

Ε.Μ. ΓΙΑΡΟΣΛΑΒΣΚΙ

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΥ ΠΚΚ (ΜΠ)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΚΟΜΑΤΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ 1933

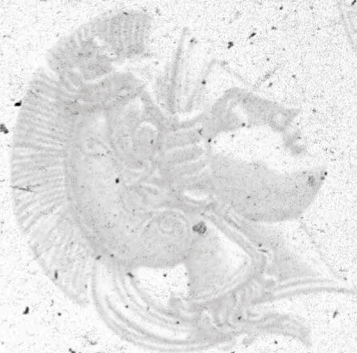

ALABAMA BOTANICAL

AKADEMIA

AKADEMIA

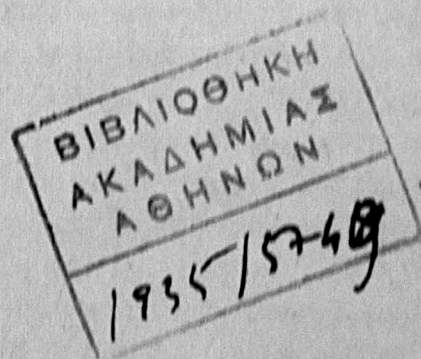
Προλεταρι όλυ τυ κοζμου, ενωθιτε!

Εμ. ΓΙΑΡΟΣΛΑΒΣΚΙΙ

Ι ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΥ ΠΚΚ(μπ)

ΜΕΡΟΣ

1

ΚΟΜΑΤΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ
Ροστοφ-Ντον 1933

ΑΠΟ ΣΙΝΓΡΑΦΕΑ

Το κόμμα των μπολσεβίκων με το Λενινιστικό κομμοσολ τις ΕΣΣΔ αριθμώσε στις αρχες του 1933 περισσότερο απο 8 εκατομύρια μέλι. Γύρο δε ε'αφτους υπάρχουν δεκάδες εκατομύρια τιπικα εκσοκοματικο, στενα όμως σινδεδεμένο με το Κόμμα ακτιβ εργατον με αγροτον-κολχόζνικον. Ι τάσι προς τιν μαρξιστικο-λενινιστικι μάρφοσι αναπτίχτικε γιγάντια. Οσο καμια φορα ι επαναστατικι θεωρία του μαρξισμού-λενινισμού βρίσκι πλύσιο έδαφος, καλιεργιμένο επι σιρα δεκαετιρίδον, με τιν επίμονι εργασία τον μπολσεβίκων. Το κόμμα διαπεδαγογι εκατομύρια νέον ανθρόπον, που κσίπνισε ι προλετάρικι επανάστασι με ο σοσιαλιστικος μετασχηματισμος όλις τις χώρας τον σοβητιον. Μέσα σε τέτιος όρουσ ι ιστορία του κόματός-μας, ι κατ' εκσοχιν πλύσια σε επαναστατικο περιεχόμενο, αποχτάι ιδιέτερι σπουδέα σιμασία, σαν όπλο μπολσεβίκικις διαπεδαγογις τον μαζον.

Αφτι ι σιμασία τι ιστορίας του ΠΚΚ(μπ) δεν περιορίζετε καθόλο μέσα στα όρια τις ΕΣΣΔ. Τιν τεράστια διεθνι σιμασία όλις τις ροσικις επανάστασις με τι σιμασία του προτοπόρου αποσπάζματός-τις του ΠΚΚ(μπ) κανις δεν μπορι ν'αμφιζωιτίσι σιμερα. Το ΠΚΚ(μπ) γένικε ι υντάρνικι μπριγάντα τις πανχόζνιας προλετάρικις επανάστασις με ι ιστορία-του έγινε το καθοδιμητικο νίμα τις εργατικις τάξις με τον εργαζόμενον όλον τον χορον.

Σχετικα μ'αφτα τα προβλίματα, ίχε πολι μεγάλι σιμασία το γράμα του ε. Στάλιν στιν σίνταξι του περιοδικου «Προλετάρσκαγια ρεβολιούτσια», «Για μερικα ζιτίματα τις ιστορίας του μπολσεβικισμού», όπου υποδίκσε, ότι με ι δικές-μου εργασίες για τιν ιστορία του κόματος περιέχουν σιρα λαθον, χαραχτίρα αρχον με ιστορικου χαραχτίρα. Τα λάθι αφτα τα υποδίκσε σινκεκριμένα με ι κοματικι κριτικι, γι αφτα έγγραψα κ'εγο ο ίδιος κίνι τιν εποχι στιν „Πράβντα“. Το παρον διδαχτικο βιβλίο φτιάστικε βασικα πάνω στο ιλικου με το χίμενο του προιγουμένου διδαχτικου βιβλίου-μου τις ιστορίας του ΠΚΚ(μπ) με επιμελιμένοι επεξεργασία, πάνω στι θάσι τον υποδίκσεον του γράματος του ε. Στάλιν με τις κοματικις κριτικις τον έργον-μου. Αντίστικα επεχτάθικε σιμαντικα το ιλικου με ισάχτικαν νέες σελίδες, που διαφοτίζουν το ρόλο του μπολσεβικισμού πάνω στι διεθνι στίβο, τον αγόνα του μπολσεβικισμού ενάντια στο διεθνι ομπορτουνισμό, ενάντια στο κεντριζμου, το ζιτίμα τις ανάπτυξις με μετασχηματισμου τις αστικου — δημοκρατικις επανάστασις σε σοσιαλιστικι.

Ο σινγαφέας αποτίνετε σόλυς τουσ δασκάλυς με τουσ αναγνόστες τις παρούσις ιστορίας του (ΠΚΚμπ) με τιν παράκλησι να του ανακινώσουν τις παρατιρίσις τουσ για να τις έχι υπόπκι στις επομένεσ εκδόσις.

Ι ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΡΟΕΤΙΜΑΣΙΑ ΤΥ ΜΠΟΛΣΣΕΒΙΚΙΖΜΥ

Ο ρόλος και η σημασία του ΠΚΚ(μπ)

Ι πρότι στον κόσμο σοσιαλιστική προλετάρικη επανάσταση νίκησε στη Ρωσία τον Οχτόβρι του 1917. Δεκαπέντε κατα είρα χρόνια, πριν απ'αφτι την επανάσταση το μπολσεβέδικο κόμμα, που εμφανίστηκε σαν κόμμα, σαν οργανωμένο πολιτικό ρέμμα στα 1903, πάνω στη γρανιτένια βάση του επιστημονικού σοσιαλισμού του Μαρξ — Ένγκελς, με επικεφαλής το μεγαλοφυή αρχηγό Λένιν καθοδηγούσε όλες τις μορφές, όλες τις εκδηλώσεις του αγώνα τις εργατικές τάξεις. Το ρωσικό προλεταριάτο πρόβαλε σαν ιγέτης καθοδηγίτης πολλόν εκατομύριόν εργαζομένον μαζόν τις πόλεις και το χωριό για να φέρι στο τέλος την αστικό-δημοκρατική επανάσταση, με το σκοπό, όπως α μέσος και ανάλογα με τις δυνάμεις-του περάσι στη σοσιαλιστική επανάσταση. Η τεράστια διεθνής σημασία τις πρότις σοσιαλιστικές προλετάρικες επαναστάσεις, η ίδρισι νέου τύπου κράτους σοβιετικού και ο νικηφόρος αγώνας για το σχηματισμό αταξικής σοσιαλιστικής κινονίας, αναγορίζοντε τώρα ακόμα και απο τους εχθρούς-μας. Η μελέτι τις ιστορίας αφτου του αγώνα, η μελέτι τις ιστορίας του Λενινιστικού κόματος, έχει γιαφτο πολύ σπουδαία σημασία τόσο για την εργατική τάξει και τις εργαζόμενες μάζες τις χώρας-μας, όσο και για την εργατική τάξει όλον τον άλλον χόρον, η οπίες πρόκίτε να περάσουν, μέσα σε ιδιόμορφι κατάστασι, άλες το „1905-τους“, άλες το „1917-τους“ και άλες τον «Οχτόβρι τους».

Η κατανόησι αφτις τις πλούσιες σε ακσιοθάβματα επαναστατικά γεγονότα ιστορίας, το εκσερατικό ηρωϊσμό τον μαζόν τον καθοδηγούμενον εκ μέρους τις εργατικές τάξεις, τον πολιτικήλον μορφόν του επαναστατικού κινήματος, απαιτι πριν απ'όλα τι μελέτι το δρόμο του μπολσεβέδικισμού, τον πιγόν-του και τον ριζόν-του στη διεθνή κινήτρα του αγώνα και στη Ρωσία. Πρέπει νάποδιχτι γιατί ακριβός στη Ρωσία γενίθικε και ανεπτίχθικε η διδασκαλία του μπολσεβέδικισμού, γιατί ακριβός στη Ρωσία νορίτερα παρα στη άλλες χώρες νίκησε η προλετάρικη επανάσταση.

Το εργατικό κίνημα στη Ρωσία εμφανίστηκε σαν οργανωμένο κίνημα πολύ αργότερα, παρα σε ορισμένους καπιταλιστικούς χώρους τις Εθνοτικές. Ο μπολσεβιχισμός πριν από όλα ένε ένοσι τις πιο σινεπυς, τις πιο επαναστατικές σοσιαλιστικές, επιστιμονικές θεωρίες με μαζικό, οργανωμένο εργατικό κίνημα. Τιν εποχή, όπου στη Ρωσία η εργατική τάξη πρόβαλε σαν αποφασιστική, καθοδηγητική κινήτρια δύναμη τις επανάστασις, στο οικονομικό και πολιτικό καθεστώς αυτού του κράτους μίγανε τέτλια φεουδαρχικά υπολείματα, που υπέτρεφαν το οριστικό μίσος ενάντια στο κράτος των πομέσεικων και τις αστινομίας, όχι μόνο τον εκατομύριον τον εργατόν, αλα και τον δεκάδον εκατομύριον τον αγροτόν και τον πλατιόν στρομάτον τις φτωχολογίας τις πόλεις. Έτσι απο τιν αρχή του οργανωμένου αγώνα-τις, η εργατική τάξη μπορούσε να στηρίζετε στη συμπάθεια τον εκατομύριον τις αγροτίας και τον καταπιεζόμενον απ τον τσαριζμοεθνικοτίτον, μπένοντας επι κεφαλής του επαναστατικού κινήματος, όλον τον διμοκρατικόν στιχίον.

Η ρωσική μπουρζουαζία δεν ήταν επαναστατική μπουρζουαζία. Το παράδειγμα τις Μεγάλης γαλικής επανάστασις του 1789, τον μπουρζουαζικόν επαναστάσειον του 1848, που η ιστορική τις μπουρζουαζίας το ονόμαζαν „τρελι χρόνια“ και προπαντόν το παράδειγμα τις Παρισινής κομόνας του 1871, ανάνκαζαν τη ρωσική μπουρζουαζία να επιδιόκει συμφωνία με τη μοναρχία, με τον τσαριζμο ν'ανεχτι τις πιο ανέςχιντες εκδηλώσεις τις στέρεσις τον δικαιομάτον τον μαζόν και να συμπράκει στην εθνική καταπίεσι δεκάδον εθνικοτίτον, που θεωρόνταν «αλόφιλος». Η ρωσική μπουρζουαζία περιλαμβανομένης και τις φιλελεύθερις σινεθάνονταν κσεκάθαρα, ότι στη νέα βαθμίδα τις ανάπτυξις του καπιταλισμού, δηλαδι στην εποχή του ιμπεριαλισμού, η επανάστασι στη Ρωσία, με επικεφαλής το προλεταριάτο δεν μπορεί να περιοριστεί στα πλέσια τις αστικό-διμοκρατικές επανάστασις, αλα ότι αναπόφευχτα πρέπει να κάνει βίματα προς το σοσιαλισμό. Η επανάστασι προκαλύσε το φόβου όλις τις μπουρζουαζίας.

Συνδεδεμένη οικονομικά με πολιάριθμους πλοκάμους, με τιν πομέσεικική οικονομία η ρωσική μπουρζουαζία, πέρνοντας μεγάλες παρανκελίες του κράτους, ήταν πρόθυμη να ρθι σε συμφωνίες με τους πομέσεικούς, μόνο και μόνο για να αποφύγι τιν επανάστασι τον λαϊκόν μαζόν, που δεν μπορούσε να μι στραφί ενάντια στην μπουρζουαζία. Πρέπει επίσης νάχουμε υπόψει, ότι ο καπιταλισμός ανεπτίχθηκε στη Ρωσία πολύ αργότερα, παρα στη Διτική Εθρόπη, οπόταν όλι η «ίπο τον ήλιο τόπη» ήταν πια βασικά διαμιραζμένη.

Στον τσαριζμο σημαντικό μέρος τις ρωσικής μπουρζουαζίας διέβλεπε τη δύναμη, τιν ικανή να ιπερασπίσι τα συμφέροντα αυτές τις ρωσικές μπουρζουαζίας για τιν κατάχτις και τιν αρπαγή νέον αγοράν. Στη Ρωσία η εργατική τάξη αναπτίσονταν σαν ανεξάρτητη πολιτική δύναμη. Να γιατί η ρω-

αυτή η μπουρζουαζία δεν ήταν επαναστατική.

Έτσι η ιστορία προέλαγε την εργατική τάξη της Ρωσίας στο ρόλο του καθοδηγού, γι' αυτές τις αστικο-δημοκρατικές επαναστάσεις. Η ιστορία έβαλε μπροστά στο προλεταριάτο της Ρωσίας το πρόβλημα να τελειώσει την αστικο-δημοκρατική επανάσταση έτσι, ώστε αυτή να γίνει πρόλογος της σοσιαλιστικής, ώστε αυτή αμέσως να μετασχηματιστεί σε σοσιαλιστική. Η επανάσταση του 1917 έδειξε, ότι η προλεταριακή επανάσταση όντας κατά το περιεχόμενό της σοσιαλιστική, εν παρόδω αποτελείώνει τα προβλήματα της αστικο-δημοκρατικής επανάστασης.

Η εργατική τάξη της χώρας μας κάτω από την καθοδήγηση του Κόμματος τον μπολσεβίκον εκτέλεσε έτσι παμμέγιστο ιστορικό πρόβλημα. Αυτή πραγματοποίησε νομίμως παρα η εργατική τάξη τον άλλον χώρο το πρόγραμμα, το σχεδιασμένο απ' τον δημιουργό του επιστημονικού σοσιαλισμού, — Μαρξ και Ένγκελς — στο κενό για τη δύναμή του και την ιστορική πρόβλεψη „Κομμουνιστικό μανιφέστο“. Στα 1848 ο Μαρξ και Ένγκελς προέβλεψαν, ότι «πρώτο θέμα στην εργατική επανάσταση ίναι η μετατροπή του προλεταριάτου σε κυρίαρχα τάξη, η κατάχρηση της δημοκρατίας.

Το προλεταριάτο χρησιμοποιεί την πολιτική του κυριαρχία για ν' αποσπάσει θέμα προς θέμα από την μπουρζουαζία όλα τα κεφάλαια, να επικεντρωθεί όλα τα μέσα της παραγωγής στα χέρια του Κράτους, διλαδί του προλεταριάτου διοργανωμένου σαν κυρίαρχα τάξη, και όσο το δυνατόν γρηγορότερα να μεγαλώσει το εθνολογικό των παραγωγικών δυνάμεων».¹

Τα στην κριμμένα εκείνα μέτρα, που το «Κομμουνιστικό μανιφέστο» πρότεινε να ισχύουν στις προτοπόρες καπιταλιστικές χώρες, στο μεγαλύτερο μέρος τους προπολύ ισχύθηκαν και ζοι τις χώρες-μας κάτω από την καθοδήγηση του Κομμουνιστικού Κόμματος.

Η Ρώσι κομμουνιστες-μπολσεβίκι μπόρεσαν να εκτελέσουν τέτοιο γιγάντιο πρόβλημα, επειδή κάτω από την καθοδήγηση του Λένιν πλήρως τα ενσαρκώθηκαν τα χαρακτηριστικά του προλεταριακού επαναστατικού· αυτή εκφράζομεν με τα λόγια του „Κομμουνιστικό μανιφέστο“ «διαφέρουν απ' τα άλλα προλεταριακά κόμματα μονάχα κατά τότο, ότι από τι μια μεριά, στον αγώνα του προλεταρίου τον διάφορον εθνον αυτή κενδιαλέγουν και υποστηρίζουν τα γενικά, τα εκκαρτόμενα απ' την εθνικότητα κενφέροντα όλο του προλεταριάτου· απ' την άλλη μεριά κατά τότο, ότι στα διάφορα εκκαλοπάτια τις ανάπτικαις μέσο τον οποίον περνάει ο αγώνας του προλεταριάτου ενάντια στην μπουρζουαζία, αυτή πάντα αντιπροσώπεδον τα κενφέροντα του κινήματος στο εθνολογικό.

Η κομμουνιστες επομένως στην πραγματικότητα ίναι η πιο αποφασιστική

1. Καρλ Μαρξ και Φρίντριχ Ένγκελς. Μανιφέστο του κομμουνιστικού Κόμματος (σελ. 35, Κομ. εκδ. 1932,

μερίδα τον εργατικόν κομᾶτον ὅλον τον χορον, πυ πάντα παρορμαί το κίνημα προς τα εμπρος, κε απο θεωρητικὴ ἀποψη ἡ μερίδα αὐτὴ μικροστα εἰς τὴν ἀλὴ μάζα το προλεταριάτου ἔχει το πλεονέχτιμα τις κατανόσεις τον εἰσθικόν, τις πορίας κε τον γενικόν αποτελεζμάτων το προλεταρίκου κινήματος»¹.

Ὁ Λένιν τις απαιτήσεις αὐτῆς το «Κομμουνιστικὸ μανιφέστου» τις ἐκῆφρασε με τα λόγια: „ἡ πιο εἰσθιδι, ενεργητικὴ, επαναστατικὴ μερίδα, καθαφτο εμπροσθοφιλακὴ τις προτοπόρας τάξεις» (ὄμιλαδι το προλεταριάτου — Ε. Γ.).

Ἡ ὀρθὴ μπολσεβίτικὴ λενινιστικὴ κατανόσι τον προβλημάτων τις επανάστασις ἀπτο προλεταριάτου τις χώρας-μας ἴτανε ἀποτελεζμα τις μακροχρόνιας οργανοτικῆς κε ανκιστασιονο προπαγανδιστικῆς εργασίας το Κόμματός-μας, ἀποτελεζμα το πολιεῖσθету επαναστατικὸ ἀγὼνα σε διάστημα δεκάδων χρόνων. Το μπολσεβίτικὸ κόμμα ἴνε ἐνσάρωσι «το πνέβματος, τις τιμῆς κε τις εἰσθιδῆς τις εποχίς-μας» (Λένιν).

Τί ἴνε λενινιζμός.

Τὴ θεωρία το μαρξισμο-λενινιζμο ἡ Ρωσία, μιλόντας με τα λόγια το Λένιν, κίριολεχτικὰ τὴν ἔπασχε. „Το μαρξισμοσαν μοναδικὴ ὀρθὴ επαναστατικὴ θεωρία ἡ Ρωσία ἀληθινα τον ἔπασχε με μισο εὐνά ιστορία ἀνίκυστον βασάνον κε θῆσιον ἀνίδοτου επαναστατικὸν ἱουρισμο, ἀπίστεφτικὴς ἐνέργιας κε αὐταπαρνηστικὸν ἐκσερεβνίεσον, μάθῆσις, δοκιμασίας εἰς τὴν πραχτικὴ, ἀπαγοιτέφσεον, ἐκῆλενκῆς, ἀντιπαραβολῆς με τὴν πέρα τις Εὐρώπῆς“⁽²⁾. Αὐτὴ τὴ μοναδικὴ ὀρθὴ επαναστατικὴ θεωρία ὁ Λένιν ἀνίπσσε σε νέο πιο ἀπσιλο σκαλοπάτι, ἀνεκάρτητα ἀναπτίεσοντας αὐτὴ τὴ θεωρία πάνω εἰς τὴν θάσι νέας πύρας κε μέσα σε νέου ὄρου το τακτικὸ ἀγὼνα.

Ὁ σ. Στάλιν δὲνι ἀκριβὴ καθορισμο το λενινιζμο: „Ὁ λενινιζμο ἴνε μαρξισμοσ τις εποχῆς το ἱμπεριαλισμο κε τις προλεταρίκῆς επανάστασις. Ἀκριβέστερα ὁ λενινιζμο ἴνε ἡ θεωρία κε ἡ ταχτικὴ τις προλεταρίκῆς επανάστασις γενικὰ, ἡ θεωρία κε ἡ ταχτικὴ τις διχτατορίας το προλεταριάτου ἰδικότερα“⁽³⁾

Αὐτο εἰμένι, ὅτι τον επιστιμονικο σοσιαλισμο το Μαρξ κε Ἐνκελς τον επεκσεργαζμένο ἀπαφτος ἀκόμα εἰς τὴν περίοδο, πυ ὁ καπιταλισμο δὲν ἴχε περάσι εἰς τὸ ἀνότερό-του σκαλοπάτι—τον ἱμπεριαλισμο, ὁ Λένιν τον ἀνάπτῆκε κε τον εἰμπλίρωσε πάνω εἰς τὴν θάσι νέας πύρας, πάνω εἰς τὴν θάσι το ἀγὼνα το προλεταριάτου „ . . . εἰς τὴν περίοδο το ἀναπτῆμένου ἱμπεριαλισμο, εἰς τὴν περίοδο τις ἐκσπλονόμενῆς προλεταρίκῆς επανάστασις, ὅταν αὐτὴ

1) Μαρξ κε Ἐνκελς. Μανιφέστο το κομμ. κόματος, σελ. 29 Κομμ. Ἐκδ. 1932

2. Λένιν, τόμος XXV, σελ. 175. Ἐδο κε παρακάτω φέρνονε ἀποσπάσματα ἀπο τὴν 3 ἔκδοσι τον Ἀπαντων.

3. Στάλιν, Ζητήματα το λενινιζμο, σελ. 6. Ἰσογραμῆστικῆς ἀπο μὲνα—Ε.Γ.

νίκησε πια σε μια χώρα, κατατάσσεται την αστική δημοκρατία με κριτήριο την εποχή τις προλεταριακές δημοκρατίας, την εποχή τον σοβιετισμό¹⁾

Ο Λένιν με το οπιοδί-του (απρίλ 1903 — μπολσεβίικι) άρχισαν την επαναστατική δουλειά-τους μέσα στην εργατική τάξη τότε, που ακόμα βρίσκονταν σε εμβριόδοξη κατάσταση το μαζικό εργατικό κίνημα στη Ρωσία. Στη δίτιμη Εβρώπη τα σχηματισθέντα εκεί σοσιαλ-δημοκρατικά κόμματα του II Ιντερνατσιονάλου περνούσαν περίοδο παρασιτισμού από τον κινουλοεφετισμό.

Στα κόμματα αυτά κυριαρχούσαν οι ομορτωτιστές που ήταν μόνο τον κόζμο οι διοχτεφτες τις αστικές με μικροαστικές επιφοές πάνω στην εργατική τάξη.

Γι' αυτό ο αγώνας ενάντια στον ομορτωτισμό του II Ιντερνατσιονάλου ήταν προκαταρχτικός όρος τις επιτυχίας τις προλεταριακές επαναστάσεις. Ο λενινισμός μεγάλωσε με δυνάμεις στον αγώνα όχι μονάχα ενάντια στα διάφορα ομορτωτιστικά μικροαστικά ρεύματα σαν το ναροντιζμός, ικονομισμός, μενσεβίικιζμός, λιχβινταρισμός, αναρχιζμός στη Ρωσία, — ο αγώνας-του ενάντια στον ομορτωτισμό σφιδες εκταρχής ίχε διεθνή σημασία, διεκδικούνταν όχι μονάχα πάνω στο ρωσικό, αλλά με πάνω στο διεθνή επίπεδο. Ο λενινισμός ίνε εμποτισμένος πέρα ος πέρα απτιν ιδέα τις προλεταριακές επαναστάσεις „... αυτός μεγάλωσε με δυνάμεις στις συνκρούσεις με τον ομορτωτισμό του II Ιντερνατσιονάλου, ενάντια στον οποίο ο αγώνας ίτανε με ίνε ανανκός προκαταρχτικός όρος πετυχημένου αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό“²⁾.

Το σπουδότερο μέρος τις διδασκαλίας του Λένιν αποτελεί η διδασκαλία για τη δικτατορία του προλεταριάτου, για τους δρόμους του αγώνα υπερ αυτής, για τις μορφές τις πραγματοποίησής-της, για τα προβλήματα-της. Όπως ο Μαρξ έθεσε το ζήτημα τις δικτατορίας του προλεταριάτου στα προταρχικά-του έργα — στο «Κομμουνιστικό Μανιφέστο», στην „Αθλιότητα τις φιλοσοφίας» έτσι ο Λένιν στα προταρχικά-του έργα — „Γι' ίνε «φίλι του λαού» με προς αυτή πολεμών ενάντια στους σοσιαλ-δημοκράτες» στα 1894, «Τα προβλήματα τον ρόσον σοσιαλ-δημοκρατον» με όλη τη σαφίνα έβαλε αυτό το ζήτημα. Η υπηρεσία του μπολσεβίικιζμού ένκισε στο ότι ο Λένιν από την αρχή τις δράσης-του κισπρόβαλε ενάντια σ' εκίνους, που νοθέβανε το μαρξισμο για να φανούν αρσεντι στην μπυρζζουαζία ακριβός σαφτο το ζήτημα. Η ομορτωτιστές του II Ιντερνατσιονάλου φρόντιζαν ν' αποδίκουν, ότι ο Μαρξ χαμία φορα δεν έβαλε σοβαρα το ζήτημα τις δικτατορίας του προλεταριάτου. Ο Κούτσει μάλιστα εβεθέονε, ότι του Μαρξ απλος τιχέα διέφυγε στα νιάτα-του η «λεξούλα»

1. Σταλιν, Ζιτίματα του Λενινισμού. Σελ. 6

2. Στο ίδιο βιβλίο. Εδώ με παρακάτω πέρνωμε αποσπάσματα απτιν 9-η έκδοσι. Κομ. εκδ. 1932.

τις δικτατορίας του προλεταριάτου. Οι ομορτυνιστές του Η Ιντερνατσιονάλου — οι σοσιαλ-φασσιστές — εβεβέοναν κε βεβεόνον, ότι οι είνχρονι αστικι δικμοκρατία κάνι περιτι τι δικτατορία του προλεταριάτου κε τος επαναστατικος δρόμος του αγόνα για τιν εκσυσία.

Κε όμως ο Μαρξ επανιλιμένα επέρινε στο ότι οι διδασκαλία τις δικτατορίας του προλεταριάτου ίνε ακριβος κινε το νέο, που αφτος έδοσε ετι διδασκαλία περι τις πάλις τον τάκσειον. Στο γράμα του, που απέφθινε στο Βειντεριερ στις 5 του Μάρτι 1852 ο Μαρξ εκσιγι, ότι οι πάλι τον τάκσειον καθος κε οι διέρεςι τις είνχρονις κινονίας σε τάκσις περιγράφικε ακόμα πριν απ' αφτον απτυς αστυς ιστορικος. „Κίνο το νέο που έκανα εγο, — εγραφε ο Μαρξ — ένκιτε ετιν απόδικσι του εκσις: 1) Οτι οι ίπαρξις τον τάκσειον εινδέετε μονάχα με καθοριζμένες ιστορικες μάχες ιδιάζυσε: ετιν ανάπτυξις τις παραγοις, 2) ότι οι τακσις κί πάλι ανανχέα οδιγις τι δικτατορία του προλεταριάτου, 3) ότι αφτι οι ίδια οι δικτατορία αποτελι μονάχα μετά βαςις ετιν εκμιδένις κί άθείδους τάκσειον κε ετιν κινονία χωρις τάκσις.»¹

Τι θεωρία αφτι ο Μαρξ τιν αναπτίς σε ετρα έργον-του, περιλαμθανομένες κε τις „Κριτικις του προγράματος του Νχότα“ τον γερμανον σοσιαλ-δικμοκρατον στα 1875. Τιν ιδέα αφτι ο Λένιν έπρεπε να υπερσπίς ενάντια ε' όλυς τος νοθεφτες του μαρξισμου. Κε ετι είνταξις τις „Ισχυρας“, όπου επεκεσεργάζονταν το πρόγραμμα του Κόματος ο Λένιν έμπαζε υσιοδέτατες διορθόσις στο σχέδιο του προγράματος του Κόματος, που ίχε κίμι ο Πλεχάνοφ: Ο Λένιν πρότινε να εσιμπεριλιφθι στο πρόγραμμα άρθρο για τι δικτατορία του προλεταριάτου. Κε στον αγόνα για το μπολσεβίχικο Κόμα, το ζίτιμα τις ιγεμονίας του προλεταριάτου ετιν επανάστασι: κατίχε εσοδεότατο μέρος ακριβος επιδι οι ιγεμονία του προλεταριάτου ετιν επανάστασι ίτανε απάρετιτος όρος τις κατάχτις τις εκσυσίας απ' το προλεταριάτο — τις προλετάρικις δικτατορίας. Γι' αφτο ο Λένιν έγραφε απαντόντας στον εκσομότι Κάντςκι, που „παραδέχονταν“ τιν πάλι τον τάκσειον, μα απέριπτε τι δικτατορία του προλεταριάτου:

«Το κηριότερο ετι διδασκαλία του Μαρξ ίνε οι τακσις κί πάλι. Ετσι λένε κε γράφον πολι ειχα. Μα αφτο δεν ίνε εσοστο. Κι απ' αφτο το εφάλμα γενικα προκίπτι οι ομορτυνιστικι παραμόρφοσις του μαρξισμου κε οι νόθεφτί-του με πνέβμα παραδεχτο για τιν μπυρζζυαζία. Γιατι οι διδα-

---

1) Φερνοντε αποσπάζματα απτις θέσις του Ι.Μ.Ε.Λ. στα πενιντάχρονα του Καρλ Μαρξ Κόμ. εκδ. 1933 εελ. 6.

εκαλία τις τακτικές πάλις διμυργίθηκε όχι απο το Μαρξ, αλα πριν το Μαρξ απτιν μπουρζουαζία κε γενικα μιλόοντας ίνε παραδεχτι για τιν μπουρζουαζία. Οπίος παραδέχετε μονάχα τιν πάλι τον, τάξεον κρτος δεν ίνε ακόμα μαρξιστις. . . Ο περιοριζμος τυ μαρξισμου στι διδασκαλία τις πάλις τον τάξεον σιμένι πσαλίδιζμα τυ μαρξισμου, παραμόρφοσι, κατέβαζμά-τυ σε επίπεδο παραδεχτο για τιν μπουρζουαζία. Μαρξιστις ίνε μονάχα κίνοσι, τυ επεχτινι τιν αναγνώρισι τις πάλις τον τάξεον μέχρι τιν αναγνώρισι τις διχτατορίας τυ προλεταριάτυ ¹

Ι διδασκαλία τυ Μαρξ, για τιν διχτατορία τυ προλεταριάτυ όχι μοναχα εφαρμόστικε στι ζοι με τιν Οχτοβριανι επανάστασι, κάτω απτιν καθοδίγισι τον μπολσεβίχον. Ι διδασκαλία αφτι αναπτίχτικε ανεξάρττικα απτον Λένιν, μέσα σε ιδιέτερος όρος αγόνα για τιν νίκι τυ σοσιαλιζμου, τιν εποχι τυ τελεφτέυ σταθμου τυ καπιταλιζμου—τις ιμπεριαλιστικισ εποχισ. Αφτι αποτελέσε σπουδεότατο μέρος τυ προγράματος τις Κομιντέρνας. Ι πραγματοπίεσι τις διχτατορίας τυ προλεταριά- τυ σαν νέυ τίπυ κράτους, προλετάρικυ σοβετικυ κράτους, αποτελι μεγίστι εκδύλεπσι τυ κόματός-μας, μεγίστι διεθνικατάχτιςι τυ προλεταριάτυ. Ι προλετάρικη διχτατορία, όντας σπουδεότατο κε ισχιρότατο όπλο τις προλε- τάρικισ επανάστασις κε τις κατάπνικισ τις μπουρζουαζίας, επραγματο- πύθικε σαν «ιδιέτερι μορφι» τακτικισ σιμαχίας, ανάμεσα στο προ- λεταριάτο, τιν προτοπορία τον εργαζομένον κε τα πολιάρθμα μι προλετάρικα στρόματα (τον μικροαστον, μικρονικοιρέον, αγροτον, δια- νούμενον κ.τ.λ.) ίτε τιν πλιονοπσιφίας-τους, σιμαχίας ενάντια στο κεφάλαιο, σιμαχίας με σκοπο τιν πλήρι ανατροπι τυ καπιταλιζμου, τιν πλήρι κατά- πνικισ τις αντίστασις τις μπουρζουαζίας κε τον προσπαθιόν-τις για τιν επαναφορα τυ παλευ καθεστότος, σιμαχίας, με σκοπο τιν τελιοτικη ίδρισι κε στερέοσι τυ σοσιαλιζμου». ²

Γι' αφτο, το ζίτιμα τον σιμάχον-τυ προλεταριάτυ στον κερσ τις επανάστασις έχι τεράστια σιμασία.

«Το πράγμα ίνε εθνόιτο. Εκίνοσι τυ ετιμάζετε κε φροντίζι να κατα- λάβι τιν εκουσία, δεν μπορι να μιν τον ενδιαφέρει το ζίτιμα τον πρα- γματικον σιμάχον τυ.

Σίμφωνα μ' αφτι τιν ιδέα, το αγροτικο ζίτιμα αποτελι μέρος τυ γενικυ ζιίματος τις διχτατορίας τυ προλεταριάτυ κε σαν τέτιο ίνε ένα απτα φλέγοντα ζιτίματα τυ λεννιζμου» ³ Στην περίοδο τις προλετάρικισ επανάστασις, το ζίτιμα τον αγροτον σαν σιμάχον ένκικε σε τύτο: « . . . εκσαντλιθίκα ν αραγει επαναστατικισ δυνατότικεσι, ι κριμέ- νεσι στα σπλάχνα τις αγροτικισ, σινέπια τον όρον τις ζοις-τις, ίτε όχι,

1) Δένιν τόμος XXI, σελ 392.

2) Δένιν τόμος XXIV, σελ. 311. Ι ιπογραμίσικισ διχέσ-μου—Ε.Γ.

3). Σταλιν Ζιτίματα τυ λεννιζμου Σελ. 37

κε αν δεν εξαντλήθηκαν ι π ά ρ χ ι ά ρ α γ ε ε λ π ί δ α, βási χρι-
σιμοπίσις αφτον τον θινατοτίτον για τιν προλετάρικη επανάστασι, τρόπος
μετατροπισ τισ αγροτίας, τισ εκμεταλεβόμενις πλιονοπισφίας-τις, απο
εφεδρία τισ μπυρζζυαζίας, πυ χρισίμεβε στις μπυρζζυαζικης επαναστάσις
τις Δίσις κε χρισιμέθι ακόμα κε τóra, σε εφεδρία κε σίμαχο τυ προλε-
ταριάτου;» 1.

Ο λενινιζμος διδάσχι πός πρέπει να σινδέετε ο αγónας τισ εργατι-
κις τάξις ενάντια στον καπιταλιζμο με τον αγónα τισ αγροτίας ενάντια
στους πομέσικους. Ο λενινιζμος θεωρούσε πάντοτε τισ εργαζόμενις μάζις
τις αγροτικης σαν εφεδρία τυ προλεταριάτου στον αγό-
να-τυ για τιν κατάλιπσι τισ εκσυσίας. Παρό-
μια εφεδρία για τιν προλετάρικη επανάστασι
ίταν το απελεφεθεροτικό κίνιμα τον καταπι-
εζ μένον λαον.

Ι διδασκαλία αφτι τυ Δένιν για τι δικτατορία τυ προλεταριάτου
αναπιτήχθικη, ίστερα απο τον θάνατο τυ Δένιν, απο τον ς. Στάλιν στιν
περίοδο τισ ανασινηρότισις τυ λαικου νιχοκιριου, στιν περίοδο τισ πλατίας
σοσιαλιστικης επιθέσις ενάντια στα απομινάρια τον καπιταλιστικον στιχίον,
στιν περίοδο τυ ολόπλεβρου σοσιαλιστικου μετασχιματιζμου τισ βιομηχανι-
κοπίσις τισ χόρας κε τισ κολεχτιβοπίσις όλις τισ αγροτικης ικονομίας.
Το λιχθιτάριζμα τισ κυλακιαις, σαν τάξις, ο καθαριζμος τυ δρόμου για
τι διμιουργία ατακτικης κινονίας, απετόσαν θεωρητικη κε πρακτικη επεκσερ-
γασία σιρας ζιτιμάτων, σινδεδεμένον με τι δικτατορία τυ προλεταριάτου. Ι
επεκσεργασία αφτον τον ζιτιμάτων κε ι πραγματοποιίσι τον μεγίστον προ-
θλιμάτων αρτις τισ περιόδου εχτελέστικη απ τιν εργατικη τάξι κε το
κόμα-τις, με τιν καθοδίγις τυ ς. Στάλιν.

Γιατι ι Ροζία γένικη πατρίδα τυ μπολςσεβικιζμου

Ο ιμπεριαλιζμος έφερε όλις τισ αντιθέσις τισ καπιταλιστικης κινονίας
σε οκσίτατο σιμίο. Ο κομμυνιζμος, για τον οπίο ο Μαρξ κε ο Ένκελς
έγραφαν στο 1848 «Ένα φάνταζμα πλανάτε πάνω στιν Εβρόπι, το
φάνταζμα τυ κομμυνιζμου», έπαπσε πια νάνε φάνταζμα, μεταβλήθικη σε
γιγάντια επαναστατικη δίναμι, κίριεπσε τισ μάζις, ισχόρικη στι σινίδισί τυς,
γένικη πολιτικό-τυς πρόγραμμα. Ο ιμπεριαλιζμος ίνε, «πισιχοραγον καπι-
ταλιζμος», αφτος οδιγι σε όκσιςις ος το έπαχρο τισ αντιθέσις μετακσι
εργασίας κε κεφαλέυ κε βάζι το προλεταριάτο μπροστα στο αναπόφεφ-
χτο τισ προλετάρικης επανάστασις. Ο ιμπεριαλιζμος οκσίσι τισ σχέσις
μετακσι τον διαφόρον καπιταλιστικον ομάδον κε τον κρατον, προκαλόν-
τας το αναπόφεφχτο ολοένα νέον, ολοένα πιο γιγάντιον εκσοπλιζμον κε

1) Στάλιν. Ζιτίματα τι Δενινιζμο Σελ. 37

ιμπεριαλιστικόν πολέμον, πυ μ' όλο-τους το δάρος πέφτυν στως όμως τον εργατον κε τον εργαζόμενον μαζον τις αγροτίας. Απ' αφτες τις ολοένα οκρινόμενες αντιθέσις, δεν ιπάρχι άλι διέκσοδος, εκτος απ τιν προλετά-ρικη επανάστασι. Τέλοςκ . . . ο ιμπεριαλιζμος ίνε ι πλέον ασίστολι εκμετάλεφσι, ι απανθρώπότερι καταπίεσι εκατοντάδον εκατομύριον πλιθι-ζμου τον απέραντον απικιον κε τον ιποτελον χορον. Ι απομίζισι τυ υπερκέρδους—νά ο σκοπος αφτις τις εκμετάλεφσις, αφτις τις καταπίεσις»¹.

Μα ταφτόχρονα σ' αφτες τις απικιακες κε μισοαπικιακες χώρες αφκσένι ι εθνικη κε τακτικη αφτοσινίδισι τον μαζον κε μαζι μ' αφτο αφκσένι το επαναστατικο κίνημα αφτον τον μαζον, πυ διαβλέπυν στον ιμπεριαλι-ζμο τον δέμιό-τους. Αφτες ι αντιθέσις τυ ιμπεριαλιζμου όρου με περισό-τερι ίτε ολιγότερι δίναμι σ' όλ ες τις καπιταλιστικες χώρες. Αφτες ίνε κίνες πυ αποτελου τ ι ν δ ι ε θ ν ι εκί ν ι κ α τ ά σ τ α σ ι , μέσα στιν οπία μεγάλωνε, αναπτίςονταν κε δινάμοσε ο λενινιζμος.

Στιν πρόιν τσαρικη Ροσία όλες αφτες ι αντιθέσις εμφανίστικαν με ιδιέτερι δίναμι. Ο αγόνας μετακσι εργασίας κε κεφαλέυ, μετακσι αγροτον κε πομέσσιχον, ο αγόνας δεκάδον εθνικοτίτον για το διέκομα τις ανε-κσάρτιτις ίπαρχισ πνιγόντανε με μεγίστι εκλιρότιτα, απο όλες τις δινά-μις τυ ιταλιλικυ (τσινόβνικυ), αστινομικυ κε στρατιοτικυ μηχανιζμου τις τσαρικισ αφτοκρατορίας. Ι τσαρικη Ροσία ίτανε παντοτινος κίνδινος για τιν ανεκσάρτιτι ίπαρχισ ολόκληρις σιρας χορον — τις Τυρκίας, τις Περσίας τις Κίνας, στο διαμελιζμο τον οπιόν βοιθώσε τυς ιμπεριαλιστες τον άλλον χορον. Χάρις στιν καταστροφικη διαχίρισι τυ νικοκίριυ κε στιν ικονομικη καθιστέρισι, εν σινηρίσι με τις προσοδεμένες καπιταλιστικες χώρες τις Δί-σις, ι τσαρικη Ροσία ίτανε χώρα όπου φόντονε ι εκμετάλεφσι τον μαζον εκ μέρος τυ κεφαλέυ. «Ο τσαριζμος δεν χρισίμεθε μόνον σαν φιλακας σκίλος τυ ιμπεριαλιζμου στιν ανατολικη Εβρόπι, αλα κε σαν πράχτορας τυ διτικυ ιμπεριαλιζμου, για τιν απομίζισι απτον πλιθιζμο εκατοντάδον εκατομύριον τόχον, για τα δάνια, πυ τυ δίνονταν απ το Παρίσι, απ' το Λονδίνο, απ το Βερολίνο, απ τις Βρικσέλες»².

Στον κερο τυ ιμπεριαλιστικυ πολέμου παρυσιάζονταν παράλιλα με τον καπιταλιστικο ιμπεριαλιζμο κε ο στρατιοτικο-φευδαλικος χαραχίρας τυ ροσικυ ιμπεριαλιζμου, πυ ιπέρχε πια στις άρχες τυ ΧΧ εόνα. «Στι Ροσία — έγραφε ο Λένιν στα 1915—ο καπιταλιστικος ιμπεριαλιζμος νεοτάτυ τίτυ έδixε πλέρια τον εαφτό-τυ στιν πολιτικη τυ τσαριζμου απέναντι τις Περσίας, τις Μαντζυρίας, τις Μονχολίας, γενικα όμως στι Ροσία επικρατι ο στρατιοτικος κε φευδαλικος ιμπεριαλιζμος»³. Στον ιμπεριαλιστικο πόλεμο ο τσαριζμος διέβλεπε όχι μόνον μέσο αρπαγις νέον χορον, μεσο καταπίεσις νέον λαον, αλα κε «μέσο ν'αποτραβιχτι ι

1) Σ τ ά λ ι ν , Ζιτίματα τυ λενινιζμου, σελ. 7

2) Στο ίδιο βιβλίο, σελ. 9

3) Λ έ ν ι ν , τόμος XV'III, σελ. 198

προσοχή από την άφκεια τον διατρέσκον εντος τις χόρας, μέσο να κα-
ταπνίγι το αφκσανόμενο επαναστατικο κίνιμα . . .

Ι θινατότητα να καταπιέζει κε να λιστέβι κανις κσένους λαους ενισχίει
τιν ικονομικι στασιμότητα, επιδι αντι τις ανάπτικις τον παραγοτικον
δινάμεον, ος πιγι έσόδον ίνε σιχνα : μισοφευδαρχικι εκμετάλλεπει
τον «αλοφίλον». Έτσι απο μέρος τις Ροσίας ο πόλεμος διακρίνεται
για τι μεγαλιαντιδραστικότητα κε τον αντιαπελεφθεροτικο χαραχτίρα-τυ: ¹
Έτσι χαραχτίρισε ο Λένιν μια απτις ιδιότητες τυ ροσικου ιμπεριαλισμου.

Ι ιδιότητες αφτες τυ ροσικου ιμπεριαλισμου ίχανε τόσο περισότερι
σιμασία, επιδι ι λαικι επανάστασι στι Ροσία σίκονε ενάντια στον τσαριζμο,
ενόντια στις πομέσικους γεοχτίμονες, ενάντια στιν αντεπαναστατικι μπυρ-
ζζιαζία, τι εκλιραγογιμένοι στις στερίσις εργατικι τάκσι σε σιμαχια με
δεκάδες εκατομύρια αγροτον, πυ έτιναι να λίσυν χοριάτικα ένα απτα
ριζικα ζιτίματα τις επανάστασις—το αγροτικο. Σαφτι τιν κατάστασι το
λενινιστικο κόμα βάλθηκε επι κεφαλις τις μεγαλιτερις επανάστασις,
πυ μετατράπικε σε πρότι προλετάρικι επανάστασι, γένικε απαρχι
τις διεθνους σοσιαλιστικις επανάστασις. Αν στα 1848 το κέντρο
τυ επαναστατικου κινίματος μεταφέρθηκε στι Γερμανία, στο τέλος τυ
XIX κε στις αρχες τυ XX εόνα το κέντρο αφτο ολοόενα κε πιο πολι
μετατοπιζονταν στι Ροσία. «Ι ιστορία έβαλε τόρα μπροστά-μας — έγραφε
ο Λένιν στα 1902 στιν μπροσούρα, «Τι να κάνουμε» — το πλισιέστερο
πρόβλιμα, το οπίο ίνε το πιο επαναστατικο απ' όλα τα
πλισιέστερα προβλίματα τυ προλεταριάτου οπιασδιποτε
άλις χόρας. Ι πραγματοποιίσις αφτου τυ προβλίματος, ι κατάρικει τυ ισχι-
ρότερου σιρίγματος όχι μονάχα τις εβροπικις, αλα ακόμη (μπορούμε να
πόμε σίμερα) κε τις ασιατικις αντιδρασις, θα έκανε το ροσικο προλετα-
ριάτο εμπροσθυφιλακι τυ διεθνους επαναστατικου προλεταριάτου. Κ' ειμς
δικαούμεθα να περιμένουμε, ότι θα αποχτίσουμε αφτον τον τίμιο τίτλο,
άκσι τυ οπίο ιπύρκσαν ι προκάτοχί-μας, ι επαναστάτες τυ 1870, αν
θα μπορούμε να εμπσιχόσουμε το δικό μας, το χιλιάδες φορες πλατί-
τερο κε βαθίτερο κίνιμα, με τέτιζ αφταπχνιστικι αποφκιστικότητα κε
ενεργια». ²

Νά γιατι, όταν το κέντρο τυ επαναστατικου κινίματος μετατοπίσθηκε
στι Ροσία, όταν στι Ροσία εμφανίστικε το κόμα τυ επαναστατικου προλε-
ταριάτου, το κόμα αφτο κάτω απτιν καθοδίγις τυ Λένιν γένικε κόμα
νέυ τίπυ: Αφτο εκίρικε εφθις εκσαρχις αδιάλαχτο πόλεμο ενάντια
σε κάθε ίδυς οπορτυνιζμο στους κόλπους τυ II Ιντερνατσιονάλυ, έγινε

1) Λένιν, τόμος XVIII σελ. 198 — 199.

2) Λένιν τόμος IV σελ. 382.

κόμα, που έβαλε την απαρχή του νέου III Κομμουνιστικού Ιντερνασιονάλου. Η Ρωσία γέννησε πατρίδα, εστία του λενινισμού, τις πιο επαναστατικές διδασκαλίες τις εποχής του ιμπεριαλισμού και τις προλετάρικες επανάστασεις.

Τι διεθνής αφιερωμένη στις επανάστασεις στη Ρωσία την είδαν στο κερό τους ακόμα και τέτοι άνθρωποι σαν τον Καρλ Κάουτски. « . . . Σε πολύ περασμένα χρόνια, όταν ο Κάουτски ήταν ακόμα μαρξιστής και όχι εκσομότης, εκσετάζοντας το ζήτημα σαν ιστορικός προέβλεπε τη δυνατότητα του ερχομού τέτοιας κατάστασης πραγμάτων, στην οποία η επαναστατικότητα του ρωσικού προλεταριάτου θα γίνει υπόδειγμα για τη Διτική Εβρόπη. Αυτό γινότανε στα 1902, όταν ο Κάουτски έγραφε στην επαναστατική «Ισκρα» άρθρο με τον τίτλο. «Η ελπίδα και επανάσταση». ¹ Στην μπροσούρα αυτή ο Κάουτски έγραφε για τη μετακίνηση του επαναστατικού κέντρου στη Ρωσία. Δίλοζε, ότι «η Ρωσία προπολύ έπαυσε να ίνε για τη Διτική Εβρόπη απλο στήριγμα αντιδράσεως και απολιταρχίας. Τα πράματα ίνε μάλλον ακριβώς αντίθετα τώρα. Η Διτική Εβρόπη γίνετε στήριγμα αντιδράσεως και απολιταρχίας στη Ρωσία». Σινκρίνοντας τον αντιδραστικό ρόλο της Ρωσίας στα 1848 η ελπίδα αποτελούσαν εκλιριπαγονια, που μάδιζε τα λυλύδια τις λαϊκίς άιχίς. Τώρα η ελπίδα καταπάσαν πιθανότητα ίνε προοριζόμενι να γίνον κίνι η θίελα, που θα καταστρίψει τον πάγο τις αντιδράσεως και ακράτητα θα φέρι κατόπιν-τις τι νεα, την εφτιχιζόμενι άιχίς για τας λαους» ² Όπως η διδασκαλία του Μαρξ και Ενκελς ίνε γενικοπίσι τις πύρας του επαναστατικού αγώνα όλον τον χορον στην εποχή του καπιταλισμού, στην εποχή τις «ακμής-του», έτσι και ο λενινισμός ίνε γενικοπίσι τις πύρας του επαναστατικού αγώνα όλον τον χορον στην εποχή, την εποχή του ιμπεριαλισμού και τις προλετάρικες επανάστασεις. Στην ανέγερσι του μνημίου του Μαρξ και Ενκελς, 7 Νοέβρι 1918, ο Λένιν με τα πορακάτο λόγια εχτίμιζε τη σημασία του Μαρξ και Ενκελς για την ανάπτυξι τις επανάστασεις.

„Η μεγάλη κοζμοιστορική εκδούλεψι του Μαρξ και Ενκελς ένκιτε σε τύτο, ότι με την επιστιμονική ανάλισι απέδιξαν το αναποφέφχτο τις χρεοκοπίας του καπιταλισμού και τις μετάβασίς-του στον κομμουνισμό, όπου δεν θα υπάρχι πια εκμετάλεψι ανθρώπου απο άνθρωπο.

Η μεγάλη κοζμοιστορική ιπιρσεία του Μαρξ και Ενκελς ένκιτε στο ότι υπόδιξαν στους προλετάρικους όλον τον χορον το ρόλο-τους, τα προβλήματα που στέκοντε μπροστά-τους, τον προοριζό-τους να βγουν πρότι στον επαναστατικό αγώνα ενάντια στο κεφάλαιο και να ενόσουν γύρο-τους, σ'αφτο τον αγώνα, όλους τους εργαζόμενους και τους εκμεταλεβόμενους» ³

Ο Μαρξ και ο Ενκελς ίτανε οργανοτες τις πρότις „Ενωσίς τον

1) Λένιν τόμος XXV σελ. 172.

2, Κάουτски. Η παρικοπος απτον Λένιν, τόμος XXΔ σελ. 172—173

3. Λένιν, τόμος, XXIII, σελ. 276

κομμουνιστον“ κε το I Ιντερνατσιονάλου. Σόλι-τους τι ζοι διεκσίγαν αδιά-
λαχτο αγόνα ενάντια σ'όλα τα ίδι του οπορτυνιζμου, πριν κε μετα τιν
οργάνοσι του II Ιντερνατσιονάλου. Τιν εργασία-τους εκσακολούθισε ο Λένιν
κε το διμιοργιμένο απ' αφτον μπολσεβίχικο κόμα.

Νά γιати ο μπολσεβίχικος γένικε πανκόζμιο κίνημα. „Ο μπολσεβίχι-
ζμος ίνε το κατάλιλο ιπόδιγμα ταχτικισ για όλος“ (Λένιν).

Ο Λένιν γένικε οργανοτις του πανκόζμιο κομμουνιστικου κόματος, του
III Κομμουνιστικου Ιντερνατσιονάλου. Ι μεγάλη κοζμοιστορικη ιπιρεσία του
Λένιν κε του μπολσεβίχικου κόματος, που ίδρισε ο ίδιος ένικτε στο ότι
δόσανε σόλο το διεθ.ες προλεταριάτο ιπόδιγμα ορθης επαναστατικισ θεωρίας
κε ταχτικισ τις προλετάρικισ επανάστασις, θεωρίας κε ταχτικισ τις διχτα-
τορίας του προλεταριάτου.

Κε χωρις αφτι τιν ορθη θεωρία ύτε εκέπσι μπορούσε να γίνι για νίχι
τις προλετάρικισ επανάστασις, για νίχι του σοσιαλιζμου στην Ε. Σ. Σ. Δ. Ο
Λένιν πολες φορές ιπογράμισε τι σημασία τις επαναστατικισ θεωρίας για
τιν επιτιχία του αγόνα. Δεν μπορι νάνε κομμουνιστις εκίνος, που ιπρωτιμάι
τι θεωρία, που δεν θέλι να μελετίσι τι θεωρία του μαρκσιζμου — λενιζμου,
I ορθη, επαναστατικη θεωρία καταντάι μεγάλη δυναμι, όταν κιερέθι τις
μάζες. «Χωρις επαναστατικη θεωρία δεν μπορι να ιπάρχι κε επαναστατικο
κίνημα,» — λέγι ο Λένιν. ¹

„Ρόλο προταγονιστι μπορι να εκτελι μόνο του κόμα, που καθοδιγίτε
με προτοπόρο θεωρία.“²

Ο σ Στάλιν, που έκανε πάρα πολα για τιν περετέρο επεκσεργασία
τις λενινιστικισ θεωρίας, ετόνισε επίσης μ' όλι—του τι δύναμι ότι « . . .
ι θεωρία μπορι να μεταβλιθι σε πολι μεγάλη δύναμι του εργατικου κινήμα-
τος, όταν διαμορφόνετε μέσα σε αδιάρχιτι σίνδεσι με τιν επαναστατικη
πρακτικη, διότι αφτι κε μόνο αφτι μπορι να δόσι στο κίνημα βεβεότιτα,
δύναμι προσανατολιζμου κε κατανόσι τις εκσοτερικισ σίνδεσις τον γεγονότον
του περιβάλλοντος. Ι θεωρία κε μόνο αφτι μπορι να βοιθίσι τιν πρακτικη
να νίσι όχι-μόνον το πός κε πύ κινύντε τόρα ι τάκσις, αλα κε το πός
κε πύ πρέπει να κινιθου στο πλισιέστερο μέλον“. ³

Οχι σπάνια ι παράβλεπσι τις θεωρίας καταντάι πιγι οπορτυνιστικον
λαθον κε παρεκλίσεων. Γι' αφτο κάθε κομμουνιστις πρέπει να θρι κερο κε
δινάμις να μελετίσι τι θεωρία του μαρκσιζμου — λενιζμου. Ι μελέτι τις
ιστορίας του ΠΚΚ (μπ) αποτελι μέρος αφτις τις θεωριτικισ στυδις.
Το γράμα του σ. Στάλιν στη σίνταχσι του περιοδικου «Προλετάρσκαγια ρεβο-
λύτσια» στα 1931 έβαλε σιρα βασικον ζιτιμάτον τις ιστορίας, επέβαλε

1) Λένιν τ. IV σελ. 380

2) Στον ίδιο τ. στο ίδιο μέρος

3) Στάλιν Ζιτίματα του λενιζμου σελ. 17.

σε κριτική λάθη αρχόν κε λάθη ιστορικά που γένικαν σε διάφορα ιστορικά έργα κε μ' αφοτό έβαλε τί σπουδή τίς ιστορίας του κόματος σε μεγάλο ίπος αρχόν.

Το επαναστατικό κίνημα πριν απ' τί μεταρίθμισι του 1861. «Ι απελεφθέροσι τον χορικόν».

Το κομμουνιστικό κίνημα, σίνχρονοι κε σιμέτοχι του οποίου είμαστε σίμερα, γενίθηκε κε αναπτίχθηκε σαν κίνημα τίς εργατικίς τάξεις, σαν προλετάριο κίνημα.

Πριν όμως σχηματιστι το κόμα-μας, πριν ι πρότι επαναστάτες μαρξιστες τίς Ροσίας επιστίσουν τιν προσοχί-τους στην εργατική τάξι, σαν κριότερι κινιτέρια δύναμι τίς επανάστασις, ολόκληρες γενεές επαναστατών αγωνίστικαν ενάντια στον καπιταλισμό, ενάντια στην τσαρική αφοκρατορία, ενάντια στις δουλοπάριχους θεζμους κε τα υπολίματα τίς δουλοπαρικής, για τιν έβρεσι τίς ορθίς θεωρίας, τίς δύναμις, που μπορούσε να κάνι τιν επανάστασι στί Ροσία.

Ο Λένιν διαβλέπι τιν απόδοξι τίς ορθότητας τίς επαναστατικίς θεωρίας του μαρξισμού όχι μονάχα στην πανκόσμια πέρα όλου του XIX εόνα. Ο Λένιν τονίζι ότι «τιν ορθότητα αφτίς κε μόνον αφτίς-τίς επαναστατικίς θεωρίας απόδοξε . . . προπάντων ι πέρα τον περιπλανίσεων κε ταλαντέφσεων, τον λαθόν κε απογοιτέφσεων τίς επαναστατικίς σχέψεις στί Ροσία. Στο διάστημα περίπου μισού εόνα, πάνο κάτω απτά 1840 ίσαμε τα 1890 ι προοδεφτικί σχέψεις στί Ροσία, κάτω απτό ζίγο του ανίχουστου άγριου κε αντιδραστικού τσαρισμού, ζιτύσε αχόρταγα να βρι τιν ορθή επαναστατική θεωρία, παρακολουθόντας με ακριβοθάβμαστο ζίλο κε επιμέλια τιν κάθε «τελεφτέα λέξι» τίς Εβρόπης κε τίς Αμερικίς, πάνο σ' αφτί τιν περιοχή». ¹⁾

Αποδο πιγάξι ι ακόλουθι ανανκεδτίτα: Μελετόντας τιν ιστορία του κόματος πρέπει να σταματίσουμε στην προίς το ρί-α-του, σε κίνα τα επαναστατικά κινήματα, που προίγίθηκαν του σχηματισμού του μπολσεβίδικου κόματος. Ίνε γνωστό, ότι απαφτιν τιν αρχί τίς εμφάνισης-του, ο μπολσεβιζμός χριάστηκε να διεκσάγι αγόνα όχι μόνο ενάντια στα οπορτουνιστικά ρέβματα μετακί τον μαρξιστόν, αλα κε ενάντια στις αντιμαρξιστικίς θεωρίες τον ναρόντικόν.

«Όλι ι ιστορία τίς ροσικίς επαναστατικίς σχέψεις στο τελεφτέο τέταρτο του εόνα, ίνε ιστορία αγόνα του μαρξισμού ενάντια στο μικροαστικό, ναρόντικο σοσιαλισμό» — έγραφε ο Λένιν στα 1905. ²⁾

Έδο δέν σταματόμε λεπτομεριακά στα μαζικά αγροτικά κινήματα του

1) Λένιν, τ. XXV σελ. 175 2) Λένιν, τ. VIII σελ. 360.

XV^α κε XVIII εόνα πυ γένικαν κάτο απο τιν καθοδίγις τυ Μπολό-
 τνικοφ, τυ Στεπαν Ράζιν, τυ Εμελιαν Πυγατζοφ κ. α. Μολονότι
 εκσέγερσις αφτες πνίγονταν στο έμα κσέσπαζαν εκ νέυ, γιати ι θέσι τον
 χορικον ίτανε ολότελα ανιπόφορι. Τιν παραμονι τις απελεφθέροσις τον
 αγροτον απ τον ζιγο τις δουλοπαρικίας, ο αριθμος τον αγροτικον αναβρα-
 ζμον ανέβικε σε 170 στο διάστημα μιας χρονιας. Σίμφονα με κιβερνιτικα
 δεδομένα το 1835 ίσαμε το 1865 κσοτόθικαν 144 πομέσσικι κε γένικαν
 άλες 21 επιθέσις, χορις επιτιχία. Μέσα σε ενια χρόνια (1835—1843)
 για φόνυς πομέσσικον εκσορίστικαν 298 άνδρες κε 118 γινέκες απτυς
 δουλοπάρικυς χορικυς. Απτα 1826 ος το 1854 γένικαν 500 «ταραχες»
 (μπυντ). Στα 1842 γένικαν ταραχες σε 14 νκυμπέρνιες, στα 1843
 εκάνανε «ταραχες» 400 χιλιάδες χορικι στιν νκυμπέρνια τυ Ορεμπυργ, στα
 1844 γένικαν ταραχες σε 19 νκυμπέρνιες, στα 1845 σε 15 νκυμπέρνιες,
 στα 1846 σε 16 νκυμπέρνιες, στα 1848 λειλατίθικαν 45 κτίματα πομέσσικον.

Μα όχι μονάχα αφτι ι αναβραζμι επιτάχιναν τιν απσινθεσι τις
 δουλοπαρικίας.

Με τιν ανάπικσι τυ εμπορικυ κεφαλέυ εμφανίστικαν στι Ροσία
 φάμπρικες κε εργοστάσια. Στα 1762 ι Ροσία ίχε 984 φάμπρικες, στα
 1796 ο αριθμός τυς ανέβικε σε 3161, στα 1825, διλαδι στιν εποχι
 τις εκέγερσις τον ντεκυπρίστον¹, ο αριθμος τον φάμπρικον κε τον ερ-
 γοστασιόν τυς Ροσίας ανέβικε σε 5261, με 210 568 εργάτες. Μα α-
 παφτυς μονάχα ι 114 515 ίσαν ελέφθερα μισθομένι, ι λιπι ίσαν δου-
 πάρικι κε μισοδουλοπάρικι. Εκτος τύτυ ι πομέσσικι κε ι έμπορι ίχαν το
 δικέομα να καταγράφον στις φάμπρικες κε στα εργοστάσια τυς ελέφθερυς
 χορικυς. Ι «καταγραμένι» χορικι καταντύσαν κιαφτι
 δουλοπάρικι. Ι κίρι τον εργοστασιόν πλιρόνανε γι'αφτυς φόρο στο
 κράτος, όπος ι πομέσσικι για τυς δουλοπάρικύς-τυς ι καταγραμένι στα
 εργοστάσια χορικι, έπρεπε να δουλέψυνε στο εργοστάσιο κάμποσεσ ιμέρες,
 όπος ι δουλοπάρικι εκτελύσαν κατανανκαστικι δουλια στιν μπαρσσίνα κε κοντα
 σ'αφτο μεροκάματα δεν τυς δίνονταν, αλα κετεφθίαν πίγγεσαν για λο-
 γαριαζμο τον φόρον. Ετσι ο χορικός ίταν αναγκαζμένος να δουλέβι για
 το εργοστάσιο 120 ιμέρες το χρόνο, κάποτε κε περισσότερες. Χιρότερα
 διλαδι απο κάθε μπάρσσίνα (ανκαρεφτικι εργασία στο κτίμα τυ πομέσσικυ),
 μα άλλο δρόμο δεν ίχε ο χορικος. Όταν ι παραγογι στα εργοστάσια άρ-
 χισε να εβρίνετε, ι κίρι τον εργοστασιόν φρόντιζαν να θγυν νόμι με τυς
 οπίυς ολότελα να κατοχιροθι ο χορικος στο εργοστάσιο κε στι φάμπρικα,
 έχοντας τι δυνατότητα να καταγίγι με το αγροτικο νικοχιριό-τυ. Πάνο
 στο χαρτι αφτι ι καταγραμένι χορικι λογαριάζονταν ελέφθερι, στιν
 πραγματικότητα όμως δεν ίσαν τίποτε άλλο, παρα δουλοπάρικι. Τυ κάκυ γρά-
 φανε αναφυρες στα κιριότερα γραφία τον εργοστασιόν, τυ κάκυ κάνανε τα
 παράπονά-τυς. Εκι τυς πέρνανε τεράστια μπακσισια, τυς χοροιδέθανε,

Αφτα ίσαν, ταραχες, πυ εχλιρα κατεπνίγονταν εκ μέρυς τις κιδέρ-
νις κε ι σιμέτοχι καταδικάζονταν σε θάνατο, στελόντανε στα κάτεργα
κε στην εκσορία. Εδο πρέπει να παρατιρίσωμε, ότι ι αρχιγι τις εκσέργε-
σις σιχνα ι ίδιι εκίριταν τον εαφτό-τυς τσάρο, κε ενεργύσαν εκς ονόμα-
τος τις τσαρικις εκσυσίας, όπος π.χ. ο Εμιλιον Πυγατζοφ.

Δικαρεστιμένι απ'αφτι τιν κατάστασι ίσαν όχι μόνο ι χορικι κε το
νεογενιμένο προλσταριάτο. Ο δυλοπαρικιακος θεζμος, απτις αρχες τυ
περαζμένυ εόνα άρχιςε να διςκολέβι τιν ανάπτικσι τον
παραγογικον δινάμεσον τυ νικσχιριυ τις χόρας. Ι δυ-
λοπάρικι ανελέφθερι εργασία ίταν πολι ολίγο παραγογικι για το νικσχι-
ριυ, πυ ιπελόγιζε να βγάλι εμπορέβματα στην αγορα κε ακόμα κε ι πιο
μορφομένι πομέσσικι άρχισαν να σινεθάνοντε το απαρέτιτο μερικον με-
ταβολον στον κρατικο μηχανιζμο. Οχι πολιν κερσ πριν απ'αφτι τιν ε-
ποχι, προς στο τέλος τις XVIII εκατονταστiriδας, στη Γαλία γένικε ι
Μεγάλι γαλικι επανάστασι. Εκι ι εμπορικι κε ι βιομηχανικι μπουρζουα-
ζια στιριζόμενι στις επαναστατικες μάζες τον μικροαστον τον πόλεον κε
τον χοριον, κάτο απο τιν καθοδίγιςι τον αρχιγον τυ επαναστατικυ μι-
κροαστικυ κόματος τον Ιαχοβίνον κατέλαβε τιν εκσυσία, αφυ νκρέμισε τις
παλις νιθοριανοφευδαρχικες τάκεις κε απεκεφάλισε διμοσια στην πλατία τον
βασιλέα τις Γαλις Λυδαβίχο XVI. Ι νέα γαλικι διμοκρατία, ίστερα απ
τιν επανάστασι, ανανκάστικε να αμινθι απτα δυλοπάρικα κράτι, πυ τιν
περιχίχλοναν κε βαστάχτικε, αφυ έχανε μαζί-τυς σιρα πολέμον. Ο γα-
λικος στρτος πέραςε νικιφόρος όλι τιν Εβρόπι, νκρεμίζοντας βασιλιάδες
κε κατέλαβε ος γνωστο κε τιν Μόσχα. Εντύτις ι αντιδραστικες τάκεις
τις Εβρόπις σε σιμαχία με τιν τσαρικι αφοκρατορία, πυ στιριζονταν
ετος κατόχυς δυλοπάρικο-πομέσσικυσ-νιθοριάνυς, σινκέντροσαν δινάμις για
αγόνα ενάντια στο γαλικο στρατο, τον έδιοσαν κε τον κατεδίοσαν ος
το Παρίσι. Ακριθος εκίνι τιν εποχι πολι ρόσι ακσιωματικι κε στρατιότες,
πυ ίσαν στη Γαλις, επέστρεψαν αποκι με πολι κλονιζμένες τις πρότες-
τυς απόπις για το είστιμα τις αφοκρατορίας κε το δυλοπάρικο δίκσο.
Εν μέρι κάτο απ τιν επιροι αφτις τις εκστρατίας στη Γαλία κε γενικα
κατα τιν εποχι τις γαλικις επανάστασις, μα κιρίος επιδι το πομέσσικο
καθεστος άρχικε τότε πια να διςκολέβι τιν ανάπτικσι τον παραγογικον
δινάμεσον τις Ροσίας, στις αρχες τυ περαζμένυ εόνα σχηματίστικε στη
Ροσία μιστικι ετερία με σκοπο τι μεταβολι τυ κρατικυ ειστίματος. Επι
κεφαλις αφτις τις μιστικις ετερίας στέκονταν νιθοριάνι, στρατιοτικι σχε-
δον όλι. Στις 14 Δεκέμβρι τυ 1825 στην πλατία Σενάτσκαγια τις Πε-
τρύπολις γένικε εκσόρμισι τον σινταγμάτον τις φρυρας Πρεσπρατζένσκι,
Σεμενόφσκι κε άλλον, πύχανε αρχιγυς ακσιωματικυς τις φρυρας, μέλι τις
μιστικις ετερίας. Ακσιωματικι κε στρατιότες αρνίθικαν να δόσουν όρκο για
τον αφοκράτορα Νικόλαο τον Ι. Ο αρχιστράτιγος, κόμισ Μιλοράντοβιτς,

κυ πίγε να μεταπίσι τος ταραχοπίσι (μπυντοβέσικισ) σκοτόθικε πάνο στην πλατία, ι κιβέρνισι όμοσι διέθετε αρκετεσι δινάμισ για να τα θγάλι πέρα μ'αφτι τιν εκσόρμισι. Τα μέλι τις μιστικισ ετερίας κλίστικαν στις φιλακεσι κε τα φρύρια, ι κιριότερι καταδικάστικαν σε θάνατο, δεκάδεσι απο κίνυσι, κυ πέραν μέροσι στη στάσι σταλίκανε στα κάτεργα. Στην ιστορία το κίνυμα αφτο ίνε γνωστο ίπο τιν επονιμία εκσεργεσι τον ντεκαμπριστον. Αφτο ίτανε απόπιρα να γίνι στρατιοτικι μετατροπι, χωρισι τιν ίποστίρικισι εκίνον, κυ ίπέφεραν περισότερο ακτο δουλοπάρικο δίκεο, χωρισι ίποστίρικισι τις αγροτιασι. Μόλα τάφτα ι εκσεργεσι αφτι ίτανε επαναστατικισι απόπιρα τιν οπία ο Λένιν εκτιμούσε πολι.

Στο άρθρο του Λένιν „Στι μνίμι του Νκέρτσεν“ διαβάζουμε τα εκκισ για τος ντεκαμπριστεσι: „Ι ντβοριάνι δόσανε στη Ροσία, Μπιρον κε Αρακτζέεβ (μεγιστάνεσι, πομέσικισ, διάσιμουσι για τιν εκλιρότιτα κε αντιδραστικότητά-τουσι — Γιαροσλάφσκι), αναριθμιτι ποσότιτα μέδισον ακσιοματικον, καργατζίδον χαρτοπεχτον, ίρόον τον γιαρμάρκον, εκλιτοτρόφον, δραγύνον-ραβδύχον (σεκονον) κε «ανάμεσα ε'αφτουσι-γράφι ο Νκέρτσεν,-θγίκαν κε ι άνδρεσι τισ 14 του Δεκέμβρι, ι φάλανκα τον ίρόον»¹. Στο τέλος του ιδίου άρθρου, ίποδιχονοντασι αρκετεσι γενεεσι, κυ έδρασαν στον αγόνα ενάντια στον τσαριζμο, ο Λένιν έγραφε.

«Τιμόντασι τι μνίμι του Νκέρτσεν, βλέπουμε τρισ γενεεσι, τρισ τάχισι, κυ έδρασαν στη ροσικι επανάστασι. Στην αρχι εβγενισι (ντβοριάνυσι) κε πομέσικισι, Ντεκαμπριστεσι κε Νκέρτσεν. Στενοσι ο κίχλοσι αφτον τον επαναστατον, πολι μακρια απ το λαο. Το έργο-τουσι όμοσι δεν πίγε του κάχυ. Ι Ντεκαμπριστεσι κσιπνίσανε τον Νκέρτσεν, ο Νκέρτσεν ανέπτικε επαναστατικισι ανκιδάτσια.

Τιν ανκιδάτσια αφτι τιν άρπακσαν, ι τιν πλάτιναν, τιν δινάμοσαν, τιν εκλιραγόγισαν ι επαναστάτεσι ριζνοτζίντισι, αρχίζοντασι απ τον Τζερινεσέφσκι κε τελίονοντασι στοσι ίροασ τισ „Ναρότναγια θόλια). Ο κίχλοσι τον αγωνιστον εβρίνθικε, ι εκχέσις τουσι με το λαο κατάντισαν στενότερεσι. «Νέυσι πιλότουσι τισ μελόμενισι θιέλασι» τουσι ονόμασε ο Νκέρτσεν. Δεν ίταν όμοσι ι καθαφτο θιέλα.

Θιέλα ίνε το κίνυμα αφτον τύτον μαζον. Το προλεταριατό, ι μόνι μέχρι τέλος επαναστατικισι τάχισι, εκιόθικε επι κεφαλισ αφτον τον μαζον κε πόθτι φορα κζεσίκοσε σε ανιχτο επαναστατικο αγόνα εκατομίρια αγροτον»².

Ι τσαρικισι κιβέρνισι, ίστερα απ τιν ίτα τισ στον Κριμαικο πόλεμο, αναγκάστικε να προθι στην «απολεφθέροσι τον χωρικον». Μ'αφτο ι κιβέρ-

1. Λενίν τομοσι ΧV σελ. 464

2. Στο ίδιο βιβλίο σελ. 408-469

νισι αναγνώριζε, ότι καλύτερο θα ήταν να δοθεί στους χορικούς η ελευθερία εκ τον άνο, γιατί αλιότικα θα ελευθερώσουν αφη τον εαφτό-τις καθος πρέπει εκ τον κάτω.

Να πως ο Λένιν στα 1901 περιγραφη αφη την „απελευθερωσι τον χορικών» στο άρθρο «Το εργατικό κόμμα κε η αγροτία».

Ο „ελευθερωμένος“ απτην μπάρσσινα χορικός βγήκε απ τα χέρια του μεταριθμιστι αδικιμένος, γιμνομένος, τάπινομένος, δεμένος με το κομάτι τις γίς-του, όστε δεν ίχε άλι διέκδοδο κ'ίταν αναναζμένος «προσρετικα“ να πάι να δουλέβη στην μπάρσσινα. Κε έτσι ο μουζικός κσανάρχισε να καλιεργη τι γη του προιγόμενου κηρύ του, „νικιάζοντας“ απο κίνον τα δικά-του κομάτια γίς, ενιακιάζμένα το χιμόνα για την ανικσιάτικη εργασία, απέναντι δανύ προσωμιο για την πιναζιμένη-του ιχογένια. Κσενοδύλεμα κε ανκαρίες, νά στην πραγματικότητα η «ελευθερη εργασία», την οπία η αγροτία καλόνταν νά δοκσάει σαν «θία εβλογία» με μανιφέστο σινταγμένο απο παπα κσούιτι.

Κε στην καταπίσει του πομέσσικου, που διετιρήθηκε χάρις στη «μεγαλοπσιχία» τον κίβερνιτικον ιπαλίλον, που δημιούργισαν κε πραγματοποιίσαν τι μεταριθμισι προστέθηκε κε η καταπίσει του κεφαλέου... Η εκσούσια τον χριμάτον όχι μόνο καταπίσει αλα κε διέσπασε την αγροτία. Μια τεράστια μάζα διαρκος καταστρέφονταν κε μετατρέπονταν σε προλετάριος, μια δε μιονοπσιφία έβγαλε απο μέσα-τις μια χούφτα ολιγαριθμον κυλάχον κε νικοκηρεμένο μουζζίκον, που πέρανε στα χέρια-τους το αγροτικό νικοκηριο κε τι γη τον αγροτον κε σχιμάτισαν τα στελέχη τις αναφενόμενικ χορικικ μπυρζζουαζίας. Ολι η σαραντάχρονη περίοδο ίστερα απ τι μεταριθμισι, αποτελεί πρώτες αποχορικοπσιεις (ρασκρεστιανιβανικ) προτες αργη κε βασανιστικη ζιδισίματος. Το χορικο τον καταντίσανε ζιτιάνο· ζύσε μαζί με τα ζόα, φορούσε κυρέλια, τρεφότανε με χόρτα, άφινε τι γί-του κ'έφεβγε, όταν μπορούσε κάπου να πάι πλερόνοντας κ' απο πάνω σε κίνον, που σιμφονύσε να πάρι το μερίδιο-του, η πλιρομες του όπιου κσεπερνύσαν το ισόδιμά-του. Η πίνα του χορικου κατάντισε χρονία κε δεκάδες χιλιάδες αγροτον πέθεναν απ'φτι κη απτικ επιδιμίεις τον κσρο τον σιτοδιον, που επαναλαμβάνονταν ολοένα κε πιο σιχνα.

Η ναρόντικη οργάνοσι „Γη κε ελευθερία“

Το τσαρικο μανιφέστο τις 19 Φεβρουαρίου 1861 για την «απελευθερωσι» απο το δουλοπάριχο δίκεο προκάλεσε μετακσι τον αγροτον μεγάλη διασρέσκια. Ο ίδιος ο τσάρος ίτανε πεπιζμένος, ότι στο μανιφέστο-του η χορικη θ'απαντίσουν με ταραχες. Στον στρατο δόθικαν διαταγες νάνε έτιμος σε τάκσι μάχικ την ημέρα τις δημοσίεφσικ του μανιφέστου. Παντου δό-

θικαν οδιγίες, πός να δράσουν ενάντια στις αγρότες. Κάθε ίδος εκσόρμιζε τον αγροτον πνίγονταν στο έμα με απάνθρωπι θηριοδία. Ιδιέτερα εματιρι ιτανε ι εκσέγερσι τυ χόριυ Μπέζτνα τις νκυμπέρνιας τυ Καζαν, κάτο απο τιν αρχιγία-τυ χορικυ Αντον Πετροφ.

Πολι χοριχι ίσαν πεπιζμένι, ότι τυς γέλασαν ι πομέσσικι, αποκρίθοντας απ αφτυς το γνίσιο τσαριχο μανιφέστο, το «χρικο τσαριχο γράμα» κε διμοσιέθοντας τάχα πλαστο. Αφτο ίταν βέβεια, λάθος· στις χορικυς δεν κινόπιίδικε πλαστο αλα το αλιθινο μανιφέστο, πυ ζιντάχθικε απο εθγενις-πομέσσικυς, ζίμφωνα με τα ζιμφέροντα τις τάχσις-τυς κε προπάντον ζίμφωνα με τα ζιμφέροντα τον μεγάληον πομέσσικον στις οπιύς ανίκε κε ι τσαριχι ιχογένια τον Ρομανοφ.

Στιν εποχι αφτι σχηματίσθικε στι Ροσία μεγάλο στρόμα ραζνοτζίντσι — καταστραμένι εβγενις, πεδια διμοσίον ιπαλίλων, κλιρικον, εμπόρον κ.τ.π., πυ δεν μπορούσαν να ανεχτυν το γεγονος, ότι ι δολοπάριχι θεζμι εμπόδιζαν τιν ανάπτυκις τον παραγογικον δινάμεον τις Ροσίας κε τιν ισαγογι έστο κε τον αστιχο-διμοκρατικον «ελεφθεριον», πυ εκίνι τιν εποχι ίχαν καταχτιθι στις άλες χόρες. Γιαφτο ι ραζνοτζίντσι δεν μπορούσαν να ζιμβιαστυν κε με το γεγονος, ότι για κάθε ελέφθερι σκέπσι, για κάθε ελέφθερο λόγο ι τσαριχι κιβέρνισι τιμορούσε σκληρα. Σ'αφτα προστέθικε κε αφόριτι καταπίεσι όλον τον μι Ρόσον, τον «αλοφιλον», καταπίεσι, πυ μετέτρεπε τιν τσαριχι Ροσία όχι μόνον σε πανχόζμι ο χοροφίλακα πυ «ιρινοπιύσε» τυ άλυς λαυς, ⁽¹⁾ αλα κε σε φιλαχι τον λαον.

Ι εκσέγερσι στιν Πολονία στις αρχες τις 7-ις δεκαετίας τυ 19-ου σόνα καταπνίγικε με τα θηριοδέστερα μέσα κε ι Πολονι στασιαστες θανατόθικαν κατα χιλιάδες, κε χιλιάδες εκσορίστικαν στι Σιβιρία. Προκίμενου περι τις ροσικις αγροτιας, ι τσαριχι κιβέρνισι ίταν πάντα με το μέρος τον πομέσσικον. Αφτα όλα μαζί ζισόρεθαν μεγάλι δισαρέσκια στα διάφορα κινονικα στρόματα κε ιδιέτερα αναμετακισι τυς διανοούμενοσ ραζνοτζίντσι, προπάντον δε ανάμεσα στις μαθιτες κε φιτιτες. Γι' αφτο απτυς φιτιτες, απτι μαθιτικι νεολέα σχηματίστικαν ι πρότι επαναστατικι κίχλι, ι πρότες επαναστατικες ομάδες.

Εν μέρι ι διανούμενι αφτι ραζνοτζίντσι ζινδέονταν με τιν αγροτια κε ι δισαρέσκια τις αγροτιας μεταδίνονταν σ' αφτυς. Μια μερίδα ζινδέονταν με τιν μόλις γενόμενι μικρι κε μεσέα μπουρζζουαζία, καθος κε με τι μεγάλη μπουρζζουαζία τον πόλεον. Ταφτόχρονα ι περισότερι ραζνοτζίντσι διανούμενι πολι λίγο γνωρίζανε το χοριό-μας κε άσχιμα ένιοθαν με πιο τρόπο μπορούσε ν' αλάκισι ο κρατικος μηχανιζμοσ. Ι αγροτια όμως αποτελώσε τι βασιμι μάζα τυ λαυ κ' ι τοτινι διανούμενι επαναστάτες δεν βλέπανε καμια άλι επαναστατικι δινάμι, εκτος απ'τιν αγροτια.

1. Παράδειγμα ι κατάπνικισι τις αφστρο-ουγκρικισ εκσέγερσις απο τα στρατέβματα τυ τζάρυ Νικολάυ τυ Ι.

Η διανοούμενη αρτι ναυίζανε ότι η ρωσική κινότητα αποτελεί το έμ-
βριο τις σοσιαλιστικές κομμάς με η αγρότες μας δίχως εκτίρασι (με εκ-
φίσεως σοσιαλιστές, γενικένη κομμουνιστές. Στη ρωσική κινότητα η ναρόντικη —
επαναστάτες βλέπανε τι βιάσι τις κομμάς, τι βιάσι τις σοσιαλιστικές κιν-
νίας. Η ναρόντικη — διανοούμενη έμαθην για το σοσιαλισμό απο σιγρήματα
γάλλον, γερμανον με άλλον σοσιαλιστεον. Πρέπι να κέρωμε κ' αρτε, ότι το
επαναστατικό κίνημα τον διανουμένον ραζιονίζιντι ε' εμας άρχισε, ίστια
απο σιρα πολιτικον επαναστάσεων ετι Διτικη Εβρόπη. Αρτες η πολιτικες
επαναστάσεις δεν ελφθήροσαν το προλεταριάτο, πο έδινε τάσι προς το
σοσιαλισμό, πο τότε ίδι άρχισε να πελι ανεκάρητο ρόλο. Νά γιατί κα-
το απτην επίρα τον επαναστάσεων τις Διτικη Εβρόπη με τον σοσιαλι-
στικον έδασκαλιον, πο γενήθησαν πάνω ετι βιάσι αρτον τον επαναστάσεων,
άρχισαν με ε' εμας η ραζιονίζιντι — διανοούμενη να μιλάνε για το σο-
αλισμό. Η μόνι διαφορα ίτανε, ότι η ρόσι θεωρίσαν σαν φορέα το σοσια-
λισμό όχι το προλεταριάτο, πο ε' εμας ακόμη ίταν αδύνατο, αλα την αγρο-
τια, γιατί η κινονμία τις Ρωσίας ίταν κατ' εκσοχι α γ ρ ο τ ι κ ι . Κε
επίδη η χωρική ίσαν μικρή ιδιοχτήτες, μαρτο με ο „σοσιαλισμός“ τον να-
ρόντικον ίταν μικροιδιοχτητικός, „αγροτικός“ έπος πολλές φορες τον ενέ-
μασε ο Λένιν, — „χιδός“. Ο σοσιαλισμός αρτος δεν έχι τίποτε το κί-
νο με τον επιστημονικό σοσιαλισμό το Μαρξ με Ενγκελς.

Στε άρθρα «Η ναρόντικη για τον Ν.Κ. Μιχαϊλόφσκι» ο Λένιν
τα 1914 χαρακτηρίζετα τον εκαι πρώτο το κίνημα τον διανουμένον —
ραζιονίζιντι. „Η αγροτική μάζα, πο ετι Ρωσία αποτελεί το μόνι σωβρο-
ρκε μάζικο φορέα τον αστικό — δημοκρατικον ιδέον (χωρίς να λογαριάζο-
με τι μικρομπυρζζιασία τις πόλις), κηάτανε τότε ίπνο βελή. Η καλύτερη
άνθρωπί τις με η άνθρωπι, πο συμπάθισαν τι βαριά-τις κατάστασι, η ενε-
μαζομένη ραζιονίζιντι, κήρος η μαθητεθόμενη νεολέα, η έδασκαλι κ' η άλι
αντιπρόσωπι τον διανουμένον, φρόντιζαν να κσιπνον με να μαρφόνον τις
κινόμενες αγροτικές μάζες.“¹

Τον Νκέρτσην, σαν θεμελιωσι το ναρόντικη, ο Λένιν αναφέρει με
μεγάλο σεβέζμο, ενάμα έμος κρητικέρι αφητρα τον ναρόντικη «σοσιαλι-
ζμό» του. „Με κέθηοντας την αστικό-δημοκρατική οσία έλο το κινήματος το
1848 με έλον τον μορφον το προμαρξικου σοσιαλισμού, πολι περισσότερο
δεν μπορούσε να νική ο Νκέρτσην την μπυρζζιασική φήσι τις ρωσικής επα-
νάστασι. Ο Νκέρτσην ίνε ο θεμελιωσις το „ρωσικό“ „σοσιαλισμό“ το
«ναρόντικη», ο Νκέρτσην έβλεπε το «σοσιαλισμό» ετιν απελευθέρωσι τον
αγροτον με πέρσιμο γης, ετιν κινετική κατοχι τις γης, ετιν αγροτική ιδέα
για „το δικέσμα πάνω ετι γη...“

... Στην πραγματικότητα η έδασκαλία αρτι το Νκέρτσην, καθος

κε όλος ο ροξικός ναροντνιζμός, ίσαμε τον κσεθοριαζμένο ναροντνιζμο τον ριμερινον «ροσιαλ-επαναστατον», δεν περιέχουν ύτε ένα κόκο ροσιαλιζμο»¹.

Αν όμοσ ο υτοπιστικος, μικροαστικος, αγροτικος ροσιαλιζμοσ τον ναρόντνικον δεν μπόρεσε να οδιγίσι ρτι ροσιαλιςτικι επανάστασι, εχσ άλυ ο μαχιτικος διμοκρατιζμοσ τυ επανάστατικου ναροντνιζμου ίχε μεγάλι, θετικι ριμασία για τιν ανάπτικσι τισ πολιτικισ επίγνοσισ τον επανάστατικον γενεον τισ Ροσίας, κε αφτω το τονίξι ριχνα ο Λένιν ρτα ριγράματά-τυ για το ναροντνιζμο.

Ποσ εκσγίτε ι πρόοδος κε ι εκσάπλοσι τον ναρόντνικον ιδεον ρτι Ροσία; Προτ' απόλα με τιν καθιστέρισι τισ τοτινισ Ροσίας. «Ι καθιστέρισι τισ Ροσίας φίσι εκσιγι τι μεγάλι ρταθερότιτα ρτι χόρα-μασ το διαφόρον καθιστεριμένον διδαςκαλιον τυ ροσιαλιζμου»². Στο άρθρο „Μικροαστόκος κε προλετάρικος ροσιαλιζμοσ» ο Λένιν ιπενθιμίξι, ότι κε ρτιν Εθρνυ πι „ . . . ι πλήρις κικιαρχία τυ προλετάρικου ροσιαλιζμου τυ βασιζόμεε-ρτι διδαςκαλία τυ μαρκιζμου, δεν ρτερεόθικε μονομιασ, αλα μονάχα ίρτι-ρα απο μακρόχρονο αγόνα ενάντια ρτισ κάθε ίδωσ καθιστεριμένες διδαςκα-λίεσ, ενάντια ρτο μικροαστικο ροσιαλιζμο; ενάντια ρτον αναρχιζμο κ.τ.λ»³.

Δέφτερι ετίσ τισ αποτιχίασ κε εκσάπλοισ τον ναρόντνικον ιδεον ρτι Ροσία, πυ επίσισ ίταν ρινδεδεμένι με τιν καθιστέρισι τισ Ροσίας, ίταν το ότι το οργανομένο μαζικο εργατικο κίνιμα άρχισε ρτι Ροσία πολι αργότερα, απτον κερο τυ, παρα ρτισ άλεσ κικιταλιςτικεσ χόρεσ. «Ο ναρόντνιζμοσ, — λέγι ο Λένιν, — αποτελύε ίσαμε ένα βαθμο ενιέα κε ρινεπι διδαςκαλία. Αρνύνταν τιν κικιαρχία τυ κικιταλιζμου ρτι Ροσία, το ρόλο τον εργατον τισ φάμπρικασ κε τυ εργοσταςίου, ραν προτοπόρον αγωνιστον τυ προλεταριάτου, τι ριμασία τισ πολιτικισ επανάσταςισ κε τισ μπουρζου-αζικισ πολιτικισ ελεφθερίασ, επροπαγάνδιζε τιν μονομιασ ροσιαλιςτικι ανα-τροπι, πυ θα προέρχονταν απτιν αγροτικι κινότιτα με το μικρο νικο-κικιό-τις.»⁴

Διαβάζοντασ τιν ναρόντνικι φιλολογία πρέπι νάχουμε ιπόψει, ότι ι να-ρόντνικι ρε διάφορεσ εκφράσισ, λ.χ. „εργατικος ροσιαλιζμοσ“ (ρτον Π.Λ. Λαβροφ) δίνανε όλοσ διόλυ διαφορετικι ριμασία, παρα ι μαρκιςτεσ. Ο ναρόντνικος Λαβροφ θεωρύεσ εργατί κε τον καταστραμένο ικονομικα αγρό-τι. «Ο μικροαστικος (όποσ κε ο αγροτικος. — Γιαροσλάφσκι) ροσιαλιζμοσ αποτελι ονιροπόλιμα τυ μικρο-νικοκίρι, πυ ποθι να εκσάλιπει τι διαφορα μεταχσ πιυσιόν κε φτοχον. Ο μικροαστικος ροσιαλιζμοσ έχι τιν ιδέα, ότι μπορυν όλι ι άνθροπι να γίνυν «εκςιςομένοι» νικοκίρακι, ύτε φτοχι κε ύτε πιύρι»⁵

1. Δένιν τ. XV ρελ. 466

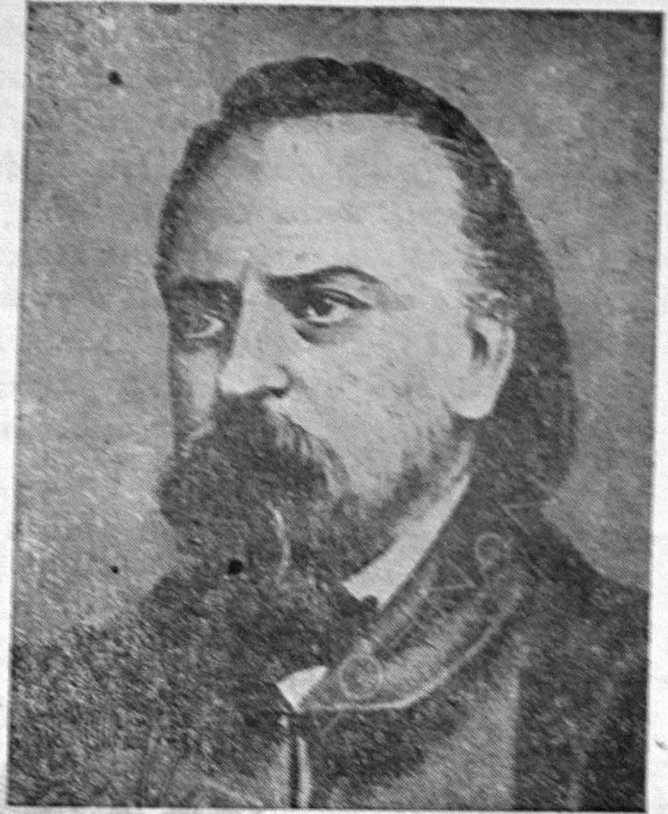
2. Δένιν τ. VIII. ρελ. 360

3. Στο ίδιο μέρος

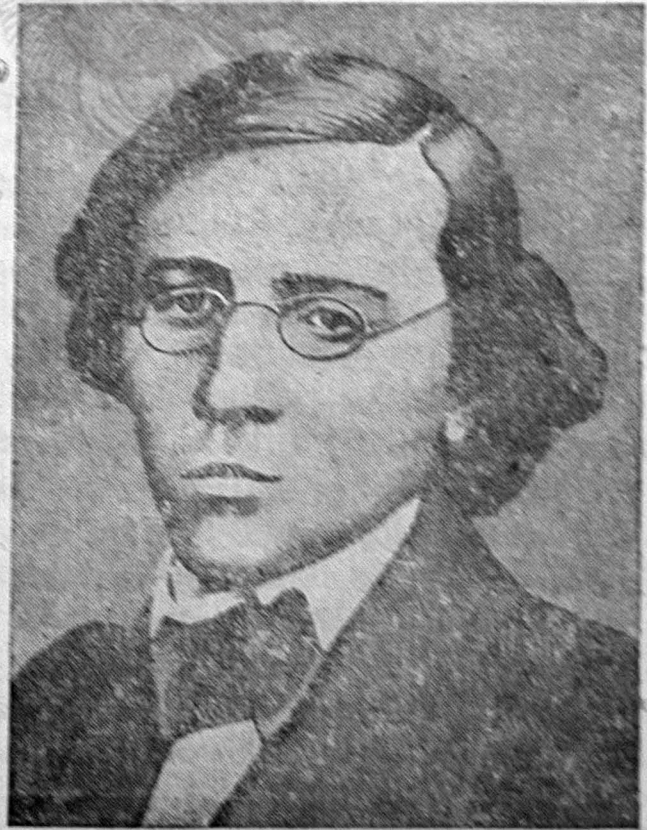
4. Στο ίδιο τ. ρελ. 361.

5. Δένιν τ. IX ρελ. 270

Α. Ι. Νχέρτζεβ

Ν. Γ. Τζερνιτσέβσκι

Όσο βαθιά κι αν ήταν τα λάθη των ναρόντικων επαναστατών, πολλοί απ' αυτούς θεωρούσαν τον εαυτό τους σοσιαλιστές, και ήταν εμποτισμένοι με ένθερμη τάση να πραγματοποιήσουν το «σοσιαλισμό», ο οποίος στην πραγματικότητα οδηγούσε μονόχα στο κσεκαθάρισμα του δρόμου για την καπιταλιστική ανάπτυξη. Η ναρόντικη αντικαθρέφτιζαν τον αγώνα της αγροτιάς για την εκσφάνιση του δουλοπαρειακού τρόπου εκμετάλλεψης της γης. Ο Λένιν επέβαλε σε αυτούς κριτική τις αβάσιμες θεωρίες και αυτόν τον πρότον επαναστατόν ναρόντικον του 1870 καθώς και τον φιλελεύθερον διαδόχον-τους του 1890. Έχανε όμως μεγάλη διάκριση μετακσί-τους. Στην ερώτησι: Σε τί σινίσταντε τα ιδεώδη τον πρότον ρόσον σοσιαλιστόν;» ο Λένιν απαντά:

«Η πίστις σε ιδιέτερο σί, τιμα, στο κινωτικό καθεστος τις ροσικισ ζοις κσεκατασινέπια ιπί-ς τις τι δινατότι τ'α αγροτικισ σοσιαλιστικισ επαναστασις, —νά τι τους εμπσίχονε, τι κσεσίκονε δεκαδες και εκατοντάδες ανθρώπον σε ιροικο αγώνα ενάντια στη κιβέρνισι». ¹

Ίδαμε, ότι αυτός ο αγροτικός σοσιαλισμός δεν έχει μέσα-του «κωκύ-τσι σοσιαλισμό». Αυτό όμως έγινε κσεκαθαρό πολλοί ιστερότερα, μόνο τότε, όταν με την ανάπτυξη του εργατικού κινήματος και με την εκσάπλοσι του μαρκσιζμου στη Ρωσία η θεωρία των ναρόντικων υποβλήθησαν σε οριμίτατι ολόπλευρη κριτική. Σ' αυτή την κριτική ατσαλόθησαν η δινάμις τον μαρκσιστον.

Λίγο καιρό πριν απ' την εκπελεφθέροσι» τον αγροτόν η ρόσι διανούμενι ανέδικσαν δύο σοβαροί παράγοντες — το Αλέξανδρο Ιβάνοβιτς Νκέρτσεν και το Νικόλαο Γαβρίλοβιτς Τζερνισσέβσκι. Και οι δύο-τους, ίνε αλίθια, διαφορετικά κριτικάρανε τους τσαρικούς θεζμου και το νόμο για την απελευθέρωσι τον αγροτόν. Ο Νκέρτσεν κάποιος αφεντάδικα, ο Τζερνισσέβσκι χονδροιδέστερα, δημοκρατικότερα. Ο Νκέρτσεν πρόσφερε πολιτίμι ιπίρεσιά στο επαναστατικό κίνημα, ιδρύοντας στο εκσωτερικό την «Καμπάνα» (Κολοκολ) το πρώτο περιοδικό του ελεύθερου λόγου. Ενω ο Τζερνισσέβσκι μένοντας στη Ρωσία, διαπεδαγόγιζε ολόκληρη γενεά επαναστατικά διακινέμενον ραζνοτζίντσι διανουμένον, ίπο το πνέμμα «αγώνα για το λαο». Και γιαυτό δικεοματικά ο Τζερνισσέβσκι θεωρίτε πατέρας του επαναστατικού ναρόντιζμου.

Ίταν αλίθια «κχιράρχος τον διανιόν» ολόκληρου γενεας επαναστατόν, και στη φωνή-του έδιναν ακρόασι η μάζες τον ραζνοτζίντσι διανουμένον επαναστατόν. Ο Λένιν πολλές φορες εσιμίωσε σε άρθρα-του το σινεπι δημοκρατιζμο του Τζερνισσέβσκι, καθώς και τις ματεριαλιστικες φιλοσοφικες απόψεις-του.

1. Λένιν, τ. Ι σελ. 168.

Αλα πως να γίνι αγόνας; Σε πιάνα να στηριχτι κανις; Ι επανα-
στατικι ναρόντικι τυ κερυ εκίνυ διαφορστικα απαντύσαν ε' αφτες τις
ερωτίσις. «Ναρόντικι» (λαικι) θεωρόνταν κε για το ότι σαν κινιτίρια
δύναμι τις επανάστασις θεωρούσαν όχι τιν δύνα ι τιν τάδε επαναστατικι
τάκσι, αλα όλο το λαο, χωρις διάκρισι τάκσειον. Μερικι (ι οπαδι τυ Λαβ-
ροφ-«Λαβριστες») ίτανε τις ιδέας, ότι πρέπει να διδάσκουν στο λαο,
διλαδι στιν αγροτια κε να κηίχουν ε' αφτι τιν αγροτια, ότι το καλύτερο
φιάσιμο τις κινονίας ίνε το σοσιαλιστικο, ο σοσιαλιζμος. Αλι (ι οπαδι τυ
αναρχικυ Μιχαιλ Μπακύνιν-„ ποντάρι“) ίσαν τις ιδέας, ότι δεν χριά-
ζετε να διδαχτι ο λαο, αλα μόνο χριάζετε να τον κάνι κανις να
σικόσι ταραχες. Μα στι μιστικι ετερία «Ζεμλια ι βόλια» (Γι κε ελεφ-
θερία), πυ σχηματίστηκε στα 1870, μπίκαν κε ι μεν κε ι δε, ι προπα-
γανδιστες διλαδι κε ι ποντάρι. Στο εάλπιζμα «προς το λαο», απάντισαν
εκατοντάδες απ' αφτυς τυς ναρόντικυς κε σκορπίστικαν στα χωρια άλοσ
σαν κηιλυργοσ, άλοσ σαν λεπτυργοσ, άλοσ σαν βοιθοσ γιατρυ, άλοσ σαν
δάσκαλοσ. Κυβαλίσανε μαζί-τυς μπροσύρες, σαν τι «χίτραγια μεχάνικα»,
τι „Μυντρίτσα Ναύμοβνα“ κε άλα απαγορευμένα βιβλιαράκια. Μα κε ι
κιβέρνισι δεν κηιμόντανε, εκατοντάδες κινελίφθικαν κε φιλακίστικαν, έπιτα
δικαστικαν κε πολι στάλθικαν στα κάτεργα, σίμφονα με τις αποφάσις τον
δικαστηρίον στις δίκεσ τον 51 κε 103¹. Επι πολιν κερυ πολι ναρόντικι
ζεμλεβόλτσι θεωρούσαν περιτι τιν κατανάλοσι δινάμεον για πολιτικο
αγόνα, αγόνα για τι μια ίτε τιν άλι πολιτικι με-
ταβολι τις κρατικισ εκουσιάσις. Σχετικα με τυς κρατικυς θεζμυς πολι
απ' αφτυς ίταν οπαδι τον αναρχικον ιδεον τυ Μπακύνιν κε άλον, κε
νόμιζαν, ότι πολι έφκολα μπορούσε να γίνι ι μετάβασι σε πλήρι σοσιαλι-
στικο μετασχηματιζμο, στιν τοτινι αγροτικι Ροσία στηριζόμενι στις ταραχες
κε τις εκσέγερσις τον αγροτικον μαζον κε να εκσαφανιστι κάθε κρατικι
εκουσιά. Ο αγόνας όμοσ τυς απόδικε εν πρότις, ότι ι αγροτικεσ μάζεσ
δεν ίτανε καθόλυ έτιμεσ για τιν μετάβασι στο σοσιαλιζμο ίτε στον κο-
μμυνιζμο, εκ δευτέρυ, ότι μέγα χάλμα ιπάρχι μετακσι τρόπυ κατανόσις
τον πραγμάτον απτυς ραζνοτζίντσι — ναρόντικυς κε τις μάζεσ τον αγρο-
τον κε εκ τρίτυ, ότι ι τσαρικι κηιβέρνισι δεν θα επιτρέψει ύτε τιν ιρινικι
προπαγάνδα τυ σοσιαλιζμο.

Ιδαμε πια, ότι ι τσαρικι κηιβέρνισι τιμορούσε με τα αφστειρότερα μέσα
κάθε απόπιρα «μετάβασις στο λαο». Πολι μάλιστα απτυς ναρόντικυς
εκτελέστικαν.

Αφτο εκσερέθιζε τυς επαναστατέσ κε μια μερίδα-τυς άρχισε να
εκέφτετε, ότι ενάντια στιν τσαρικι κηιβέρνισι πρέπει να γίνι αγόνας μέσον
τρομοκρατίας, φόνυ τσαρικον ιπαλίλον κε ακόμα τυ ίδιυ τυ

1. Έτσι ονομάστικαν ι δυο δίκεσ τον ζεμλεβόλτσον, μελον τυ κόματοσ «Ζεμ-
λια ι βόλια» απο τον αριθμο τον δικασθέντον.

τσάρου. Στην αρχή η τρομοκρατία θεωρούνταν μέσον άμυνας, ύστερα μετα-
τράπηκε σε εκδίκηση για τις καταδύσεις και τις καταδύσεις και τελειώ-
σαν μόνο μέσο αγώνα για την πολιτική ελευθερία.

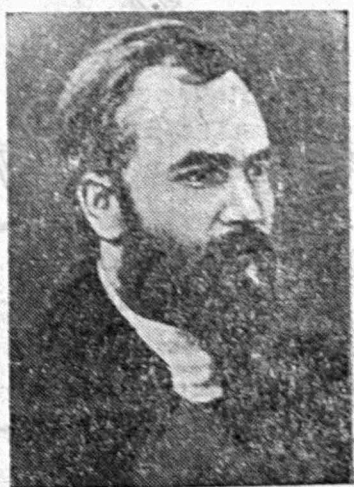
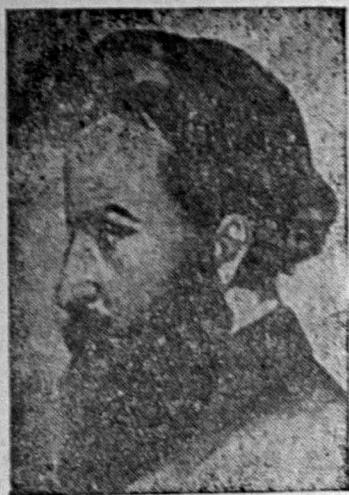
«Ναρόντναγια βόλια» και «Τσιόρνι περεντελ».

Στο συνέδριο του στα 1879 το κόμμα «Ζεμλια η βόλια» χωρίστηκε
σε δύο ναρόντνικες οργανώσεις: «Ναρόντναγια βόλια» (λαϊκή απελευθέρωση)
και «Τσιόρνι περεντελ» (μάβρο κσαναμίραζμα). Η διάφορα αναμετακίνη στις
δύο αυτές οργανώσεις ήταν η εκκίνηση. Η «ναρόντναγια βόλια» έθεσε σε πρώ-
τη σειρά τα προβλήματα της τρομοκρατίας του πολιτικού αγώνα. Η οργάνωση
„τσιόρνι περεντελ“ ονομάστηκε έτσι, γιατί τα μέλη της διδάσκανε το γενικό
κσαναμίραζμα όλων των χωρών μετακίνη τον αγροτό. Στο κσαναμίραζμα
ιπάγονταν και τα κόμματα των πομέρσκιον και των άλλων γεωχτιμόνων. Εκ-
τός τούτου η πλιονοπσιφία των μελών της ομάδας „τσιόρνι περεντελ“
θεώρησε προδοσία του έργου του λαού την κατανάλωση των δυνάμεων
σε πολιτικούς αγώνες και την απομάκρυνση απτήν δουλειά στο χωρίο.
Ο αγώνας μετακίνη του κόμματος «Ναρόντναγια βόλια» και τις τσα-
ρικές κυβέρνισης, ήταν άριστος. Απτή μια μερία μια φύχτα αφοθιαζόμενον
ανθρώπον, έτιμον να δώσουν τι ζοί-τους για το λαό, και απτήν άλι παντο-
δύναμος κρατικός μηχανισμός, με δεκάδες χιλιάδες ιπαλίλων, με αστινο-
μία, με χοροφιλακία, με οχράνα. Σ'απτόν τον άριστο αγώνα πολλα μέλη
του κόμματος „Ναρόντναγια βόλια“ αναδύχτικαν λαμπρή επαναστάτες και
ικανή οργανώτες. Τέτιος παραδύγματος χάριν ήταν ο Στεπαν Χαλτύριν,
ο μαρκανός του χιμερινού ανάκτορου, που κατόρθωσε ν'αποχτήσιν την εμπι-
στοσύνη της τσαρικής άβλης και κυβάλλισε λίγο κατ'ολίγο μεγάλο ποσό δι-
ναμίτιδας στην καμαρίτσα του. Και μια μέρα, όπου ο τσάρος επρόκίτο να
γλεντήσιν με προσκαλεμένους πρίνκιπες, κόμιστες και βαρόνους ανετίναξε
στον αέρα την τραπεζαρία.

Δεν επέτιχε όμως το σκοπό-του, γιατί η έκρηξη της δυναμίτιδας γέ-
νικη πριν να μπουν στην στραπεζαρία η προσκαλεμένοι. Τέτι επαναστάτες,
σαν το Χαλτύριν, προκαλύσαν το σεβαζμό ακόμα και σε κίνους, που δεν
σιμφονύσαν μαζί-τους στα μέσα του αγώνα. Ο Λένιν ο ίδιος πολες φορές
αναφέρει το Χαλτύριν, σαν άνθρωπο, που κάθε επαναστάτης πρέπει νάχη
παράδύγμα αφοσίωσης στο κόμμα.

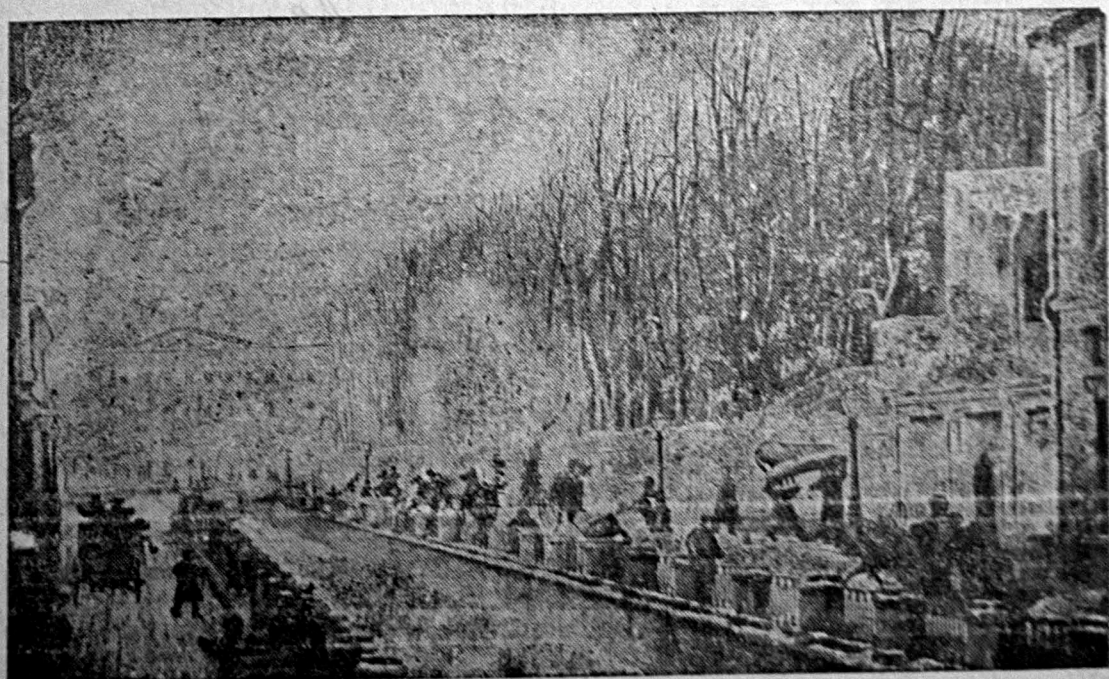
Ο αγώνας της «Ναρόντναγια βόλια» τελίωσε με το φόνο του τσάρου
Αλεξάνδρου του II, με δόμδα, που του έριξε ο Γρινεβίτςκι την 1 του
Μάρτι 1881. Ο αγώνας απτός εκξάντλιζε τις δυνάμεις της „Ναρόντναγια
βόλια“. Το κόμμα εκξολοθρέφτικη, τα μέλη του εκχτελεστικού κομιτέτου θα-
νατόθικαν, η εναπομείναντες εκχορπίστικαν εδο και εκι, χωρίς ελπίδα ιποστί-
ρικής εκ μέρους του κίνου, του τρομοκρατιμένου απτήν καταδύσεις της κυβέρνισης

Τα μέλη το Εγχελεστικυ κομιτέτυ τις «Ναρόντα-
για βόλια» απ τα αριστερα στα δεχσια. Ζελια-
μποφ, Περόφσκαγια, Κιμπάλιτςιτς, Μιχάιλοφ

„Ι ναροντοβόλτσι ςκοτόνον τον Αλέχσαντρο τον ΙΙΙ.. Ικόνα τυ ζογράφου Λυκοφ.

Αλεξάνδρου του ΙΙΙ. Το εκτελεστικό κομμάτι τις „Ναρόντναγια βόλια“, ι μάλλον τα απομινάρια-του, έγραψε γράμα στον Αλέξανδρο τον ΙΙΙ, γράμα όπου υπόσχονταν να σταματίσι τιν τρομοκρατία, αν ο τσάρος έδινε ελευθερία στον τίπο, σιγκαλύσε ζέμσκι σαμπορ (αγροτικι σινέλεφσι) κε επανέφερε απτιν εκσορία τον αρχίγο του επαναστατικου ναροντνιζμου τον Νικολάι Γαβρίλοβιτς Τζερνισσέβσκι¹

Σ' αφτες τις τελεφετές διλόσις τον ναροντοβόλτσον δεν απόμινε τίποτε το επαναστατικό. Ιστερότερα όμως ανάμεσα στις επισιζιαντες κσανα εμφανίστικαν τα παλια τρομοκρατικα σχέδια. Μια γρούπα τον μελον τις «Ναρόντναγια βόλια» με επι κεφαλις το μεγαλύτερο αδελφο του Λένιν Αλέξανδρο Γλιάνοφ, αποπιράθηκε να σκοτόσι τον Αλέξανδρο τον ΙΙΙ στα 1887. Το σχέδιο όμως απέτιχε κε αφτι σινελίφθικαν κε κατεδικάσθικαν σε θάνατο.

Τι μεγαλύτερι αδυναμία τον ναροντοβόλτσον αποτελούσε ι έλιπκι ορ-μικι επαναστατικι θεωρία κε ότι δεν έβλεπαν, πύ βρίσκετε πραγματικα κριότερι κινιτίρια δίναμι τις επανάστασις. Δεν ίχαν μαζικι οργάνοσι, στιν οπία μπορούσαν να σιρίζοντε. Απόπιρκε όμως για σχηματισμο τέτιας οργάνοσις γένικαν ίδι σ'έκινι τιν εποχι κε μάλιστα πρέπι να σιμιόσουμε, ότι ι ζεμλεβόλτσι κάμανε μεγάλη προπαγανδιστικι εργασία αναμετακσι στις εργάτες, σχιμάτισαν τος πρώτους εργατικος ομίλου. Ι ναροντοβόλτσι επεκσεργάστικαν μάλιστα ιδιέτερο «εργατικο πρόγραμμα» τις «Ναρόντναγια βόλια». Το πρόγραμμα αφτο θέβεσα στέκονταν πολι μακρια απτον προλε-τάρικο σοσιαλισμο, όπως κε όλι ι διδασκαλία του επαναστατικου ναροντνιζμου.

Για τι „Ναρόντναγια βόλια“ αναφέροντε λεπτομέριες στις θέσις του Κουλτπροπ τις ΚΕ του ΠΚΚ(μπ) στιν πεντακονταετιρίδα τις «Ναρόντναγιας βόλιας» (Κίτα κε „Σιζιτίσις για τι «Ναρόντναγια βόλια», έκδοσι τις Κομμουνιστικις ακαδημίας, Μόσχα 1931).

Στις θέσις αφτες δίνετε λεπτομερις, λενινιστικος χαρακτιριζμος τις ιδεολογί-ας κε τις ταχτικις του ναροντνιζμου γενικα, κε ιδιέτερα τις «Ναρόντναγια βόλια». Στις θέσις τονίζετε, ότι «ο αγροτικος σοσιαλισμος του επα-ναστατικου ναροντνιζμου, όπως κε ι σοσιαλι-

---

1 Ο Τζερνισσέβσκι ίταν ένας απ τος πιο αφοσιωμένους επαναστάτες στο έργο τις λαικικις απελευθερώσις. Για έκλισι στις αγρότες κατεδικάστικε σε θανα-τικι πινι, πύ μετατράπικε σε κάτεργο. Ι „δίχι“ του Τζερνισσέβσκι γένικε επί τι βάσι πλαστον υποβολιμέον ενγράφων του αστινομικου τμήματος. Βασανίστικε πολα χρόνια στο φρόριο Πετροπάβλοβσκι, έπιτα στα κάτεργα του Νερτζίνσκι κε τελεφε-τέα εκσορίστικε στο Βίλουισκ. Ι επαναστάτες ζέβονταν πολι τον Τζερνισσέβσκι. Ο γνωστος ναροντνικος επαναστάτης Ιπολιτ Μίτςκιν αποπιράθηκε να τον ελευθερόσι, μεταμφιεζμένος σε χοροφιλάκα. Ι ναροντοβόλτσι θεωρούσαν έργο στυδέας σιμασίας τιν επαναφορά-του απτιν εκσορία.

ετικες ιδέες όλου του ναροντιζμου, ίνε υτοπιστικος κε αντιδραστικος». Ο μαρκσιζμος ανέκαθεπολεμάι τον μικροαστικο σοσιαλιζμο. «Αρνόμενι όμως οπισδίοτερον σιαλιστικο χαραχίρα αφτον τον θεωριον, πολεμόντας ενάντια στις αντιδραστικες μορφές-τους, δεν πρέπει να κσεχνόμε κε τα δημοκρατικα μέρι-τους¹.

Σινάμα ι θέσις μιλαν για τιν ιδέα του Ένκελς, που ανέπτυξε ο Λένιν, μιλόντας για τιν επανάστασι τις Κίνας. «Ο πσέφτικος αποτιπικι ικονομικι άποπει, ναροντιζκος διμoκρατιζμος ίνε αλίθια, απο ιστορικι άποπει. Ο πσέφτικος σαν σοσιαλιστικι υτοπία δημοκρατιζμος αφτος ίνε αλίθια του ιδιόριθμου, ιστορικα καθοριζμένο δημοκρατικου αγόνα τον αγροτικον μαζον, που αποτελεί ετιχίο αναπόσπαστό του μπορζουαζικου μετασχηματιζμου κε όρος τις τελιοτικίς-του νίκις»².

Ο Λένιν, σε σира άλλον έργον-του ανέπτυξε επίμονα αφτι τιν ίδια ιδέα . . . . Ι μαρκσιστες, — έγραφε τον Οχτόβρι του 1912, — πρέπει να διαλέγουν, με μεγάλι προσοχι, ανάμεσα απτις φλύδες τον ναρόντικον υτοπιον το γερο κε πολιτίμο πιρίνα του ιλικρινος, αποφασιστικου, μαχιτικου δημοκρατιζμου τον αγροτικον μαζον.

Στιν παλια μαρκσιτικι φιλολογία του τέλους τις 9-ις δεκαετίας του περαζμένο εόνα σιναντάτε σιστιματικα διεκσαγόμενι τάσι του κσεδιαλέγματος του πολιτίμου αφτου δημοκρατικου πιρίνα. Θα μελετίσουν καμια μέρα ι ιστορικι σιστιματικα αφτι τιν τάσι κε θα παρακολουθίουν το δεζμό-του μ'έκίνο, που ονομάστικε «μπολσεβιδικιζμος» στιν πρώτι δεκαετιρίδα του XX εόνα»³.

Τα πρώτα βίματα του εργατικου κινήματος.

Ιστερα απτιν κατάργισι του δουλοπαριακου σιστιματος ι Ροσία προχόρισε γρίγορα στο δρόμο τις καπιταλιστικίς ανέπτυξις. Μέσα σε 25 χρόνια, απο 1865 ίσαμε το 1890 ι φάμπρικες, που επεκσεργάζονταν βαμπάκι αφκίσιανε κατα πέντε φορές τιν παραγογή-τους, ι εκσόρικει το πετροκάρβουνο δεκαπλασιάζτικε, ι παραγογι του μαντεμιου τριπλασιάζτικε. Ανάλογα αφκίθικε κε ο αριθμος τον εργατον στις φάμπρικες κε τα εργοστάσια μέσα ε' αφτα τα 25 χρόνια κε απο 607 χιλιάδες ανέθικε σε 1.032.000, διλαδι αφκίθικε περισσότερο απο 1¹/₃ φορά. Ι ιστορία τις καπιταλιστικίς εισόρεφρις όλον τόν χορον αποδίχνι, ότι στιν περίοδο του καπιταλιζμου το μεγάλο κεφάλσο καταβάλι το μικρο κε το μεσέο. Επέρχετε ι λεγόμενι σίω κέντρο σι του κε φαλέυ, διλαδι εισόρεφρι του κεφαλέυ στα χέρια λίγον καπιταλιστον, που πέρνουν στιν κατοχή-τους κε τις μικρες φάμπρικες κε τα εργοστάσια κε τις μικρες επιχιρίσις. Στα

1. Λένιν τομ. I σελ. 184.

2. Λένιν τομ. XVI σελ. 165.

3. Στο ίδιο βιβλιο σελ. 166

ОТЪ ИСПОЛНИТЕЛЬНАГО КОМИТЕТА.

Сегодня, 1 марта 1881 года, согласно постановлению Исполнительнаго Комитета отъ 26 августа 1879 г. приседена къ исполненію казни Александра II двумъ агентамъ Исп. Ком.

Имена этихъ мужественныхъ исполнителей революціоннаго правосудія Исп. Ком. пока не считаетъ возможнымъ опубликовать.

Два года усилія и тяжельхъ жертвъ убивались усѣбкомъ. Отшель въ Россіи хотѣли убійтисы, что нестойчивые и упорные веденіе борьбы способно сломить даже въсвой деспотизмъ Романовыхъ.

Исп. Ком. считаетъ необходимымъ снова напомнить во всеуслышаніе, что онъ неоднократно предостерегалъ импѣ умереннаго тирана, неоднократно убивалъ его—покончить съ сею челоуѣкоубійтвенною самоуправство и возвратити Россіи ея естественная права. Въ безвѣдѣтво, что тиранъ не обратилъ вниманія на эти предостереженія, продолжалъ прежнюю политику. Онъ не могъ воздержаться даже отъ на ней, даже такія возмущительно несправедливыхъ вѣдъ казни Князьковскаго Репресалии—продолжались. Исп. Ком. все время не вынуждала орудія нѣтрукъ, постановила привести казнь нѣт деснотомъ въ исполненіе во что бы то ни стало, 1 марта 1881 было исполнено.

Обращаемъ къ вновь воцарившемуся Александру III съ напомнаніемъ, что историческая справедливость существуетъ и для него, какъ для всехъ. Россія, истомленная голодомъ, илмученная самоуправствомъ администраціи, постоянно требовала силы сильнѣе, гваломъ на висѣлицахъ, на которѣ, въ еснѣдѣтѣ въ допотопномъ бездѣйствіи, вынужденномъ существующимъ режимомъ, Россія не можетъ жить такъ долго. Она требуетъ простора, она должна возродиться согласно своимъ потребностямъ, своимъ желаніямъ, своей волѣ. Напоминаемъ Александру III, что всякій насильствитель Волъ Царя есть народный врагъ, и тирамъ. Смерть Александра II показала, какого возмездія достойна такая роль.

Исп. Ком. обращается къ мужеству и патриотизму русскихъ гражданъ съ просьбой о поддержкѣ если Александръ III вынудитъ революціонеровъ вести борьбу съ нимъ.

Только энергичная и энергичная самодѣятельность народа, только активная борьба всѣхъ честныхъ гражданъ протязъ деспотизму, можетъ вывести Россію на путь свободнаго и самостоятельнаго развитія.

Исп. Ком., 1 марта 1881 годъ.

Типографія „НАРОДНОЙ ВОЛИ“ 2 марта 1881 г.

1866 υπήρχαν 611 φάμπρικες με 100 κε πλέον εργάτες, στα 1890 τέτοιες φάμπρικες ήταν 951, παναπι ο αριθμος τον φάμπρικων αφείθηκε 1¹/₂ φορα κε ο αριθμος τον εργατον διπλασιάστηκε απο 231 χιλιάδες ανέβηκε σε 464 χιλιάδες.

Η εκόρσφει τον εργατον γινότανε στις πιο μεγαλίτερες φάμπρικες. Στα 1866 στις φάμπρικες που ίχαν 1000 κε πλέον εργάτες δούλεθαν 270/ο όλον τον εργοστασιακον εργατον, ενο στα 1890 τα προτσέντα απο 27 ανέβηκαν σε 46, διλαδι διπλασιάστηκε ο αριθμος τον εργατον τον μεγάλο εργοστασιόν. Τα χωρια ήταν φτοχα, το αγροτικο νικοχιριο αναπτίσονταν πολι αργα, απετύσε πολα εργατικα χέρια. Χάρης ε'αφτο το χωριο έστελνε μεγάλο αριθμο αέργων στην πόλι. Λίγο κατ' ολίγον η αγροτικες αφτες μάζες ενκαταστάθηκαν στις πόλεις, γίρω στις φάμπρικες κε στα εργοστάσια, αποτελέσαν παντοτινι εφεδρία φτινις εργατικις δίναμις κε δόσανε εφκερία στον καπιταλιστι φάμπρικάντι να εκμεταλέβετε ανίλεα τις εργατικες μάζες, να λιγοστέβι το μεροκάματο, να αφκένι τις όρες δουλιας, να λιγοστέβι τυς εργάτες με τα αφόριτα πρόστιμα.

Στιν αρχι αδέκσια, εκόρπια, ανοργάνοτα (αφθόρμιτα,) η εργάτες αρχίζυν ν'αντιστέκυντε ε'αφτι τιν εκμετάλεφει, λίγο όμως κατ' ολίγο σινιθίζυν στον οργανομένο απεργιακο αγόνα. Η πρώτες απεργίες κάποτε γίνονταν έτσι, που η εργάτες κατάρστροφαν τις φάμπρικες, τα γραφία, έχεαν τα εργοστάσια, σπάζανε τις μηχανες. Εκίνος όμως, που κέρει τιν ιστορία τυ εργατικου κινήματος τον άλλον χορον, κέρει, ότι η εργατικη τάχσι σχεδον παντο πέρασε δια μέσου τον λαθον αφτον.

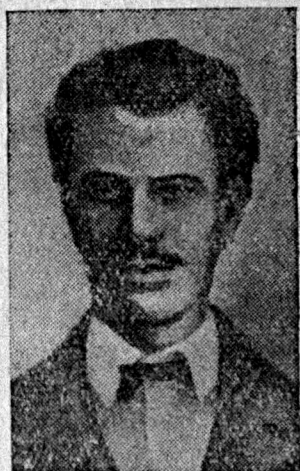
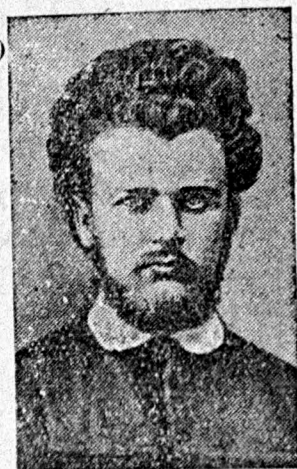
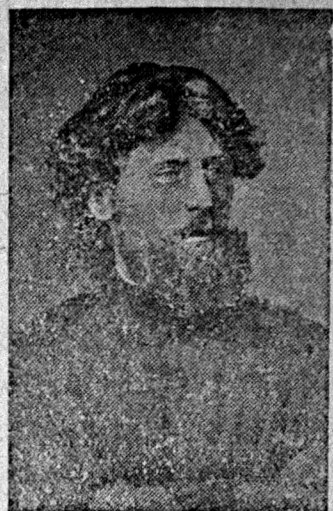
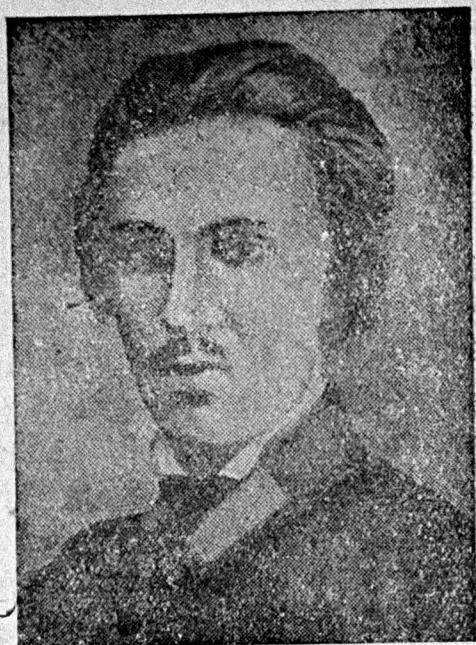
Τέτοιες εργατικες απεργίες κε ταραχες γένικαν κε στη Γερμανία κε στη Γαλία κε στην Ανκλία

«Νότιο—ροσικος σίνδεζμος τον εργατον»

Στα 1875 ο ναρόντικος Ζακλάφσκι δημιούργισε εργατικη οργανοσι στην Οδισο με τιν ονομασία „Γνωζυν—ρόσκι σογιοζ ραμποτσιχ „(Νοτιο-ροσικος σίνδεζμος τον εργατον).

Ο Ζακλάφσκι ήταν καλος οργανοτικς κε προπαγανδιστικς με τάλαντο. Κατόρθηκε να στρόσι τι δουλια τις οργανοσις κατα τέτιο τρόπο, ώστε σε μικρο χρονικο διάστημα μπήκε ε'αφτι μεγάλος αριθμος εργατον, που ήταν σινδεμένοι με τις σιμαντικότερες επιχειρίσις τις Οδισο. Οργανοσε τামীο αλιλοβοίθιας κε βιβλιοθήκι. Μέλι τυ σινδέζμου ίσαν αποκλιςτικα μόνο εργάτες. Σε γράμα στους βορινους σιντρόφους, ο «Νοτιο-ροσικος σίνδεζμος τον εργατον» καθορίζε σαν πλισιέστερο σκοπό-τυ τιν κατάχτισι τις πολιτικις ελεφθερίας. „Μι νομίζετε όμως — γράφυν — ότι απαρνούμεθα το

„Νοτιο-ροσικός εργατικός ριζέζμος τον εργατο“ 1875
Προτι σιρα ■ απ τ'αριστερα στα δεξια Ε Ζακλάφσκι,
Γ. Ριμπίτσκι, Δέφτερσι σιρα. απ τ'αριστερα στα δεξια
Φ. Κραφτζένκο, Σ. Ναντάτσιν, Μ. Σχβέρι. Κατο
Π. Βλαδιτζένκο.

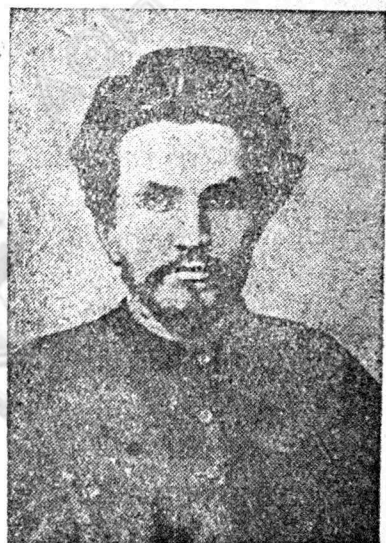
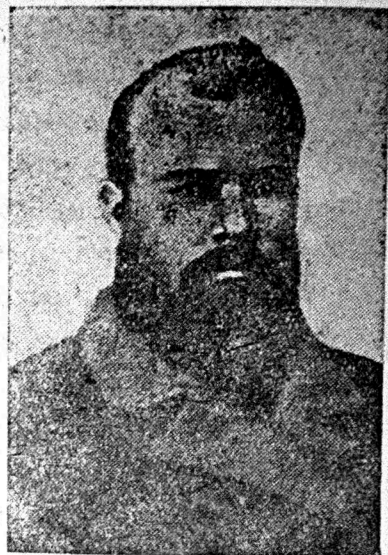
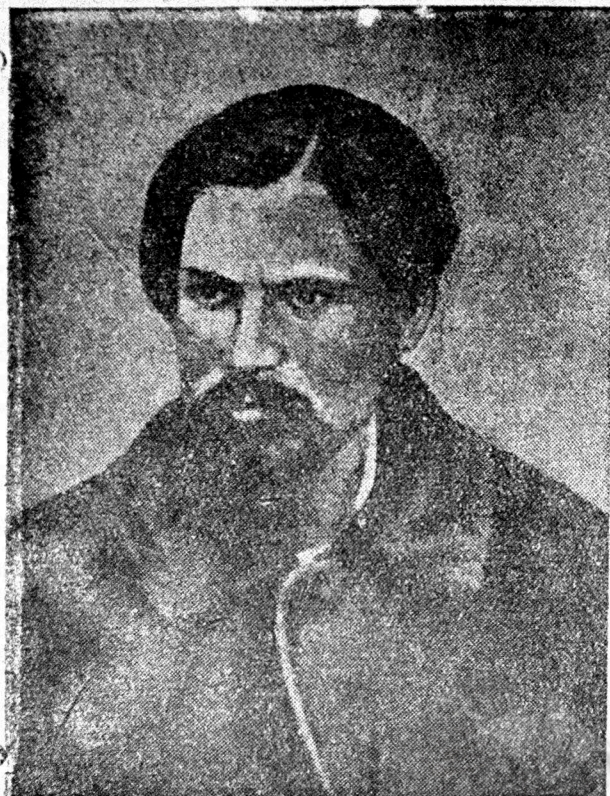

μεγάλο τελικό σκοπό το μετασχηματισμό το κινονικό ρεζιμίματος με τις μεταβάσεις των εργαλίων τις δουλιες στα χέρια των εργαζομένων. Θεωρούμε μονάχα, ότι αυτός ο σκοπός επιτυγχάνεται εφελόττερα με την κατάχρησι τις πολιτικis ελευθερίας“. Ο είνδεζμος, μέσον τον ναφτον ίχε σχέσι με τους παράγοντες το Ιντερνατσιονάλου. Κατα την είνκρισι το καταστατικό το είνδεζμου με το καταστατικό το Ιντερνατσιονάλου χηπάει στα μάτια τεράτια ομοίτια. Ο Ζασλάφσκι κατόρθωνε να προμηθήβει με παράνομι φιλολογία, μέσον τον θερμαστον τον καραβιον, που τακιδεβαν στο εκσοτερικο. Ο είνδεζμος αυτός δεν έζιζε πολιν κηρο. Την ίδια χρονία τις είστασις-του, δελαδι στα 1875, εινελέφθησαν σχεδον όλα τα ενεργα μέλι-του με παραπέμφθησαν στο δεκαετίριο. Αυτό ήταν : πρότι διέχι εργατικis οργάνοσις. Ι κίβερνικis τρόμακς, γιατί όλι : υπόδιχι ήταν εργατες, εκτος το Ζασλάφσκι με δεν ανέφερε τίποτι στις εριμερίδες γιαφτι τι δέκι. Ι καταδίκες ήταν πολι αφετιρες. Μολατάφια το τιάκιζμα το „Νοτιο ροσικου είνδεζμου τον εργατον“ δεν σταμάτιζε την επαναστατικι όρασι μεταχρι τον εργατον. Ο «Νοτιο-ροσικος είνδεζμος τον εργατον» ίχε αναμφίβολι επίδρασι ετους εργατικous ομίλους, που αναφάνικαν αργόττερα.

«Βόριος είνδεζμος τον ρόσον εργατον»

Ο „Βόριος είνδεζμος τον ρόσον εργατον“ (Σέβερνι ρογιζ ρόσικη ραμπότσιχ) σχηματίθηκε στα 1879 στο Πατερμπουργ απο κσεχοριστους εργατικous ομίλους, που διμυορθιθησαν απτα μέλι τις εστρίας „Ζεμλια ι βόλια“. Σίμφωνα με το καταστατικό, μέλι το είνδεζμου μπορόσαν να γίνον μόνο εργατες. Δίγο κηρο, ίστερα απ'το σχηματιζμό-του, ο είνδεζμος αριθμούες περισόττερα απο 200 μέλι. Επικεφαλις το είνδεζμου βουεσκόντανε ο κεντρικος όμιλος, πύχε, ετι διάθεσί-του κεντρικο ταμίο με κεντρικι βιβλιοθηκι. Στα ραγιόνια σχηματίθησαν κσεχοριστα επιτροπες με βουθιτικis επιτροπες κάτω απο την καθοδίγισι το κεντρικου ομίλου. Πηχι το «Βορίου είνδεζμου τον ρόσον εργατον» ήταν ο μαρανκος Στεπαν Χαλτόριν, χορικος τις Βιάτκαγια νκουπέρνιας, ένας απτος πρότυσιγέτες το εργατικου επαναστατικου κινήματος. Άλος ειμαντικος οοργανοτις το είνδεζμου ήταν ο Βίχτορ Οπνόρσκι, εργατικς, που ιτανε στο Βερελίνο, στο Λονδίνο, στο Παρίσι με γνώριζε καλά το Διτικου-Εβροπαικου εργατικου κίνημα. Γιαφτο στο πρόγραμμα με στο καταστατικό το «Βορίου είνδεζμου τον ρόσον εργατον» φένετε επίσης ι επίδρασι το Ιντερνατσιονάλου. Το άκσιο προσοχis ινε, ότι ι εργατες μόνι-τους, χορις ειμετοχι τον κερόνικουον διανούμενον, είντακσαν το πρόγραμμα το είνδεζμου. Στο πρόγραμμα αυτό, δίπλα με τις λανθαζιένες κερόνικηκες ιδέες για την αγροτικι κινóτιτα με για ράλο το χράτους, ι εργατες κσεκάθαρα είνδεζου τον αγόνα για

„Βορικός είνδεξιμος τον ρόσον εργατον“. Απ τ'α-
ριστερα στα δεχια κι απ τα επάνο προς τα κά-
το Σ. Χαλτόριν Β. Οπνορσκι, Πέτερσον,
Π. Μοιτέενοχ.

το σοσιαλισμό με τον αγώνα για την πολιτική ελευθερία. Οσο αδύνατοι και αν ήταν απτί ε πρότι εργατική σύνδεξι, μα κε τότε πια, όπος παρατηρι κι ο Πλεχάνοφ, μεγάλωσαν κε κσεπέρασαν το ναρόντικο κίνημα.

Ο Στεπαν Χαλτύριν, καθος κε άλι απτα μέλι το κινδέξι, ήταν οπαδός τις „ιρινικίς“ προπαγανδιστικίς εργασίας κε ήθελε να δυναμόσι τιν οργάνοσι κε να κινκεντρόσι δινάμις όχι μόνο στο Πετερμπουργ, αλα κε στις επαρχίες. Όταν όμοι σχηματίστηκε η „Ναρόντναγια βόλια“ η κιβέρνησι τιν καταδίοξε πολί αφστια κε η προτοπόρι εργάτες, καθος κε ο Στεπαν Χαλτύριν παρασίρθηκαν στον τρομοκρατικό αγώνα.

Ο „Βόριος κινδέξιμος το ρόσον εργατον“ ίστερα απτο 1881 καταστράφηκε κατα μέγα μέρος μαζι με τιν οργάνοσι τις „Ναρόντναγια βόλια“.

Ι ζημασία τον πρότον εργατικό ομίλον κε τον πρότον εργατικό κινδέξιμον

Στι χαραβί το εργατικό κινήματος η εργασία, πυ κάνανε η ναρόντικη κε σε πολυς εργατικός ομίλος εκίνυ το κερυ δεν πίγε το κάχυ, γιατί ετίμασε μέσα στις εργατικες μάζες κάπου-κάπου καθαφτο γνώστες το εργατικό κινήματος, οδιγος, πυ νόθανε, ότι πρέπει με κινες δινάμις να γίνι η υπεράσπισι τις εργατικίς υπόθεσις κε ότι ίνε κίνα τα κσιμφέροντα τον εργατον τον διαφόρον φάμπρικον κε εργοστάσιον. Τέτι εργάτες, όπος ο κφαντουργος Πετρ. Αλεκσέεφ, ο μαρχνκος Στεπαν Χαλτύριν, ο κιδερας Βίχτορ Οπνόςκι, ο Μοσιέενοχ ο Μέλνικοφ κε άλι, κσεχορίζοντε, σαν οδιγι τον πρότον εργατικό απεργιον. Στα 1878-1879 στο βαμβακοκλωστήριο το Πετερμπουργ κε άλες φάμπρικες κε εργοστάσια γένικε κίρα απεργιον, στις οπίες η εργάτες τον διαφόρον εργοστάσιον βοιδύντε αναμετακί-τους, μαζόνουν κρήματα για αλιλοβοίθια κτλ. Στα 1885-1886 φυντόνι κίρα απεργιον, μετακσι τον οπίον διακρίνετε η απεργία τις φάμπρικας το Μορόζοφ στο κχοριο Νικολέκ τις Βλαδιμίρκαγια νκυμπέρνιας. Σ'εκίνι τιν εποχι η φαμπρικο-εργοστασιακι βιομηχανία, πυ μεγάλωσε πολί γλίγορα, δοκίμασε τιν πρότι κσοβαρι κρίςι, τα πρώτα εμπόδια. Η παραγογι άφκσενε, η αγοραστες λιγόςτεθαν. Απο τι μια μερια κκαπιταλιστες, η φαμπρικάντες κε η εργοστασιαρχες ήπερίοριζαν τον αριθμο τον εργατον, απτιν άλι άρχισαν η καταπιέσις για να λιγόςτέπει το μεροκάματο να αφκίςουν η ορες δουλις πυ κ'έτσι ήταν πολες, ν'αφκίςουν τα πρόστιμα. Αφτα όλα προκάλεσαν το απεργιακό κίνημα. Η κιβέρνησι, ενόιτε, πίρε το μέρος τον κκαπιταλιστον, κατάπνιγε τις απεργίες με στρατιοτική δινάμι, εδίκαζε τους απεργυς εργάτες κε τους καταδίοκαζε σε μαζικες εκσορίες.

Δεν πρέπει να κσεχάσωμε, ότι κσεκίνι τιν εποχι η αναπτιγμένη ρο-

Η. Α. Μοϊσέενοβ, ιρανό-
ρωσος, καθηγητής της Μο-
ρφολογίας στην Ακαδημία των
Ομοσπονδιστών Ομοσπονδιστών
Ομοσπονδιστών Ομοσπονδιστών.

Ομάδα εργατών, που πήραν μέρος στις Μορφολογικές απεργίες το 1885. Στο κέντρο
ο Η. Α. Μοϊσέενοβ.

επι κινούσα βρισκότανε κάτω από φόβτρο τις κυβερνητικές τρομοκρατίας. Η „Ναρβότνιαγια θόλια“ έμινε χωρίς κεφάλι, τσακισμένη στον άριστο αγόνα με τον τσαρισμο. Η αγροτια διασκορπισμένη, αναδιοργανοτι, σφισμένη με περιορισμένη απτως έπαρχος (ζεμσκιε νατζάλνικι), τος χοροφιλακας (ουριατικι) με τος αγροφιλακας (στράζνικι) απατιμένοι απτως παπάδες, λίγιζε ιπάκωα τι ράχι-ις.

Η επαναστάτες διανοόμενι απαγοιτέφτικαν με δεν επίστεθαν σπι δινατότητα να κρεσικώσουν τιν αγροτια στον αγόνα. Με νιόθοντας τιν επαναστατικι σιμασία τις εργατικις τάκεις, απομακρίνθηκαν σε σιμαντικο βαθμο από επαναστατικο κίνημα. Μονάχα η εργατικι τάκεις ε'αφτα τα χρόνια σίκοσε κεφάλι, σίκοσε πειλα ιε σιμέα του αγόνα. Η περισσότερο διορατικι, η περισσότερο αφοσιομένη στην επανάστασιν σοσιαλιστες του κερυ εκίνου επέστισαν τιν προσοχί-τους στο εργατικο κίνημα με κατάλαβαν, με ορθα διέβλεπαν στην εργατικι τάκεις ακριβος εκίνι τι τάκεις, που θα οδηγίσι τιν επανάστασιν σπι νίκι. Να γιατί ένας απτως διασιμότερος σοσιαλιστες του κερυ εκίνου, ο Πλεχάνοφ, που γένικε μαρκειστικ, εδίλωνε, ότι η «πολιτικι ελεφθερία θα καταχτιθι απτιν εργατικι τάκεις, ίτε δεν θα ιπάρχει καθόλου πολιτικι ελεφθερία, ότι το επαναστατικο κίνημα σπι Ροσία μπορεί να θριαμβέφει, μονάχα σαν επαναστατικο κίνημα τον εργατον με ότι άλι διέκροδος σε μας δεν ιπάρχει με δεν μπορεί να ιπάρχει».

Μολατάφτα όπως ιδόμε με στο προσοχες κεφάλεο η ιδέα, ότι μόνον το προλεταριάτο ίνε ικανο να φέρι τιν επανάστασιν ος το τέλος, ότι μόνον το προλεταριάτο μπορεί να καταχτισι τιν πολιτικι ελεφθερία, δεν εφαρμόστικε ποτες με σινέπια απ τον Πλεχάνοφ. Απ'έναντίς ιστερότερα, μαζί με τος άλλος μινεσεβίκους ιποστήριξε κι αφτος τιν ιδέα τις μπουρζουάζικις ιγεμονιας στην αστικο-δημοκρατικι επανάστασιν. Μόνος ο Λένιν ο ιγέτικς του μπολσεβίκικου κόματος ανεξάρτικα απ τος άλλος επεξεργάστικε τι διδασκαλια τις ιγέμονίας του προλεταριάτου στην επανάστασιν με απόδικε, ότι το προλετοριάτο ίνε ο ιγέτικς με η κριότερη κινιτήρια δυναμι τις ροσικις επανάστασις.

Ο Πλεχάνοφ σινχάλιπτε με άλι αλήθια, που αποτελεί επίσης υσιόδοχο μέρος τις διδασκαλιάς του μπολσεβίκικου. Το ότι πλειςιέςτερος σίμαχος του προλεταριάτου σαφτι τιν επανάστασιν θανει η επαναστατιμένη αγροτια.

Η τριόρνο περεντέλτσι

Αν η «Ναρντοβόλτσι» σχιμάτισαν δυνατι οργάνοις επαναστατον, που οργάνοσε σιρα μεγάλον τρομοκρατικον κινιμάτον, στρατιοτικι οργάνοις, με προπαγάνδα μετακσι τον εργατον, χ' η «τρονοπερεντέλτσι» ανέδικσαν

ολόκληρη ομάδα διασίμων εισηγησών, που ιστερότερα από ναρόντιζμο πέ-
ρασαν στην επαναστατική διδασκαλία του Μαρξ; και σχημάτιζαν την πρότι
οργάνωση τον μαρξιστών, την «απελευθέρωση τις εργασίας» (Οδοποζζτέ-
νιε τρυντα).

Ι κατ εκσοχίν γνοστι παράγοντες του „Τσιόρνι περεντελ“ ήταν ο
Πλεχάνοφ, ο Π. Ακσελροτ, ο Ο. Απιτέμαν, ο Λ. Στεφάνοβιτς, και ο
Λ. Ν-έιτζ. Ι πρότι διο, γνοστι σαν εισηγησις και πολιτική και ακολούθος
αρχίγι τον μενσεβίκον, ι επίλιπι γνοστι οργανωτες¹.

Ι εκδύλεφσι τον „Τσιόρνι περεντελ“ ένκιτε στο ότι κριτικάρανε
και ιπέβαλαν σε κριτική, αν και πολι αζινεπι και όχι απαλαγμένοι από να-
ρόντιζμο λάβη την ιδέα τον ναρόντιζον για την αγροτική και για την αγ-
ροτική κινότητα.

Στο περιοδικό «Τσιόρνι περεντελ» σε ζιρα άρθρον φρόντιζαν να
αποδείξουν, ότι ι κινότητα κσεχαρβαλόνετε, κάτω απτιν επίδρασι του καπι-
ταλιζμου. Ινε αλίθια ότι ι «Τσιόρνι περεντελ» δεν ήταν μαρξιστες, δεν
απέριπσαν ολότελα τις λανθαζμένες ιδέες τον ναρόντιζον, κάνανε όμως
το πρότι, αν και ασίμαντο δίμα. Παραδέχτικαν π.χ., ότι ο καπιταλιζμος
προετιμάζι έδαφος για τον σοσιαλιζμο, του οποίου ίνε ο απαρέτιτος πρό-
δρομος „και ότι το κέντρο τις βριτίτιας τον ικονομικον ζιτιμάτων μετα-
τοπίζετε προς τα διομηχανικά κέντρα“. Απ αυτά ι „Τσιόρνι περεντελ“
βγάζανε το συμπέρασμα, ότι ο ρόλος τον εργατων στο επαναστατικό κί-
νιμα πρέπει νανε πολι μεγαλύτερος, παρόσον φαντάζονταν ι «Ναρόντι-
βόλτσι». Ι „Τσιόρνι περεντελ“ εινισιόζαν την οργάνωση «μαχικου κό-
ματος». Και θα κάναμε λάθος να νομίζουμε, ότι ι „Τσιόρνι περεντελ“
ίταν ενάντια στον πολιτικον αγώνα. Και μάλιστα όλι-τους δεν ήταν ενάντια
στιν τρομοκρατία. Μολατάφτα ι „Τσιόρνι περεντελ“ δεν μπορούσαν
ακόμα να συνδέσουν, όπως έπρεπε, τα προβλήματα του πολιτικου αγώνα με
το σοσιαλιζμο. Ι «Τσιόρνι περεντελ» απόδειχναν επίσης, ότι
«ι πολιτικές ανατροπες πύθ να και ποτε δεν μπο-
ρούσαν να εκσασφαλίσουν στο λαο ικονομική και πο-
λιτική ελευθερία». Και αφτι όμως, όπως και όλι ι ναρόντιζοι κά-
νανε λάθος, που λογάριζαν την αγροτική σαν κριότερη δύναμι του
σοσιαλιζμου.

Ιδιότερα μεγάλο ρόλο στο „Τσιόρνι περεντελ“ έπεζε ο Πλεχάνοφ,
που ιστερότερα γένικε ένας απτος θεμελιωτες του σοσιαλ-διομοκρατικου κό-
ματος και ζινάμα ο πατέρας του μενσεβίκιζμου. Ο Πλε-
χάνοφ, πολι νέος ακόμη, πήρε μέρος στο ναρόντιζο κίνιμα και έκανε
γνωριμίες και συζιτίσις με τους εργατες στους ναρόντιζικους ομίλους. Φέδγο-

1) Ο Ακσελροτ, ο Πλεχάνοφ, και ο Ν-έιτζ μίνανε ίσαμε τα τελευταία μεν-
σεβίκι).

ντας τις κίβερνητικές καταδιώξεις, ίσतरα απτιν διάλιξι το τυπογραφίυ τις «Τσερμι παρενταλ» ο Πλεχάνοφ, κατέφυγε στο εκσοτερικο κ'εκι γυροί-
στηκε απο κοντα με τιν διδασκαλία το Μαρξς, με το εργατικο σοσιαλ-
δημοκρατικο κίνημα κε μαζί με τιν Β Ζικουλιτς, τον Π. Ακσελροντ, τον
Π. Ιγνάτοφ κε τον Α. Νυτέιτς ίδρισε τιν πρότι σοσιαλ δημοκρατικη ομά-
δα τιν «Απελευθέρωσι τις εργασίας».

Λάθι τον ναρόντικον επαναστατον

Πα ίσαν τα κριότερα λάθι τον ναρόντικον επαναστατον:

1. Λογαριάζοντας τον εαυτό-τους σοσιαλιστι κίριταν τον υτοπιστικον
„αγροτικο σοσιαλιζμο“, που δεν ίχε τίποτα το κινε με τον προλεταρικο,
επιστιμονικο σοσιαλιζμο.

2. Ι μι κατανόει τον δρόμον τις ανάπτυξις τις κινωίας. Ιπέθεταν,
ότι ι Ρωσία μπορεί να παρακάμπει το δρόμο το καπιταλιζμο, χάρη στην
ίπαρξι κινωτικίς γεωχτιμοσίβις, κε δεν κινέθεαν τιν πραγματοποιίξι αφτο
το προβλήματος με τι σοσιαλιστικη, προλεταρικη επανάστασι, με τι
δικτατορία το προλεταριάτο, σαν μετάβησι στο σοσιαλιζμο. Απ'εναντίας
ίχαν τιν ιδέα, ότι ι Ρωσία μπορεί να ν'αποφυγί τις «πλιγες το προλεταριζμο.

Στιν αλιλογραφία-τους με τον Μαρξς κε Ένγκελς προβάλανα το ζί-
τημα τις δυνατότητας το μι καπιταλιστικον δρόμο ανάπτυξις. Ο Μαρξς κε
Ένγκελς θεωρούσαν δυνατό ένα τέτιο όχι καπιταλιστικον δρόμο ανάπτυξις,
αν ο καπιταλιζμος δεν αποκινέθετε αλόταλα τιν κινωίτητα κε μόνο ίπο
ενα όρο: Αν σε μια απτις προσηθεμένες χόρες νι-
κίσει ι σοσιαλιστικη επανάστασι, που να παράσχει βό-
ίθια στην ρωσικη επανάστασι. Να γιατί, όταν στη Ρωσία
νίκεσ ι σοσιαλιστικη επανάστασι, το Κομμουνιστικον Ιντερνατσιονάλο θεωρούσε
δύνατο τον μι καπιταλιστικον δρόμο ανάπτυξις για μερικες καθιστεριμέ-
νες χόρες, στις όπιες μπορεί να προσφέρει κρατικη βόίθια ι χόρα το νικι-
φόρου σοσιαλιζμο.

3. Ι μι κατανόει τις σημασίας κε το ρόλο το καπιταλιζμο. Στον
καπιταλιζμο βλέπανε μόνο κακο κε δεν βλέπανε, ότι ο καπιταλιζμος
έθρεψε κε σιμπικινόει για τον αγώνα τιν επαναστατικη τάκη, το προ-
λεταριάτο.

4. Ι μι κατανόει το ρόλο το κράτους. Στο ζίτημα αφτο πωλι
ναρόντικη ακολουθούσαν τιν άποπει τον αναρχικον, θεωρόντας κ'εθ'ε
κ'εράτος σαν κακο σιμπεριλαμβανομένης κε τις δικτατορίας το προλε-
ταριάτο. Δεν νιόθανε, ότι ι αγωνιζόμενι για τιν απελευθέρωσι-τους εργατες
κε χωρικη πρέπει να δημιουργίουν δικό τους, εργατο — αγροτι-
κο κράτος, που να ίπερσπίζι τα σιμφέρον-
τά-τους.

5. Η μι κατανόσι: χει ιποτίμισι τυ ρόλυ τις εργατικis τάχis. Το ότι προβάλανε τιν αγροτια σαν κηριότερη επαναστατικη δίναμη, επιδι σ'αφτι τιν ίδια ιπόστασι τυ προλεταριάτυ, σαν τάχis, πολι ναρόντνικη δεν βλέπανε τίποτε άλο παρα μια „πλιγι τις κινονίας,, ίτε, όπος λέγανε ι ίδι, «πλιγι προλεταριζμυ».

Αφτα ίσαν τα κηριότερα λάθι τον ναρόντνικον.

Ι ιπιρεσιές τον ναρόντνικον επαναστατον

Τι μαθάνε ι μαρκxιστες απτυς ναρόντνικυς επαναστάτες; Έχυν κε τις ιπιρεσιές τυς ι ναροντνικη;

1. Η ναρόντνικη απέδixσαν πιά τεράστια σιμασία έχι ι οργάνοσι κόματος, πυ διεφθίνετε απο ένα κέντρο, κόματος με γερη πιθαρχία, κόματος μέλι τυ σπύ ίνε εκs επανκέλματος επαναστάτες, άνθρωπι διλαδι, πυ αφιερόνυν όλες τις δινάμη-τυς για το έργο τις επανάστασις, πυ μελετυν το έργο αφτο, επεκεργάζυντε μέσα αγόνα ενάντια στυς εχθρυς τυ επαναστατικυ κόματος, πυ ανκαλιάζι όλες τις πλεθρες τις δουλις

2. Κρεσικόσανε σιμαντικηs δινάμηs τον ραζνοτζίντςι για τον επαναστατικο αγόνα, κε κσαπλόσανε πλατια τις ιδέες τυ πολιτικυ αγόνα για τιν ελεφθερία.

3. Δόσανε ανότερα ιποδιγματα αλιθινον επαναστατον. Ο Δένιν σιχνα ιποδιχνί τέτια πρότιπα, όπος τον Κηπάλτζιτςι, τον Ζζελιαμποφ, τον Μίσεκιν, τον Χαλτόριν.

4. Απ τυς επαναστάτες ναρόντνικυς μας μίνανε κληρονομία πλύσιες δεκσιότιτες επαναστατικis οργάνοσιs, επαναστατικυ αγόνα κε τις πάλις ενάντια σтин αστινομία κε τιν κηθέρνικη.

5. Η ναρόντνικη θάλανε τις βάσιs τις επαναστατικis εργασις μέσα στο στρατο.

6. Η επαναστάτες ναρόντνικη έβαλαν τιν αρχη σтин ίδρισι τον πρότον εργατικον οργανόσεον, τυ «Νοτιο-ροσικυ» κε τυ «Βοριο-ροσικυ σινδέζμυ τον εργατον».

7. Σπυδέα ιπιρεσία τον ναρόντνικον επαναστατον αποτελεί κε ο αγόνα-τυς για βαθια αστικο-διμοκρατικη ανατροπη.

Φιλελέφθερος ναροτνιζμος

Προς διάκρισι απτον επαναστατικο ναροντνιζμο ι ναρόντνικη, πυ κρεπρόβαλαν ίστερα απτο τσάκιζμα τυ κόματος „Ναροντναγια θόλια“ ονομάζοντε σтин ιστορία φ ι λ ε λ έ φ θ ε ρ ι ναρόντνικη ίτε „επίγονι τυ ναροντνιζμυ» Η φιλελέφθερη αποκρύσανε τυς επαναστατικυς δρόμυς κε μπίκανε στο δρόμο τις σιμφιλίοσιs, τυ σιμβιδαζμυ με τιν τσαρικη κηθέρνικη,

τις αναρχιστικές μ' αρτίον. Αρχ γι αφτό το φιλελεύθερο ναροντιζμό (ταν ο Ν. Κ. Μιλαιλόφσκι, ι σιγγραφισ Γιούζσακοφ, Κριθάνκο κε άλι, πυ γράφανε άρθρα με το πνέδμα το ναροντιζμου στο περιοδικό „Ρύσκος μπογιάτ-ετσο“¹ κε σε άλα περιοδικά. Ι κιβέρνισι με μεγάλη προθυμία εκέτρεπε τις επιθέσι τον φιλελευθέρων ενάντια στιν επαναστατικι διδασκαλία τον μαρξιστων. Ι φιλελεύθερι χάσανε κάθε επαναστατικότητα, κίριταν ρεφορμιστικες μέθοδω αγώνα, διατίρισαν όμως όλες τις προλίπισι τον ναρόντι-κον σχετικα με τι ροσικι αγροτικι κινότητα, διατίρισαν τι μι κατθανόισι τις προσοφτικισ πλεθρω το καπιταλισμό κε φοδόνταν τιν ενάπτικισ τισ προλεταριάτω κε το επαναστατικω κίνηματός-τω. Ι φιλελεύθερι ναρόντι-κισ κίριταν το σοτίριο ρόλο τον αρτελ μέσα στο καπιταλιστικω είστιμα κ τ.λ Το προλεταρίκω κίνημα τωσ φόβιζε.

Ι εμφάνισι το φιλελεύθερου ναροντιζμου στιν τελεφετά δεκαετία το 19-ου εόνα εκσιγίτε με διάφορες ετίω. Ι οργανόισι τον επαναστατων ναρόν-τικων ναροντοβόλτων διαλίθισαν κε κατεστράφισαν κε ι κιβερνιτικι τρομοκρατία αναμφίβολα ίχε τιν επιδράσι-τισ σε μια μερίδα ναρόντικων, πυ προσπαθόσαν να αναίτίσιον πιο «κρινικω» δρόμω. Το κίριγμα τον «μικρον έργων» εκ μέρος τον φιλελεύθερων ναρόντικων ίπύρχε άμεσο αποτέλεσμα το ναθαγίω τον ελπίδων, πυ στηρίζονταν στον επαναστατικω δρόμο. Ι αγροτικα έμενε αδρανισ, όταν ι τσαρικι κιβέρνισι σινέτριθεκε κατέ-τρεφε τιν οργανόισι τις»

«Ναρόντιγια θόλια». Στιν εργατικι τάκισ ι ναρόντικισ ίχαν μονά-χά μικρι είνδωσι κε δεν μπορόσαν να στηρίζοντε στο αριπνιζμένο μαζικω κίνημα. Στο ίδιο το χοριο γένισαν θάθισ κινονικωσ μεταβολωσ.

Πολεμόντας ενάντια ε' αρτωσ τωσ „φίλωσ το λαω“ ο Λένιν ίπό-διχνε τι διαφορά το φιλελευθέρου ναροντιζμου κε τον αντιπροσόπων το επαναστατικω ναροντιζμου. . . Το χοριο, — έγγραφε ο Λένιν στα 1894, — διχάζε ε θγάζοντας απτι μια μερια μάζωσ προλεταριάτω κι' απτιν άλι φύχτα «κυλάκων,» πυ κραταν κάτω απτι φτέρνα-τωσ, όλο τον ίπόλιπο πλιθισμό το χοριω. . . Κε όχι μόνο αφτό. Το χοριο προπολυ πια διχά-στικε αλότελα. Μαζι μ' αφτό διχάστικε κε ο παλιωσ ροσικωσ σοσιαλισμωσ δίδοντας τι θέσι-τω απτι μια μερια στον εργατικω σοσιαλισμό' απτιν άλλ-μερια εκφιλιόστικε σε διεφθαρμένο α.τικω ριζοσπαστισμό. . . Απο πολια-τικω πρόγραμμα, πυ σκοπό-τω ίχε να κ σε σ ι κ ό σ ι τ ι ν α γ ρ ο τ ι ε σε σοσιαλιστικισ επανάστασι ενάντια στιε θ ά σ ι ε τ ι ε σ ι μ ε ρ ι ν ι ε σ κ ι ν ο ν ί α σ (ο Λένιν κάνι τιν εκσισ παρατίρσι. „Σ' αφτό καταλίγα-νε στιν οσία όλα τα παλια επαναστατικα προγράματα, αρχίζοντας έστο κε απτωσ Μπακουνιστωσ κε πυντάρωσ, προχορόντας στιωσ ναρόντικωσ κε τελιό-νοντας στιωσ ναροντοβόλτωσ) . . .) θγίκε πρόγραμμα, πυ απέβλεπε να

1. Ροσικωσ μπογιάτ-ετσο — Ροσικωσ πλότωσ.

μπαλόσι, να „καλιτερέπει“ τι θέσι τις αγροτίας, με τι διατίρισι τον θά-
εσον τις ζίνχρονις κινονίας“. ¹ Ο Λένιν εκσιγι, ότι ο επαναστατικός
ναροννιζμος θάσι-τυ ίχε τοννεθμένι αν κε λανθαζμένι αντίλιπσι για «διέ-
τερο» (κινοτικο) ζίστιμα αγροτικυ νικοχιρίυ Απτιν επαφι με την πραγμα-
τικότητι ο μίθος διαλίθιχε, κι απτον αγροτικυ σοσιαλιζμο θγίχε ριζοσπαστι-
κο δημοκρατικη αντιπροσώπεφσι τις μικροαστικις αγροτίας». ² Σε άλλο μέρος
ο Λένιν δίνι πιο πλατια ικόνα τυ εκφιλιζμο τον ναρόννικον επαναστα-
τον σε φιλελέφθερος. «Ι ρόσι μαρκσιστες προ πολυ πια ιπόδιχναν τ ο ν
ε κ φ ι λ ι ζ μ ο τυ παλευ ροσικυ κλασικυ επαναστατικυ ναρον-
νιζμο, πυ απαρέκλιτα γίνετε απτιν θ ι δεκαετιρίδα τυ περαζμένυ
εόνα. Θαμπόνονταν ι πίστι στο ιδιέτερο ζίστιμα τυ αγροτικυ νικοχιριυ,
στιν κινότητι, σαν έμβριο κε θάσι τυ σοσιαλιζμο, ι πίστι σ τι δι ν α -
τό τι τ α τ ι ς π α ρ ά κ α μ π ρ ι ς τυ δρόμου τυ καπιταλιζμο με την
άμεσο κινονικη επανάστασι, για την οπία ίνε ίδι έτιμος ο λαοσ.

Πολιτικη ζιμασία διετίρισαν μόνο ι απετίσις για λίπσι διαφόρον μέτ-
ρον για το δινάμομη τυ αγροτικυ νικοχιριυ κε γενικα τις «μικρις, λαι-
κις παραγογις». Αφτο στι βási δεν ίταν τιποτε παραπάνο απο μπυρ-
ζζυαζικη μεταριθμιστικότητι. Ο ναροννιζμοσ διαχέονταν στο λιμπεριαλιζμο.
Διμιουργόνταν φιλελεφθερο ναρόννικη κατέφθινσι, πυ δεν ίθελε να ίδι, ίτε
δεν μπορúσε να ίδι, ότι τα σχεδιαζόμενα μέτρα, όλες αφτεσ ι πιστόσις,
κοσπεράτσιεσ, βελτιόσις τις γις, εθρίνισις τις γεοχτιμοσίνισ δεν θγένανε
έχοσ απ τα πλέσια τις ιφιστάμενισ αστικισ κινονίας»³.

Μολονότι ε'έχινι την εποχι ο ναροννιζμοσ έχασε κατα μέγα μέρος
τιν έγλι-τυ, μια μερίδα τις επαναστατικισ νεολέασ εκσακολυθύσε να ζέρνετε
πίσο απτυσ γέρυσ ναρόννικυσ. Ο ναροτνιζμοσ εμπόδιζε τι ζισπίροσι τις
εργατικισ τάξις για ανεκάρτιτο αφτοτελι αγόνα.

Γι' αφτο τότε ο δρόμοσ προς το μαρκσιζμο προχορúσε διαμέσυ τις
πάλισ ενάντια στο ναροτνιζμο, δια μέσυ τις ιπερνίχισις τον ναροννικον.
Να γιατι ι μαρκσιστεσ διεκσίγαγαν άσπονδο πόλεμο ενάντια στο ναρον-
νιζμο. „Όλι ι ιστορία τις ροσικις επαναστατικισ σκέπις στο τελεφτέο
τέταρτο τυ εόνα, ίνε ιστορία τυ αγόνα τυ μαρκσιζμο ενάντια στο μικ-
ροαστικυ ναροννικυ σοσιαλιζμο“ έγραφε ο Λένιν.

Αδιαφιλόνηκι ιπιρεσία ανίχι στον Πλεχάνοφ για τον αγόνα αφτο
ενάντια στο ναροννιζμο. Τα βιβλία-τυ. „Ι διαφωνίεσ-μασ“ κε «το ζίστιμα
τις μονιστικισ άποπις στιν ιστορία» βοίθισαν πολυσ στιν εκλογι δρόμο,
στιν ιπερνίχις τυ ναροννιζμο. Μ' αφτα τα βιβλία ο Πλεχάνοφ αποχορίζετε
απτο ναροννικυ παρελθόν τυ, αν κε δεν μόπορεσε να κσεριζόσι απτι ζινίδι-τυ
όλα όσα εμποτίστικη τον κερο πυ ανίχε στο ναροννιζμο.

1) Λένιν „Πί ίνε ι „φιλι τυ λαυ“ τομ. I σελ. 168-169.

2) Στον ίδιο τομ. σελ. 180.

3) Λένιν τ. VI σελ. 113. Ι υπογραμμίσεσ δικέσ-μο Ε.Γ.

4) Λένιν τ. VIII σελ. 360.

Πάνο στο παράδειγμα του αγώνα ενάντια στο ναροντιζμό μπορούμε να δώμε τι διαφορά των απόψεων του Λένιν με του Πλεχάνοφ για τις σχέσεις απέναντι στο ναροντιζμό. Ος γνωστον, ι κριότερες φιλονικίες με τους ναρόντικους αφορούσαν το ζήτημα των σχέσεων με την αγροτία, με ε'αυτο το ζήτημα φάνικε ολοκάθαρα ι διαφοροτικι στάσι του Λένιν με του Πλεχάνοφ. Πάνο ε'αυτο το ζήτημα ο Πλεχάνοφ χαρακτήριζε όλι την αγροτία αντιδραστικι χωρίς διάκρισι, με στην κριτικί του τις θεωρίας τις ιδεολογίας με τις πραχτικις του ναροντιζμού παρέκλινε σε τέτιες φιλονικίες, που δεν δίνανε καμια ιπόδειξι, πο ε μπορεί το προλεταριάτο να οδηγίσει κατόπιν - του την αγροτία. Το ζήτημα των σχέσεων του προλεταριάτου απέναντι στην αγροτία ήταν πολι υς ι οδέστερο, αν με όχι το κριότερο ζήτημα τις ροσικις επανάστασις. Παρακάτο θα δώμε, ότι στο επυθεότερο τις ροσικις επανάστασις, όπος το ζήτημα τις διχτατορίας του προλεταριάτου, τις ιγεμονίας του προλεταριάτου ο Λένιν με ο Πλεχάνοφ ίχαν όλος διόλυ διαφοροτικες αντιλίψει.

Ο Λένιν εχτιμούσε αλιότικα το ναροντιζμό.

Ο Λένιν' διάκρινε καθαρά τις δια πλεβρες του ναροντιζμού: την αντιδραστικι θεωρία του υτοπιστικου αγροτικου με αστικου σοσιαλιζμού με το γενικο διμοκρατικο αγώνα, που έχει εκσπάτου τις επαναστατικες απετίσις τις αγροτίας για την εκμιδένισι όλων των απομιναρίων του δουλοπαρικιακου ριστιμάτου. Μονάχα' ένα τέτιο κσεχόρισμα του ναροντιζμού, που ίταν εκφραστικι τις διπλις φύσει τις αγροτίας, καίη-ετύσε δυνατο να καθορισθι είνδεζμος αναμετακει στις δια κινιτίριες δινάμις τις επανάστασις: το προλεταριάτο με την αγροτία.

Να γιατί αφτι ι διάκρισι στην εχτιμισι του ναροντιζμού έχει εσθαρι πραχτικι σημασία αρχον.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ Ι ΚΕΦΑΛΕΟ

Λένιν, Καρλ Μαρκς, τ. XVIII σελ. 143, Φρίντερικ Ενγκελς τ. I σελις 431—440. Τρις πιγες με τρία εισεπτικα μέρι του μαρκιζμού τ. XVI σελις 349—353.

Μαρκς με Ενγκελς, Μανιφέστο του κομμουνιστικου κόματου κομ. εκδ. 1932.

Μαρκς, Κριτικι του προγράματος του Νκοτα κομ. εκδ. 1932.

Στάλιν. Για τις βάσις του λενινιζμού „Ζιτίματα λενινιζμού“ σελ. 5-75.

Στάλιν. Για μερικα ζιτίματα τις ιστορίας του λενινιζμού „Ζιτίματα λενινιζμού“ σελ. 604 — 614.

Στάλιν. Πάνο στα ζιτίματα του λενινιζμού „Ζιτίματα λενινιζμού“ σελ. 191 — 237.

Λένιν τ. V ιπογράμισι δικί-μου — Γιαροσλάφσκι.

Λένιν τ. VI σελ. 360.

ΑΓΟΝΑΣ ΓΙΑ ΤΙΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΙΓΕΜΟΝΙΑ ΤΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΥ ΣΤΙ ΡΟΣΙΑ

Απτιν ομάδα «Απελεφθεροσιτις εργασίας» ίσαμε το Ι ζινέδροιο τυ ΡΣΔΕΚ

Ομάδα „Απελεφθέροσι τις εργασίας»

Οπος αναφέραμε προιγυμένος ο Πλεχάνοφ, ι Ζι-
ζουλιτις κε ο Ακσελροντ, άμα φτάσανε στιν Εβρόπι γνορίστικαν απο κοντα
με τι διδαςκαλία τυ Καρλ Μαρξς κε τυ Φρίντριχ Ενκελς, διλαδι με
τον επιστιμονικο σοσιαλιζμο. Καταπιάστικαν εφσινίδιτα κε σοβαρα να
μελετίσουν τιν πέρα τυ οργανομένου αγόια τις εργατικις τάκσις στι Διτικι
Εβρόπι κε ζίνχρονα καταπιάστικαν με τιν κριτικι τις πέρας τις προιγύ-
μενις επαναστατικις εργασίας-τους. Ι αποτιχία τις ναρόντικις απόπειρας
στιρίγματος στιν αγροτια κε τα πρότα επιχειμένα βίματα τις εργασίας
ανάμεσα στις εργάτες, παρακίγισαν τον Πλεχάνοφ κε τους ζιντρόφος-τυ
να προστρέξουν στι μελέτι τυ μαρξισμο.

Σ' αφοτι ζινετέλεσε προπάντον το γεγονος, ότι ι ανδροθίσα εργατικι
τάκσι τις Ροσίας έκαμε γνοστο τον εαφτό-τις με απεργίες κσεπροβάλον-
τας ολοένα κε πιο οργανομένα κε πορισότερο επαναστατικα.

Αρχικε σοβαρι κριτικι τις ναρόντικις διδαςκαλίαις, κε βέβεα ο Πλε-
χάνοφ κε ι ζιντρόφι-τυ ήταν υποχρεομένοι να κριτικάρουν τις δικές-τις
ιδέες απτιν άποπει τυ επιστιμονικου σοσιαλιζμο, να εκσέλενκουν τιν ορθό-
τιτά-τους. Πολι γλίγορα κατάλιξαν στο ζιμπέραζμα για το απαρέτιτο
τις οργανοσις ιδιέτερικε σοσιαλ-διμοκρατικις ομάδας. Κ' έτσι στα 1883
(τι χρονια διλαδι: πυ πέθανε ο Μαρξς) σχιμάτισαν τιν πρότι σοσιαλ-
διμοκρατικι ομάδα, πυ τιν ονόμασαν ομάδα «Απελεφθέροσις τις εργα-
σίας». Στα 1884 διμοσιέπσαν το πρότο πρόγραμμα αφτις τις ομάδας.

Ο Πλεχάνοφ τίποσε το πρότο μαρξιστικο έργο-τυ με τον τίτλο:
«Ο σοσιαλιζμος κε ο πολιτικος αγόνας». Βάσι τυ νέου σοσιαλ-διμοκρατικου

κινήματος μπήκε η διδασκαλία και η πραχτική τον σοσιαλ-δημοκρατον τις Διτικης Εβρόπης και η πέρα του νέου ακόμη εργατικού κινήματος τις Ρωσίας.

Η περισσότερη ρόση η επαναστάτες τις εποχίς εκείνης, όντας ναρόντικη, πήραν εχθρική στάση απέναντι στις νέες ιδέες του Πλεχάνοφ και στους οπαδούς τις νέας ομάδας, που τους ονομάζουν κοροϊδεφτικά «απελευθερωτες τις εργασίας».

Ο Πλεχάνοφ προέβη στη ζίνταξη βασικότερο έργο, με τον τίτλο: «Η διαφωνίες-μας». Σ' αυτό το βιβλίο ο Πλεχάνοφ αποδίδει, ότι μεταξί τον σοσιαλ-δημοκρατον και τον ναρόντικον υπάρχουν η εκςίς διαφανίες.

1. Η προλετάρικη επανάσταση δεν μπορεί να γενηθί απτον αστική-αγροτικό σοσιαλισμο, που χίριταν σχεδόν όλη η ναρόντικη.

2. Η χωρική κινότητα δεν τίνι καθόλου στις κομμουνιστικές μορφές τις κινονικίς ζοίς και του νικοχίριου, αλα στις μπουρζουαζικές, διότι βασίζετε στην ατομική ιδιοχτιζία του μέσον και εργαλίων τις παραγοχίς τον μικρον αγροτικον νικοχίριον.

3. Η μετάβαση στον κομμουνισμό, όπος ορθά απόδιδε ο Πλεχάνοφ, θα γίνι όχι μέσον τις αγροτικίς κινότητας. Εν πάσι περιπτώσι η αγροτική κινότητα δεν θάχει την προτοβουλία σ' αυτήν την υπόθεσι.

4. Την προτοβουλία του κομμουνιστικού κινήματος μπορεί να την αναλάβει μόνο η εργατική τάξη.

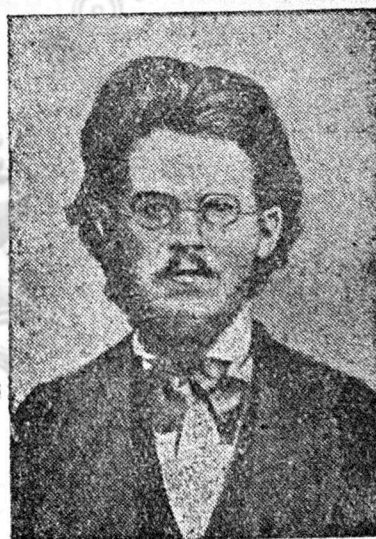
5. Η απελευθέρωση τις εργατικίς τάξίς πρέπει νάνε έργο τις ίδίας τις εργατικίς τάξίς.

Σ' εκίνι την εποχή αυτές η ιδέες του Πλεχάνοφ ζιαντύσαν θελοδίκι αντίστιατι εκ μέρος τον ναρόντικον.

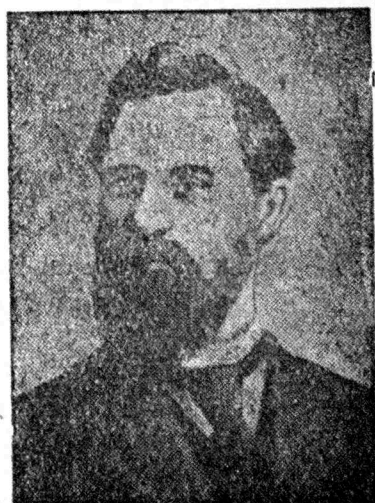
Πρέπει όμως να σημιάσουμε, ότι στις εργασίες του Πλεχάνοφ, προπάντον στο πρώτο πρόγραμμα τις ομάδας «Απελευθέρωση τις εργασίας» 1884, απαντόντε και πολλές σπουδέες ελίπσις. Η ομάδα απέδιδε υπερ το δέον μεγάλη ζιμασία στη σοσιαλιστική ιντελιγέντσια και εκςακολυθύσε να παραδέχετε την τρομοκρατία σαν μέσο πολιτικού αγώνα.

Εκτος απ' αυτό η ομάδα «Απελευθέρωση τις εργασίας» ιποστήριζε την λαμβασμένη θέση τις άμεσης λαϊκής νομοθεσίας. Λέγανε διλαδι ότι ο λαός δεν ίνε ανάνη να εκλέγει αντιπροσώπους-του σε ζιμβύλια, σε κινובύλια κ.τ.λ. αλα απ' εφθίας ο ίδιος στο ζίνολό-του να καταρτίσει νόμους για τον εαφτό-του. Που και που, σ' αυτές τις λαμβασμένες ιδέες ίπύρχαν ρεπείσματα του ναρόντικου και μάλιστα ζινιδίτι ιποχόρισι στους ναροντοβόλτςους, η ιδέες τον οποίον ίχαν μεγάλη επιροι εκίνου τον κερσ. Στο πρόγραμμα τις ομάδας «Απελευθέρωση τις εργασίας» προβλήθηκε η λαμβασμένη απέτις «της κρατικίς βοίθιας τον παραγοχικον ασοσιαζιον». (ζινετεριζιον). Η απέτις αφτι πάρθικε απτο γερμανο σοσιαλιστή Δαζαλ, απ διεκζίγαγε αγώνα ενάντια στη μαρξιστική θεωρία και

Όμιλος „Απελευθέρωσι τῆς ἐργασίας“
ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ εἰς δεξιά.
Γ. Β. Πλεχανός, Β. Γ. Ζαζόλιτς,
Δ. Γ. Ντάιτς, Π. Ακσελρόντ,
Β. Π. Ιγνάτοβ

ταχτική 1. Ένω στην αγροτική, όπως παρατηρήσαμε, η απόπειρα του Πλεχάνοφ χρισίμευσαν σαν βάση για την μετέπειτα ανάπτυξη τον μενσεβίκικον απόπεισων, που αρνούντε τον ρόλο τις αγροτικής σαν κεντρικής δύναμης στην αστικό-δημοκρατική επανάσταση.

Στα 1887 η ομάδα „απελευθέρωσι τις εργασίας“ έδωλε θερμότερο πρόγραμμα (σχέδιο) αρκετά διορθωμένο κε πολιτικότερο πολιτικότερο κε πρόγραμμα σοσιαλ-δημοκρατικού κόματος, ανκε αφτο το πρόγραμμα δεν ήταν απαλαγμένο απο λανθαζμένες θέσις.

Στα 1900 ο Λένιν έγραψε γαρτο το σχέδιο του προγράματος: „Μελονότι εκδόθηκε εδο κε δεκαπέντε χρόνια, γενικά κε στο σύνολο ίνε πλήρως ικανοποιητικό. Κατα την ιδέα-μας, λίνι το πρόβλημα που ετέκετε στο επίπεδο τις είνχρονις σοσιαλ-δημοκρατικίς θεωρίαις“¹⁾

Ίπο πια έποκει θεωρούσε ο Λένιν ικανοποιητικό το πρόγραμμα τις ομάδας „απελευθέρωσι τις εργασίας“; Στο πρόγραμμα υποδίνετε με εινέπια το προλεταριάτο, σαν κινονική τάχσι, που ίσαμε το τέλος αγωνίζετε για το σοσιαλισμό. Ο σκοπος, τον οποίο θέζι αφτι η τάχσι ίνε κομμουνιστική επανάσταση· προκαταρκτικός όρος· η κατάλιπσι τις πολιτικίς εκουσίαις απο το προλεταριάτο· διεθνίς αλληλενικήσι το προλεταριάτο· ο ιδιότερος χαραχτήρας των κινονικων σχέσεων στη Ρωσία — η διπλή καταπίεσι του καπιταλισμού κε του πομρέσικου νικονικίου· υποδίντικαν τα πολιτικότερα προβλήματα κε μέσα του αγώνα. Μα ο Λένιν κριτικάρη σοβαρά αφτο το πρόγραμμα, προπάντων στο ζήτημα του ρόλου τις αγροτικής στην επανάσταση.

Στο θερμότερο σχέδιο του προγράματος τις ομάδας διαβάζουμε: „Το κινότερο ετήριγμα τις απολιταρχίαις αποτελεί ακριβείς η πολιτική αδιαφορία κε η πνευματική καθιστέρισι τις αγροτικής.

Στα 1890 ο Πλεχάνος έγραφε: „Έκτος απο την μπουρζουαζία κε το προλεταριάτο δεν βλέπομε άλλες κινονικές δυνάμεις στις οποίαις να ετήριζοντε η επαναστατική είνδιαζμι κε η είνδιαζμι τις αντιπολιτεπειαις“¹⁾. Αρνόμενος την καθοδήγισι του αγροτικού αγώνα εκμέρους του προλεταριάτου, ο Πλε-

1. (Ο Φερδινανδό Λασαλ ίταν γερμανός σοσιαλιστής, γνωστός εν γραφείαις κε ρίτορας, είνχρονος του Κάρλ Μαρξ, ενωρίτερα αποτον οποίο απεθανε. Ο Λασαλ ομνάνταν αποτιν λανθαζμένη ιδέα δέει „του είνδρου νόμου του μερακάματου“ δεν εδίδε σημασία στις οικονομικίς αγώνες κε την επανκαλματική οργάνωσι τον εργάτην, ελπίζοντας στη βοήθισι του αστικού κράτους, στην ανάπτυχισι τον παραγωγικόν εινεταρισμόν (ασοσιαστικόν) υπολογίζοντας, ότι το αστικό κράτος μπορεί να βοήθισι τους εργάτην στην οργάνωσι παραγωγίς μέσων τέτοιον παραγωγικόν εινεταρισμόν. Έκς άλλου ο Λασαλ έδινε μεγάλη σημασία στο δικέωμα τις, γενικίς περιφορίαις στα μπουρζουαζικά κράτη κε διαπραχμα τέθονταν με τον γνωστό αντιδραστικό κόμμα Βίτμαρκ. Ο Μαρξ κε ο Ένκελς διεκείργατον αγώνα ενάντια στην οπορτουνιστική θεωρία κε ταχτική του Λασαλι.

2. Λένιν τ. II, σελ. 511.

3. Πλεχάνοφ τ. III, σελ. 119.

χάνοφ έγραφε στα 1891 «Ο προλετάριος κι ο „μυζζίκος“ ίνε καθαφτο πολιτικο αντίποδες, ο ιστορικός ρόλος του προλεταριάτου ίνε τόσο επαναστατικός, όσο ριτιρικός ίνε ο ρόλος του «μυζζίκου». Ιδί στα 1895 μεταξί του Λένιν απτι μια μερία, κε του Πλεχάνοφ κε Ακσελροντ απτιν άλι, ριμόθηκαν ροβαρες διαφορες, πυ τελεφτέα γένικαν βαθίες διαφορίες μεταξί τον μπολσεβίκον κε τον μενσεβίκον. Σ' εκίνη τιν εποχί, μιλόντας με τον Λένιν ο Ακσελροντ του ίπε, ότι δεν ριμφονί καθόλου με τιν σχέσι του Λένιν απέναντι στις φιλελεφθέρους, «Είσις» ίπε ο Ακσελροντ— γίριζετε τιν ράχι ρας στις φιλελεφθέρους εμίς το πρόσωπό-μας».

Προπάντον όμως λανθαζμένες ίσαν ι απόψεις του Πλεχάνοφ κε τιν ομάδας „Απελεφθέρους τιν εργασίας“ στο ζίτιμα τιν διχτατορίας κε τιν ιγεμονίας του προλεταριάτου. «Ι ροσιαλ-διμοκράτες λέγανε, — γράφι ο Πλεχάνοφ, — ότι ι ροσιαλιστικί επανάστασι μπορι να γίνη μονάχα με τιν δινάμις του προλεταριάτου». Αφτι ι άποψί ίνε ολότελα αντίθετι με τιν λενινιστικί. „Χορίς τιν ελέφθερι ριμαχία τον φτωχότερον αγροτον με τιν προλετάριος, ι διμοκρατία δεν ίνε σταθερί κε ίνε αδίνατος ο ροσιαλικτικός μεταρχιματισμός». Ο ρ. Στάλιν εκίγι κατα τον εκίσις τρόπο τιν σχέσι αφτι προς τιν ριμάχους του προλεταριάτου τον κομάτον του II Ιντερνατσιονάλου κε τον αρχιγόν-του. „Ι σχέσι πριν απόλα εκίγιτε με το γεγονός, ότι αφτα τα κόματα δεν πιστέβουν στη προλετάρικί διχτατορία, φοβόντε τιν επανάστασι κε δεν ρκέφτουντε να φέρουν το προλεταριάτο στην εκςυσία. Κ' εκίνη, πυ φοβόντε τιν επανάστασι, πυ δεν θέλουν να φέρουν τιν προλετάριος στην εκςυσία, εκίνη δεν μπορουν να ενδιαφερθύνε κε για το ζίτιμα τιν ριμάχον του προλεταριάτου στην επανάστασι. Γιαφτους το ζίτιμα τιν ριμαχίας ίνε ζίτιμο αδιάφορο, δεν ίνε επίκερο».

Απ' αφτι τιν άποψί ι κατιγορία μπορι ν' απεφθίνη κε στην ομάδα „Απελεφθέρους τιν εργασίας“ πυ αποπιράθικε να μεταφερί τιν ταχτικί του II Ιντερνατσιονάλου κε να τιν προσαρμόσι στις όρους τιν ροσικίς επανάστασις.

Κριτικάροντας το πρόγραμμα τιν ομάδας „Απελεφθέρους τιν εργασίας“ ο Λένιν πρόβαλε διχό-τυ, πυ περιίχε τιν θάσις τιν μπολσεβίκικίς θέσις του ζιτίματος

Δεν πρέπι να λιζμονόμε, ότι ο Λένιν, απτιν αρχί τιν επαναστατικίς όράσις-του, πολέμικε ενάντια στις μενσεβίκικίς τάσις κε απόψεις τιν ομάδας „Απελεφθέρους τιν εργασίας“ κι ο ρ. Στάλιν πολί ορθά παρατιρι στον τελιοτικό λόγο-του στο XV ρινέδριο του ΠΚΚ (μπ) „Χορίς τον αποφάσιςτικο αγόνα του Λένιν ενάντια στην πεντάδα (τον ιγετον διλαδι τιν ομάδας „Απελεφθέρους τιν εργασίας“ — Γιαροζλαφσκι), χορίς τον εκτοπιζμο αφτις τιν πεντάδας, το κόμα-μας δεν θα μπορούσε να ριμπτικθί; ραν κόμα μπολσεβίκον“.

1. Πλεχάνοφ τ. III ρελ. 382—383.

2. Σ τ ά λ ι ν ζιτίματα του λενινισμού.

1. Στάλιν τελιοτικός λόγος στο XV ρινέδριο του κόμ. απτα ρτενογραφίμ. πραχτικα ρελ. 379

Πρέπει να σημειώσουμε, ότι η ομάδα „Απελευθέρωσι τις εργασίας“ μ'έλα τις τα λάθη, ίχε τέρastia σιμασία στο έργο τις διαπαιδαγώγικις τον πρότον σοσιαλ-διμοκρατον. Η ομάδα μετάφρασε κα εκσέδεσε τα σιγράματα του Μαρξ κα Ενκελς όπος λ.χ. το „Κομμουνιστικο μανιφέστο“, ένα απια πρότα έργα, στο οπιό εκτεθίκαντε σε επιστιμονικο-ελλαικεθμένι μορφι η απόπεικι τον προοδεθμένον εργατον τις εποχις εκίνικ, πυ έβλεπαν τιν ιστορικι ανάπτυκι τις κινονίας σαν αγónατον τάκειον κα το αναπόφευχτο του κομμουνιστικου μετασχιματισμου τις κινονίας μέσον τις προλετάρικις επανάστασις. Η ομάδα αφτι εκσέδεσε κα το περιοδικο «Σοσιαλ-διμοκρατικι». Ο Λένιν, όταν άρχικε τιν επαναστατικι δουλιά-του, έκαμε τακσίδι στο εκσοτερικο μόνο κα μόνο για να σινδεδι με αφτι τιν ομάδα. Στιν πρότι σινάντισι του με τον Πλεχάνοφ κα προπάντον με τον Ακσελροντ ο Λένιν έκαμε τιν εντίποσι αναπτισόμενου αρχιγυ του κόματος.¹⁾

Εκσάπλοσι του μαρκσιζιμου Η πρότι σοσιαλ-διμοκρατικι όμιλι

Τιν εποχι, πυ στο εκσοτερικο σχιματίζονταν η ομάδα «Απελευθέρωσι τις εργασίας» γινότανε κα στι Ροσία πιο πλατίτερι εκσάπλοσι τις διδασκαλιás του Μαρξ κα Ενκελς, τον δασκάλον κα θεμελιιστον του κομμουνισμου.

Η διδασκαλία του Μαρξ δεν μπορούσε να διαδίδεθε με ταχίτιτα στι Ροσία, ενόσο δεν ήταν προοδεθμένος ο καπιταλισμος κ' ενόσο το προλεταριάτο δεν προέθενε σαν ιδιέτερι, τακικι αγωνιζόμενι δίναμι. Μόλις όμως ο καπιταλισμος έρικε βαθικε ρίζεσ στι Ροσία, άρχικε να περιλαβένι τον έναν κοτόπι του άλυ όλου της κλάδου τις ικονομίας, να υποτάζει τιν αγερα, νάχι στι διάθεσι-του τα προϊόντα τον αγροτον, άρχικε να φτιάνι μεγάλεσ φάμπρικεσ κα εργοστάσια κα να μαζόνι εκι μέσα όλου εκίνου, πυ δεν ίχαν να πωλίσουν τίποτεσ άλλο, εκτος απτιν εργατικί-τουσ δίναμι. Κα έτσι στις διομηχανικεσ πολιτίεσ αναπτίχθικε σιμαντικι προλετάρικι τάκει. Αφτι η τάκει τον προλεταρίον δεν μπορούσε να ανεχτι τι φριχτι, τιν απάνθορποκι εκμετάλεπσι, στιν οπία υποβάλονταν στις φάμπρικεσ κα στα εργοστάσια, δεν μπορούσε να σιβιδάζεθε με τι στέρικε τον δικεομάτον-τις κα

1. Τονίζοντασ το μεγάλο ρόλο τις ομάδασ „Απελευθέρωσι τις εργασίας“ κα τον άλλον οργανόσειον, πυ προιγίθικαν του σχιματισμου του μπολσεβίκικου κόματου (1903), ο σιγγραφέασ καθοδιγίτε απτιν υπόδικι του Λένιν. „Η ιστορία του σοσιαλισμου κα τις διμοκρατίας στι Διτικι Εθρόπι, η ιστορία του ροσικου επαναστατικου κινήματος, η πέρα του εργατικου κινήματος μας-να το ιλικο, πυ πρέπει να κατέχομε, για να επεκσεργαστόμε τιν κατάλιλι οργανοσι κα ταχικι του κόματος-μασ“. Ενοίτε, ότι όλο αφτο το ιλικο πρέπει να το υποβάλουμε σε κριτικι εκτίμικε απτιν άποικε τις θεωρίας κα πραχτικίς του μαρκσιζιμου-λενινισμου. — Ε μ. Γ ι α ρ ο ς λ ά φ ς κ ι

4. Εμ. Γιαροελαθεκι. Ιστορία του ΠΚΚ(μπ). Μέροσ Ι.

δρίκε στον αγώνα. Κάτω απτιν επίδρασι τις ανάπτικσις τυ καπιταλιζμυ άρχιζε ν' αναπτίσετε πιο φαρδια ο τακσικος αγόνας τον εργατον, ζοιρό-τερες έγιναν ι διάφορες εκδιλόσις-τυ. Πάνο στι βάσι αφτυ τυ εργατικο κινήματος, πυ αναπτίσονταν όχι μονάχα παράλιλα μα κε ολότελα ανεκάρτιτα απτιν ομάδα «Απελεφθέροσι τις εργασίας» άρχισαν να σχηματίζοντε στι Ροζία σοσιαλ-διμοκρατικι όμιλι κε ομάδες. Αφτο ιτον ι καλύτερι απόδίκσι, ότι κάτω απτιν επίδρασι τις άφκσις τις πολιτικις σινιδιτότητας κε ενεργητικότητας τις εργατικις τάκσις, εκσαπλόνονταν κε δινάμονε στι Ροζία το σοσιαλ-διμοκρατικο κίνημα.

Βέββα κε ι θεωρία ίχε τεράστια σιμασία σ' αφτο. Ι μαρκσιστικι θεωρία έδινε τι δυνατότητα στους εργάτες να νιόσουν αφτο το κίνημα απτιν ν έ α άποκσί-τυ, να καθορίσουν ορθα το δρόμο-τυ, να καταστρόσουν γι αφτο το πρόγραμμα.

Ι ομάδα „απελεφθέροσι τις εργασίας“ όπος παρατιρίσαμε, ίχε πολι μεγάλι σιμασία σ' εκίνος τυς ομίλυς τον πρότον σοσιαλ-διμοκρατον, πυ εκίνι τιν εποχι άρχισαν να οργανόνοντε στα διάφορα μέρι τις Ροζίας κε προπάντον στα μεγάλα βιομηχανικα κέντρα. Το χιμόνα τυ 1883/84 στιν Πετρώπολι σχηματίστηκε ο πρότος όμιλος, πυ τιν ιστορία τυ Κόματος-μας ίνε γνωστος με τιν ονομασία „Όμιλος τυ Μπλανκόςφ „ίτε“ ομάδα τυ Μπλανκόςφ“. Ο Μπλανκόςφ ίταν φιτιτις βύλγαρος. Αφτο τον κερο ίταν πια γνωριζόμενος με τι διδασκαλία τυ Καρλ Μαρκσ κε τυ Λασαλ.

Ο Μπλανκόςφ σχετίστηκε με τυς προτοπόρυς εργάτες κε τυς φιτιτες τις Πετρώπολις, ανάμεσα στους οπίυς κάνανε προπαγάνδα κε ι ναροντοβόλτσι κε ι τσιορνοπερεντέλτσι. Στις σιναθρίσις επροπαγάνδιζε το μαρκσίζμο (διδασκαλία τυ Μαρκσ) κε στο 1884 ο όμιλος τυ Μπλανκόςφ επεκσεργάστηκε πρόγραμμα, πυ σε πολλα σιμιά πλισιάζι με το πρόγραμμα «Απελεφθέροσι τις εργασίας». Αλα κε ι ομάδα τυ Μπλανκόςφ έχι τα λάθι-τις, σε πολλα σιμιά διατίρισε τις ναρόντικες ιδέες, σινκρινόμενι όμος με τυς ναρόντικυς ομίλυς ι „Ομάδα τυ Μπλανκόςφ“ έκανε ένα βίμα προς τα εμπρος. Οργάνωσε παράνομο τιπογραφίο κι' άρχισε να τιπόνι επιμερίδα με τον τίτλο „Ραπότζι“ (Εργάτις). Ι «Ομάδα τυ Μπλανκόςφ» οργάνωσε σε διάφορα μέρι τις Πετρώπολις περι τυς 15 εργατικυς ομίλυς. Στο 1887 ο Μπλανκόςφ σινελίφθι κε σαν κσένος ιπίκος εκσορίστηκε, κι' απο τότε έπερνε το πιο ενεργο μέρος στο βυλγαρικο εργατικο κίνημα κε μέχρι τυ θανάτυ-τυ (1924) εκσακολουθύσε να αποτελι μέλος τις Κ.Ε. τυ βυλγαρικυ κομμουνιστικυ κόματος.

Ιστερα απον Μπλανκόςφ σχηματίστηκε ομάδα γνωστι στιν ιστορία τυ Κόματος με το όνομα „ομάδα τυ Μπρόσνεφ“. Ο Μπρόσνεφ ίταν ένας απτυς καθοδηγιτές-τις. Σ' αφτυς τυς πρώτυς σοσιαλ-διμοκρατικυς ομίλυς πέρνανε μέρος γνωστι στο εργατικο κίνημα, όπος ο Μπογδόανοφ, ο Νορίνσκι, ο Σεελγυνοφ, ο Πρόσνιν, ο Αθανάσιεφ, ο Κλιμάνοφ κ.α. Κι αφτι σχιμά-

τισαν ίσαμε 20 εργατικος ομιλος. Αφτι η ομάδα έπερνε μέρος στις απεργίες, αποπιδάθηκε να βγάλι δικί-τις (ενοίτε παράνομι) εφημερίδα. Πρέπι να σημιάσουμε, ότι ο όμιλος τυ Μ πρύςνεφ ήταν ο πρώτος, πυ γιόρτασε στα 1891 τιν προτομαγια, όπου μαζόχτικε αρκετο πλίθος εργατων κε όπου η εργατες Μπογδάνοφ, Πρόςσιν, Αθανάσιεφ, Κλιμάνοφ απίνχιλαν τυς πρώτους σοσιαλιστικος λόγους. Το κοστο ίνε, ότι κε αφτες η ομάδες δεν ήταν αφστια μαρκιστικες κε αναμετακρί-τους βρίσκονταν μέλι με ναρόντικες απόψεις, αλα αφτι προχούσαν πια με πιο κοστο δρόμο προς το μαρκισμο — με το δρόμο τυ οργανομένου εργατικου κινήματος. Η ομάδες αφτες δεν ήταν ακόμα πολιτικες οργανόσις, δεν ετέχονταν ακόμα επι κεφαλής τυ αφιπνιζόμενου εργατικου κινήματός, ήταν προπαγανδιστικη όμιλι. Η καθοδιγίτες αφτον τον ομάδον ανέλαβαν τιν υποχρέοσι, για τιν οπία ετος «Φίλος τυ λαου» ο Λένιν γράφι: Πριν να σχηματισθον γερες οργανόσις τις εργατικης τάχης, πρέπι να κατορθοθι, όστε η προτοπόρι αντιπρόσοπι αφτις τις τάχης να χονέψουν τις ιδέες τυ επιστιμονικου σοσιαλίζμου, έτσι, πυ αφτες να εκσαπλοθον πλατια.

Σε μια τέτια ομάδα, ετιν ομάδα τυ Φεδοςέεφ έπερνε μέρος ο Λένιν, όντας απόμα φιτιτις τυ πανεπιστιμιού τυ Καζαν.

Νόμιμος μαρκισμοσ — «Αντανάκλασι τυ μαρκισμου ετιν αστικη φιλολογία»

Έτσι με το μεγάλομα τις βιομηχανίας-μας, με τιν ανάπτυξι τις φάμπρικας κε τυ εργοστασιού κε τις κατασκευής σιδηροδρομικον γραμων, μεγάλωσε κε το προλεταριάτο κε μαζί με το μεγάλομά-τυ κσαπλόνονταν κε ο μαρκισμοσ, η διδασκαλία τυ Καρλ Μαρκς.

Όταν η εργατικη μάζες τις Ροσίας θήικαν οργανομένες ετον αγόνα, ο ναροντικμοσ ίχε πια τσακιστι, η «Ναρόντναγια θόλια» ίχε αποδεκατιστι ετον αγόνα ενάντια ετιν τσαρικη αφοκρατορία. Μερικη ναροντοθόλτσι δοκίμασαν να μαζέψουν τις σπαζμένες δινάμις, μα ανάμεσα ετους ναροντοθόλτσους δεν ίπέρχε πια ενότιτα. Το εργατικη κίνημα απόδικσε, πυ προχορι η ανάπτυξι τις επανάστασις.

Όλος διόλυ ανεκάρτιτα απτιν ομάδα „Απελεφθέροσι τις εργασι-ας“, η επαναστάτες μαρκιστες άρχισαν να οργανόνουν σοσιαλ-δημοκρατικος ομιλος, πυ ετα μέσα τις τελεφτέας δεκαετίας τυ XIX εόνα σχημάτικαν τον πρώτο «Σίνδεζμο αγόνα απελεφθέροσι τις εργατικης τάχης ετι Ροσία».

Μα ετον αγόνα τις επαναστατικης σοσιαλ-δημοκρατίας ενάντια ετο ναροντικμοσ κσαπρόβαλαν κε άνθρωπι, πυ ίσαν προςορινη κε έχι ασφαλής σινοδιπόρι τις εργατικης τάχης, άνθρωπι,

που βλέπανε, ότι στη Ρωσία αναπτίσετε ο καπιταλισμός, ότι η Ρωσία μεταβάλετε σε χώρα αστική και αποπιρόνταν να χρησιμοποιήσουν τον αγώνα ενάντια στο ναροντιζμό για να προσαρμόσουν το εργατικό κίνημα αποκλιστικά με τα συμφέροντα τις μπουρζουαζίας, που τάχατες στη Ρωσία πέζει ιδιέτερο προοδευτικό ρόλο. Ονόμαζαν μάλιστα τον εαυτό τους μαρξιστες. Πέρνανε όμως απτο Μαρξ μόνο τι διδασκαλία-τυ για τους νόμους τις ανάπτυξης τις καπιταλιστικές κινονίας, απορίπτοντας την επαναστατική υσία αφτις τις διδασκαλίας. Προσπαθούσαν να σιγκαλίψουν και μάλιστα να αμφιζωτίσουν το αναπόφευχτο τις βίεις προλεταρικής επανάστασης, το αναπόφευχτο του νκρεμίζματος του καπιταλισμού και τις εγκαθίδρισεις τις δικτατορίας του προλεταριάτου. Αφτος ο Λένιν τους ονόμαζε α γ ο γ υ ς τις μ π υ ρ ζ ζ υ α ζ ι κ ι ς επιροίς πάνο στο προλεταριάτο. Και αλίθια τέτοι ήταν, αφού προέτρεπαν το προλεταριάτο «να πάρει μαθήματα απτον καπιταλισμό».

Η κιθέρνις ε' εκίνι την εποχή αγωνίζονταν ακόμα ενάντια στα ιπολίματα του επαναστατικού ναροντιζμού, ενάντια στ' απομινάρια του ναροντινοβόλτσον, γιαφτο στις αρχες δεν έδωσε προσοχή στα μαρξιστικά περιοδικά, που βγένανε νόμιμα, εφόσον ε' αφτα κριτικάρονταν η βάση του ναροντιζμού. Αφτο βέβεια δεν σιμένι καθόλου, ότι εδόθηκε ελευθερία του λόγου στους μαρξιστες, τόσο μάλλον καθόσον βλέπουμε πιο ιδυς „μαρξισμός“ ίχε θέσι τις περισσότερες φορές ε' αφτα τα περιοδικά. Ενω τα πρώτα μαρξιστικά βιβλία και τα μαρξιστικά άρθρα ο Λένιν ήταν αναγκάζμένος να τα τιπόσι παράνομα, γιατί μόλις βγένανε απτον τίπο, τα κέανε η χοροφίλακες. Έτσι κάψανε μια σιλογι άρθρον, μετακσι τον οπίον και ένα μεγάλο άρθρο του Λένιν, στο οπίο ο Λένιν κσεσκέπαζε το κάλπικο ενος ιγέτι τον νόμιμον μαρξιστον, του Πετρ Στρώβε, που ιπο το πρόσχημα τις διδασκαλίας του Μαρξ ιπερασπίζονταν τα συμφέροντα τις μπουρζουαζίας. Εναν κερο ο έτσι ονομαζόμενος νόμιμος μαρξισμός, (διλαδι ο επιτετραμένος, που κιρίτονταν ανιχτα) κατάχτισε αρκετά μεγάλο αριθμό οπαδων μετακσι τις μπουρζουαζικές ιντελιγέντσιας. Ο Λένιν απόδιχνε, ότι αφτι η μαρξιστες ήταν άνθρωπι όχι ασφαλις, ότι αφτι γρίγορα θα μας προδόσουν, ότι ίνε προσωρινι σινοδιπόρι και ότι στην υσία ιποστιρίζουν τα συμφέροντα τις μπουρζουαζίας. Κι' έτσι και γένικε ιστερότερα, όταν πέρασαν στο εχθρικό στρατόπεδο τέτοι „μαρξιστες“ σαν το Στρώβε, τον Μπερντιάεφ, τον Τυγαν-Μπαρανόφσκι κ.α. Ο Στρώβε, απονόμιμος μαρξιστις κατρακίλιζε σε τέτιο βαθμό, που έγινε τρόφιμος του Βράνκελ και θέρος μπελογβαρτέος μοναρχικός. Ιπέρχαν και τέτοι νόμιμι μαρξιστες, καθος ο Μπουλγακοφ, που τελεφετέα γένικανε παπάδες.

Η νόμιμι μαρξιστες δεν ήτανε επαναστάτες, αλα αστι διμοκράτες, που αποπιρόντανε να χρησιμοποιήσουν το μαρξισμό, για τα τακτικά τους συμφέροντα. Η νόμιμι μαρξιστες, σικένεβαν με τους ρεφορμιστες (μετα-

ριθμιστες), απτως οπιως αποτελονταν ι πλιονοπειφια τον ροσιαλ-διμοκρα-
τον τυ ΙΙ Ιντερνατσιονάλου. Πέρνοντας απτο Μαρξς τι διδασκαλία τυ
αγόνα τον τάκρεον, αμβλίνοντας τα ρυθλερα ριμία αφτις τις διδασκαλίας
ι νόμιμι μαρξιστες, καθος κε ι γερμανι οπαδι τυ Μπερνςστάιν κε ι
ρεφορμιστες τον άλλον κομάτον τυ ΙΙ Ιντερνατσιονάλου, αρνούνταν τον
αγόνα για τιν προλετάρικι διχτατορία κε ανιχτα φερνόντανε εχθρικα
στιν ιδέα τις επαναστατικις εκζέγερσις τις εργατικις τάκσις κε τις επα-
ναστατικις κατάλιπσις τις εκυσιίας εκ μέρως τυ προλεταριάτου. Ο αγόνας
τυ Λένιν ενάντια ρτυς νόμιμις μαρξιστες ίχε τόσο μεγαλίτερι δ ι ε θ ν ι
ριμασία, επιδι ο Λένιν πάντοτε υπογράμιζε τι ρίνδεσι μεταξι τον ρόσον
νόμιμον μαρξιστον κε τον μεταγενεστέρον οπορτυνιστικον ρεβμάτον
μέσα ρτο εργατικο κίνιμα τις χόρας-μας κε τον ρεζιοβινιστον τυ ΙΙ Ιν-
τερνατσιονάλου ρτιν Εδρόπι.

«Τι ίνε «φίλι τυ λαυ»

κε πορ πολεμυν ενάντια ρτυς ροσιαλ-διμοκράτες»

Ομορ ρε κίνο τον κερο κριτικάροντας ο Λένιν τυς νόμιμις μαρ-
ξιστες ρινεργάζονταν ρινάμα μαζί-τυς ρε διάφορα περιοδικα κε τυς προ-
ζέλιε ρτι δυλια. Ιταν ανάνκι νάπορσασθι απ τιν επιροι τυ ναροντινιζμυ,
ι τοτινι αντιπολιτεθόμενι κε επαναστατικα διακιμένι διανούμενι. Ι φιλε-
λέφθερι ναρόντινικι παρίσταναν τον εαφτό-τυς ραν ρινεχερτι τις «Ζεμλια
ι βόλια» κε τις «Ναροντναγια βόλια». Τωρ ακολουθόυε ακόμα κε μέρος
τις νεολέας. Κριτικιαφτον τον „φιλον τυ λαυ“, πυ επιτίθονταν ενάντια
ρτυς μαρξιστες κε τι διδασκαλία τυ Μαρξς αποτελι το διάκιμο έργο τυ
Λένιν, πυ τιπόθικε παράνομα ρτα 1894 με τον τίτλο „τι ίνε „ι φίλι
τυ λαυ“ κε πορ πολεμυν ενάντια ρτυς ροσιαλ-διμοκράτες“. Κατα διςτι-
χία το ρίνγραμμα αφτο δεν έφτασε μέχρι ρέμαρ ακέρεο, διότι μέρος-τυ
κατεστράφικε απτως χορόφιλακερ. Μεταξι άλλον, ρτο βιβλίο αφτο ο Λε-
νιν αποκρού τις ιδέες, τις οπιέρ άρχισαν να προπαγαυνδίζον εκίνο τον
κερο φανερα ι νόμιμι μαρξιστες, μέσον τυ Στρώβε. Κι'όμορ αφτο ίταν
περίοδορ, τυ ο Πλεχάνοφ κε όλι ι ομάδα «απελεφθέρορ τις εργασιίας»
θεορύζαν ακόμα το Στρώβε „δικό-τυς άνθρωπο“. Το βιβλίο αφτο αποδι-
χνι, ότι ίδι απτο 1894 ο Λένιν ένιοθε πολι ορθα τυς δρόμωρ τις με-
λόμενιρ ανάρπτικις τις επανάστασις. Ιδι τότε ο Λένιν έδλεπε ρτιν εργα-
τικι τάκσι τον οδιγο τις επικίμενιρ επανάστασις, πρόβλεπε, ότι ι εργα-
τικι τάκσι θα τεθι «επι κεφαλις όλον τον δι-
μοκρατικον ρτιχίον».

Τι πρέπι να κάμωυν ι μαρξιστες τις εποχις εκίνις κατα τιν
γνόμι τυ Λένιν;

1. Να ριναθρίσωυ ρε ομάδερ τυς προτοπόρωρ
αντιπορσόπωρ τις εργατικις τάκσις (οργανοτικο πρόβλιμα).

2. Να τος βοιθίσουν να χονέψουν τι διδασκαλία τυ επιστιμονικου σοσιαλισμου (πρόβλημα προπαγάνδας)

3. Να τος βοιθίσουν στην κατανόισι τις ιδέες τυ ιστορικού ρόλου τυ ρόου εργάτι, να βοιθίσουν μένα λόγο τυς προτοπόρους αντιπροσώπους τις εργατικis τάχis να νόουν, ότι ι εργατια τι Ροσίας αποτελεί τον οδιγο κε ιγεμόνα τις επικείμενις επανάστασις.

4. Όταν ι ιδέες αφτες θα κσαπλοθουν πλατια, να σχηματισθουν μετακσι τον εργατον σταθερες κοματικες οργανόσις, πυ πρέπει να μετατρέψουν τον κομματιαζμένο ικονομικο αγόνα τον εργατον σε σινιδιτο, τακσικο αγόνα (ίδρισι πολιτικου εργατικου κόματος).

5. Μονάχα μάφτυς τυς όρους το κόμα τις εργατικis τάχis μπορι να τεθι επι κεφαλis τον αγωνιζομένον διμοκρατικον στιχίον. Εδο πια δόθηκε : ιδέα τις ιγεμονίας τυ προλεταριάτυ στην επανάστασι. Κε ι ιγεμονία τυ προλεταριάτυ, όπος ορθα παρατίρισε ο ς. Στάλιν, αποτελεί το έμβριο τις διχτατορίας τυ προλεταριάτυ.

6. Ι εργατικι τάχι δεν σταματάι στι νίχι ενάντια στην τσαρικι αφοκρατορία. Για την εργατικι τάχι αφο ίνε απαρχι τις μετέπιτα επανάστασις, τις σοσιαλιστικis επανάστασις, „πλάγι με το προλεταριάτο όλον τον χορον με κατεφθίαν δρόμο ανιχτυ πολιτικου αγόνα, πυ οδιγι στι νικιφόρο κομμουνιστικι επανάστασι»¹ πυ ίνε μέσο για την πραγματοποιίσι τυ κομμουνισμού.

Ετσι βρέπομε, ότι ο Λένιν εδο κε 40 σχεδον χρόνια διέβλεπε καθαρα το δρόμο τυ αγόνα τις εργατικis τάχis. 40 χρόνια προτίτερα ο Λένιν έδοσε την ιδέα τυ μετασχηματισμου τις αστικο-διμοκρατικis επανάστασις σε επανάστασι σοσιαλιστικι. Στο βιβλίο αφο ο Λένιν εχτίπισε τυς φιλελεφθέρυς ναρόντικυς, πυίταν περισότερο βλαβερι για το εργατικο κίνημα, επιδι αφο κσεπρόβαλαν με το ρόλο «φίλον τυ λαου». Ο Λένιν απόδισε όλο το αβάσιμο τις αντίλιπσίς-τυς για την ιστορικι ανάπτυκισι τις χόρας-μας. Το βιβλίο τυ Λένιν „τι ίνε «φίλι τυ λαου» ίχε τεράστια σιμασία για την περετέρο ανάπτυκισι τυ κόματος-μας, κε βοίθισε τυς μαρκσιστες τις εποχis εκίνις να διαμορφοθουν σαν επαναστάτες σοσιαλ-διμοκράτες. Στο βιβλίο αφο μπορι κανις να ιδι σε εμβριόδιχι ακόμα όπσι τις ιδέες τυ μελόμενου κόματος τον μπολσεβέικον, τις ιδέες τις Κομιντέρνας. Ι ιδέες αφτες διαμορφόθικαν τελιοτικα στον αγόνα ενάντια στις ικονομιστες κε ακολύθος κε ενάντια στυς μενσεβέικυς τυς διαδόχυς τον ικονομιστον.

Στα πρώτα έργα-τυ: «Τι ίνε «ι φίλι τυ λαου» κε πως πολεμουν ενάντια στις σοσιαλ-διμοκράτες» (βγήκε στα 1894), «Το ικονομικο πε-

ριεχόμενο του ναροντιζμού» και η κριτική του στο βιβλίο του Στράβε (1895) στο «Πρόβλημα των σοσιαλ-δημοκρατών» 1897, καθώς και σε άλλα έργα ο Λένιν κσεπροβάλλει αποφασιστικά ενάντια σε κάθε διαστρέβλωση και νόθευση του επαναστατικού μαρξισμού, ανεβάλλει σε ιπσιλότερη βαθμίδα τα κσπυδεότερα ζιτίματα της θεωρίας και της ταχτικής του προλετάριου αγώνα και θέτει μπροστά στους μαρξιστές τα πιο επίκαιρα επαναστατικά προβλήματα. Τα κσινγράματα αυτά διαπεδαγόγισαν νέα γενεα επαναστατών λενινιστών. Ο Λένιν μάφτα τα έργα έβαλε ορθα τα ζιτίματα όχι μόνο τις ρο κσι κσις επαναστάσεις — τα κσινγράματα αυτά εφθισ με την εμφάνισι της ίχαν τεράστια διεθνι κσι μα κσις. Βάλανε και λίσανε μπροστά στο σοσιαλιστικό κόςμο κατα νέο τρόπο και μαχίτικα όλα τα βασικά ζιτίματα τις επαναστάσεις.

«Σίνδεζμος αγώνα για την απελευθέρωσι τις εργατικις τάκκισ»

Εμικ κσέρουμε πια, ότι στις αρχες τις 9-ις δεκαετίας του περαζμένου εώνα σε διάφορα μέρη τις Ροσίας, στα μεγάλα βιομηχανικά κέντρα οργανώθηκαν κσόρπυ εργατικι όμιλοι. Στην εποχί εκίνι δεν υπήρχε κόςμα, που να μπορούσε να ενόσι αυτούς της ομίλους. Και όμως κσάφτι την εποχί αναπτίζονταν θιελόδικα η βιομηχανία-μας, ακριβος κσάφτι την περίοδο γιγόντανε στη Ροσία κσβαρι βιομηχανικι ανατροπή. Αν και σε απόλυτος αριθμος η Ροσία καθιστερόσε ακόμα πολυ απτιν Εβρόπη, μα στα τέμπα, στην ταχίτικα τις καπιταλιστικις ανάπτυκκισ τις κσπερνόσε, κσπερνόσε ακόμα και τις Ενομένες Πολιτίες τις Αμερικις, τα δε «αμερικάνικα» τέμπα τις ανάπτυκκισ, σαν τέμπα εκσερετικα γρίγορα, κατάντισαν παριομιόδικα. Η γενικι παραγωγή τις βιομηχανίας απο 1300 εκατομύρια ρύβλια στο 1887 ανέβηκε σε 3200 εκατομύρια στα 1900. Αφκκισε επίσης σε μεγάλο βαθμο και ο αριθμος των εργατών. Η εργάτες απο 193 χιλιάδες στα 1893 αφκκίθηκαν σε 346 χιλιάδες στα 1900. Ο αριθμος των ανθρακορίχων απο 40 χιλιάδες στα 1890 έφτασε τις 70 χιλιάδες στα 1898. Στη θιελόδικι ανάπτυκκισ τις βιομηχανίας κσιντέλεσε και η κσροί του κσένου κεφαλεύ χάρις στο επικερδες τις τοποθέτικκισ-του στις καπιταλιστικες επιχίρικκισ τις Ροσίας. Η ανίκωστι εκμετάλεφκει δυλοπαρικκικι θεζμικ, η πλήρικς κσχεδον έλιπκισ οποιασδήποτε εργατικις νομοθεσίας, τα μικρα μεροκάματα, όλα αυτά κσιντελόζαν στον εκσερετικου πλυτιζμου τον καπιταλιστον. Η θιελόδικι όμως ανάπτυκκισ του καπιταλιζμυ προκάλεσε και ισχίρο εργατικου κίνημα, που κσριάζονταν η σοσιαλ-δημοκρατικι καθοδήγισι. Η καθ όμιλος προπαγάνδα τις σοσιαλ-δημοκρατίας έπρεπε να μετατραπικ σε μαζικι εργασία. Κσάφτι την εποχί, αν και αργα, βγένουν απτιν εργατικι τάκκικ μονάδες εργατών, που έπερναν κσινίδικ τις ανανκεδότικας του οργανομένου μαζικου επαναστατικού

αγόνα. Οριζμένοι μαρξιστες σινδέονταν με τυς προτοπόρυς εργάτες τον εργο-
στασιόν κε οργανόνυν προπαγανδιστικυς ομίλυ. Απτο δέφτερο ίμισι τυς τελε-
φτέας δεκαετίας τυ 19-υ εόνα γίνονταν απόπυρες για τυν ένοσι τον διαφόρον ο-
μάδον, γίνοντε απόπυρες μετάβασις σε νέυς τρόπυς επαναστατικις εργασιás.

Με τυν μετάβασι στην αγιτάτσια σιμπίπτι κε ι αρχι τυς δράσις τυ
Λένιν στι Πετρώπολι στα 1893.

Ο Β. Ι. Υλιάνοφ (Λένιν ονομάστηκε στην επαναστατικι δράσι τυ
κε μάφτο τυ επίθετο υπόγραφε κε τα περισσότερά άρθρα-τυ) γενήθηκε στις
22 (10) απριλίυ 1870 στο Σιμπιρσκ. Ο πατερας τυ Ιλιάς Νικολάεβιτς,
απο αστικι ικογένια, ίτανε επιθεωρητις τον διμοτικον σχολίον τυς Σιμπιρ-
σκχιας νκυπέρνιας, ι μιτέρα-τυ Μαρία Αλεξαντροβνα ίταν διγατέρα για-
τρυ. Ο Λένιν τέλιωσε τυ γυμνάσιο όσάν σινελίφθι ο μεγαλύτερος αδελ-
φός-τυ, Αλέξαντρος, ο οπίος έπερνε μέρος στο κόμα τυς «Ναρνόνταγια
βόλια» κε μαζί με άλλυς ίθέλε να επαναλάβι για τον Αλέξαντρο τον
III εκίνο πυ έκαμε ι «Ναρόντναγια βόλια» για τον Αλέξαντρο τον II.
Τυν ίδια μέρα πυ έπρεπε να γίνι ο φόνος τυ τσάρυ ο Υλιάνοφ κε ι
σίντροφί-τυ σινελίφθισαν κ'ίστερα απο λίγες εβδομάδες κρεμάστικαν. Απο
σινομιλιές με τον αδελφό-τυ ο Λένιν γνорίστηκε με τυ επαναστατικο κί-
νυμα. Μα ο Λένιν κατάλιξε στο σιμπέραζμα, ότι ο δρόμος τυς „Να-
ροτναγια βόλια» δεν ίνε ο σωστος δρόμος. Αλοστε κε ο αδελφός-τυ ο
Αλέξαντρος, αν κε παραδεχόνταν τυν τρομοκρατία, δεν θεωρούσε τον
εαφτό-τυ καθαρο ναροτοδóλτσο. Γνорιζμένος κατα βάθος με τον μαρξι-
ζμο ο Λένιν έλεγε: „εμυς θακολυθίζομε άλλο δρόμο“. Αφτος ο δρόμος
ίτανε ο δρόμος τυς οργάνοσις τυς εργατικις τάχσις για τυ μαζικο επανα-
στατικο αγόνα, ο δρόμος, ο φοτιζμένος με τυν επαναστατικι διδασκαλία
τυ Μαρξ κε Ένκελς. Στα 1889 ο Λένιν ενγράφιξε φιτιτις στο Καζαν
κε τυν ίδια χρονια, για σιμετοχί-τυ στι φιτιτικι απεργία, σινελίφθι, εδι-
όχθικε απο πανεπιστίμιο κε εκσորίστηκε στο χοριο Κυχύσσκινο. Με με-
γάλες δυσκολίες κατόρθωσε να γυρίσι στο Καζαν, όπου γνорίστηκε με τον
όμιλο μαρξιστον, οργανομένο απο τον Β. Ε. Φεδοςέεφ. Σάρτιν τυν επο-
χι όχι μονάχα γнорίστηκε βασικα με τυν διδασκαλία τυ Μαρξ, αλα κε
με τα βιβλία τυ Πλεχάνοφ, πυ εκσέδοκε ι ομάδα „απελευθέροσι τυς
εργασιás». Πέρασε έπιτα ο Λένιν στι Σαμάρα, όπου γίρο-τυ σχηματίσθικε
πολι γλίγορα ο πρώτος όμιλος τον μαρξιστον. Στα τέλι τυ 1891,
σίμφωνά με τυς αναμνίσις εκίνον, πυ τον γнорισαν απο κοντα, ο Λένιν
διάβαζε ελέφθερα γαλικά, γερμανικά, μάθενε ανχλικά, γнорίζε τυ «Κε-
φάλεο» τυ Μαρξ: κ'ίταν καταρτιζμένος επαναστατίς αν κε μόλις σινε-
πλίροζε τυ 22 έτος τυς ηλικίας-τυ.

Ίδι τότε άρχικε τυ πρώτο έργο-τυ τυ αφιερομένο στι μελέτι τυς
αγροτιás, με τον τίτλο «Νέες ικονομικες κινίσις στην αγροτικι ζοι». Στο
τέλος τυ 1893 ο Λένιν πέρασε στην Πετρώπολι, όπου γίρο-τυ μα-
ζοχτικαν ι πιο χτιπιτες φιγύρες απο στρατόπεδο τον μαρξιστον. Εκι

Τα μέλη το πετροπολιτικό «Συνδέσμο αγόνα για την απαλειφθεσοσι τις εργατικισ τάξι» Κοθοντα "2011" τα αρι-
στερα στα δεκρια Β. Β. Στάροφ, Γ. Μ. Κράβιτς, Α. Α. Μάροφ, Γ. Ο. Μάρκοφ οφθι απτα αριστερα στα
δεκρια Α. Α. Μάλιτς, Π. Κ. Ζαπορόζνι, Α. Α. Βανέφ.

ο Λένιν σιαντίθηκε για πρότι φορα με τιν Ν. Κ. Κρύπσκαγια, πυ εκσακολύθηκε να εργάζεστε μαζί-τυ αδιάκοπα όλο τον κερο, απ τι στιγμή τις γνοριμίας ίσαμε το θάνατό-τυ.

Ο Βλαδίμιρ Ιλιτζ προκxenύσε κε τότε ακόμι μεγάλι εντίποσι σε όλυς, όχι μόνο για τιν πιστικότητα, τιν αφοσίοσι κε τιν τόλμι-τυ, αλα κε για τις βαθιεσ γνόσις-τυ. Ακόμα κε τότε ήταν αναγκαζμένωσ να διεκσάγι αγόνα σε διο μέτοπα. Απο τόνα μέρος ενάντια στωσ ναρόντι-κωσ, πυ τραθύσαν προς τα οπίσω το κίνιμα κε απτάλο μέρος με τωσ νόμιμοσ μαρκιστεσ, πυ παραμόρφωσαν τιν διδασκαλία τυ Μαρκσ κε αποπιρόνταν να τιν χρισμοποιήσυν για τιν διεκολόγισι τις καπιταλιστικισ εκμετάλεπισ. Στα 1895 στιν Πετρόπολι οργανώνετε όμιλωσ σοσιαλ-διμοκρατον, όπου μπένυν ο Λένιν, ο Κρζιζιζανόφσκι, ι Κρύπσκαγια, ο Σταρκοφ, ο Τσετερμπάυμ (Μάρτοβ), ο Βανέεφ κ. α. Δυλέβανε όλι-τωσ σε κσεχοριστωσ όμιλωσ, σε διάφορα ραγιόγια τυ Πίτερ¹). Ο Λένιν δύλεθε στι Νέφσκαγια Ζαστάβα, εκι γνορίστηκε με τέτιωσ εκσέχοντασ εργάτεσ όπωσ ο Μπαμπύσκιν, ο Μποτροφ, ο Σεελκωνοφ κε άλι.

Αν κε ο Λένιν ήταν ακόμι νέωσ, για τις γνόσεσ όμοσ κε τιν πέρα-τυ, τον ονόμαζαν «γέρο», όπωσ „γέρωσ“ ονόμαζαν κ'εκίνωσ, πυ ήταν μαζομένη γίρω-τυ για εργασία. Εκσ άλυ τωσ σοσιαλ-διμοκράτεσ, πυ δεν σιμφονόσαν μ'αφτωσ, τωσ ονόμαζαν «νέωσ». Ι όμιλι, πυ σχηματίσθικαν απτωσ «γέρωσ» στα μέσα τυ Δεκέμβρι 1895 ονομάστικαν Πετροπολι-τικωσ „Σίνδεζμοσ—αγόνα για τιν επελεφθέρωσι τις εργατικισ τάκισ“. Ο Πετροπολιτικωσ «Σίνδεζμοσ αγόνα», έδωσε δυνατι όθισι να ενοθυν σε παρόμιωσ σινδέζμοωσ κσεχοριστον εργατικον όμιλον κε σε άλα μέρι. Έτσι σχηματίσθικε το Μάι τυ 1895 κε ο «Μωσχοβίτικωσ εργατικωσ σίνδεζμοωσ». Αργότερα „Σίνδεζμι αγόνα, για τιν απελεφθέρωσι τις εργατικισ τάκισ“ οργανόθικαν κε σε σιρα άλλον πόλεον, όπωσ στο Εκατερινοσλαβ, στο Κίεβο. Στο Νικολάεβο οργανόθικε στο 1897 ο «Νοτιωροσικωσ εργατικωσ σίνδεζμοωσ».

„Ο σίνδεζμοωσ αγόνα“ δίνι πολι μεγάλι σιμκσία στι μαζικι αγιτάτσια. Δεν ικανοπιίτε μόνω με τιν προπαγανδιστικι εργα-σία στωσ όμιλωσ, διλαδι μόνω με τιν διαπεδαγόγισι μικρισ γρώπωσ εργατον κε το σχηματίζμο καλά προετιμαζμένον μαρκιστον σοσιαλ-διμοκρατον. Ο «Σίνδεζμοωσ αγόνα» βάζι για πρόβλιμα τυ τιν κ α θ ο δ ι γ ι σ ι-τυ μα ζ ι-κω α γ ό ν α τ ο ν ε ρ γ α τ ο ν, διότι μόνω μεσ τον αγόνα μορφόνετε ι εργατικι τάκισ, διότι μόνω μεσ τον αγόνα πέρνι επίγνωσι τον δινάμεόν-τισ, καθορίζι με ακριβία τα προβλίμκτα, πυ στέχοντε μπροσά-τισ κε πέρνι επίγνωσι τον δινάμεον τυ εχθρού-τισ. «Ο σίνδεζμοωσ αγόνα» στιν εργα-

1) Πίτερ ονόμαζαν ι εργάτεσ τιν Πετρόπολι.

ζία-του απτιν προπαγάνδα περνάει στίν ανκितάγια. Όταν κρεσπάνε απεργίες σε κάπια φάμπρικα, ο σίνδεζμος απαντώσε με τίν έκδοσι προκίρι-κρεον, όπου διαφοτιζόνταν κε εκσιγύνταν τα προβλήματα τυ αγόνα. «Ο σίνδεζμος αγόνα» καθοδιγύσε τις μεγάλες απεργίες, πυ γένικαν στα μέσα τις τελεφετέας δεκαετίας τυ 19-ου εόνα κε τις οργάνουε. Απεφάρισε μάλιστα να θγάλι κε εφμερίδα με τον τίτλο «Ραπότζεε ντέλο» (εργατικι υπόθεσι), επι κεφαλις αφτις τις εφμερίδας προοριζόνταν να μπι ο Λένιν. Η εφμερίδα ήταν πια έτιμι για έκδοσι, όταν στις 8 τυ Δεκέβρι 1895 σινελίφθισαν αρκετα μέλι τυ κεντρικου ομίλου τον „γέρον“ ο Λένιν, ο Σταρκοφ, ο Κρζζιζζανόφσκι, ο Ζιπορόζζετς, ο Βανσεφ. Η σίλιπσι αφτι ίχε μεγάλη σιμασία για τίν περετέρο τίχι τυ Πετροπολιτικου „Σίνδεζμου αγόνα“. Στιν αρχι, ίστερα απτι σίλιπσι τυ Λένιν, επι κεφαλις τυ σινδέζμου ορίστηκε ο Μάρτοφ, ο μέλον αρχιγος τον μενσεβίκον. Τότε ο Μάρτοφ ήταν ακόμα ένας απτυς πλισιέστερος ομοιδαέτες τυ Λένιν. Λίγο αργότερα σινελίφθισαν όλι σχεδον ι υπόλιπι «γέρι». Επι κεφαλις τυ σινδέζμου μπίκαν πια «νέι», διλαδι εκίνι ι γρύπα τον σοσιαλ-διμοκρατον, πυ δεν σιμφονύσαν με τυς «γέρυς» κε προπάντον με τον Λένιν στα ζιτίματα: πως πρέπει να διεκσάγετε ι μαζικι εργασία, σε πια διεφθινσι, κε πιο δρόμο να ακολουθι τυ νεαρο κίνιμα τις εργατικις τάχσις.

Ο Λένιν κε στι φιλαχι δεν έπαπσε να εργάζεστε για τίν εργατικι οργάνουσι, στέλνοντας αποκι με μιστικα μέσα χιρόγραφα, όπως π.χ. τίν προκίρικσι τις 1-ι τυ Μάι τυ 1896, τίν οπία σινέτακσε στο κρατιτίριο.

Εκίνο τον κερο ο Λένιν κε ι άλι «γέρι» ήταν αναγκαζμένοι ν'αποδίκσυν, ότι ο ικονομικος αγόνας τις εργατικις τάχσις δεν μπορι να χοριστι απτον πολιτικου, να αποδίκσυν τίν ιδέα τυ Μαρξς, ότι κάθε τακσικος αγόνας ίνε αγόνας πολιτικος, ότι πρέπει στι σινίδισι τις εργατικις τάχσις να σινδέστε παντοτινα ι ικονομικις θέσι με κίνυς τυς πολιτικυς θεζμυς, πυ ιποστιρίζουν τίν τέτια ικονομικι θέσι κε ότι κατα σινέπια, κάθε σίνκρυσι τις εργατικις τάχσις με τυς εργοδότες πρέπει να χρισιμοπιθι, για να σινδέσι μες το μιαλο κε τυ πλέον καθιστεριμένου εργάτι τι σχέσι τον γεγονότον με το επικρατυν στι χόρα πολιτικου σίστιμα.

Μ'αφτες τις ιδέες δεν σιμφονύσαν ι «νέι», πυ διδάσκανε, ότι ο πολιτικος αγόνας απος πάι δίθεν τίν προσοχι τις εργατικις τάχσις απτα κιριότερα κε άμεσα προβλήματα, τυ ικονομικου αγόνα. Μολατάφτα ι πολιτικι σινίδισι, διλαδι ι σινίδισι τις αναγκεότιτας τυ αγόνα τις εργατικις τάχσις ενάντια σ'όλο το κρατικου καθεστος τις τσαρικις αφτοκρατορικις Ροσίας ισχορύσε ολοένα κε πιο πολι στιν εργατικι τάχσι. Έτσι π.χ. τίν 1 τυ Μάι 1895 στι Μόσχα οργανόθικε προτομαγια στιν οπία πίραν μέ-

ρος παραπάνω από 250 εργάτες. Το καλοκέρι το 1896 στην Πετρούπολη γένιξε σίρα μεγάλο απεργίον, στις οποίες ο «Σύνδεσμος αγόνα» έπαιξε σπουδείο ρόλο, οργανώνοντας τον αγόνα των εργατών τον κσεχωριστόν επιχιρίσων. Στα 1896, εκς αφορμής τις ικοσιπενταετιρίδας τις Παρισινής κομμύνας, ο «Μοσχοβίτικος εργατικός σύνδεσμος» οργάνωσε αποστολή χερτιστιρίω απτός εργάτες τις Μόσχας στους εργάτες τις Γαλλίας. Κατόρθωσαν να μαζώκουν 600 υπογραφές από 28 φάμπρικές κε εργοστάσια. Αναφέρετε μάλιστα κε περίστασι, ήπου ι εργάτες του αερόφοτος (νγάζιου) κλίανε το αέριο κί αφίσανε σκοτινω το Κρεμλίνο την ημέρα τις στέπης του Νικολάου Ρομάνοφ.

Αν κε στα τέλι το 1896 ο πετροπολίτικος „Σύνδεσμος αγόνα για την απελευθέρωσι τις εργατικής τάξης“ εκσετίας τις σίλιπης τον „γέρον“ κε εκσετίας που άρχισαν να καθοδιγουν ι „νέι“ το σύνδεσμο, παρεκσετράπι απτιον επαναστατικό δρόμο, μόλα τάφτα ι ήπαρκει κε ι οργάνωσι αφτου του συνδέξμου ήχε μεγάλη σιμασία. Ι ιδέες, τις οποίες ο Λένιν κε ι ομοιδεάτες του διέδωσαν στην Πετρούπολι, πλανόντανε στα κεφάλια πολλων επαναστατών τον διαφόρον μερον τις Ρωσίας. Ι ιδέες αφτες αφορούσαν την ήδρωσι επαναστατικού σοσιαλ-δημοκρατικού κόματος, ήταν ιδέες μετάβασις σε μαζικη αγιτάτσια στην εργατική τάξη, όχι μόνο ικονομικη, αλα κε πολιτικη. Πριν όμως απτιν οργάνωσι ενος τέτιω κόματος στα πλισιέστερα χρόνια χριάστικε ν'ανηκτι πόλεμος με τους λεγόμενους ικονομιστές, διλαδι με τους „νέους“, που θρέθικαν επι κεφαλής του πετροπολίτικου „Συνδέξμου αγόνα“, ήστερα απτι σίλιπης του Λένιν κε τον άλλον „γέρον“.

Ι σιμασία του πετροπολίτικου „Συνδέξμου αγόνα“ εκίνι την εποχί ένκνιτε στο ότι εθεορόνταν πραγματικό καθοδιγιτικό κέντρο, έπαιξε ρόλο „σπέρματος επαναστατικού κόματος, που στηρίζετε στο εργατικό κίνημα, κε καθοδιγι τον ταχσικό αγόνα του προλεταριάτου ενάντια στον καπιταλισμο κε την απολιταρχία“ (Λένιν).

Ο Λένιν με ζέσι κε ζήλο προπαγάνδιζε το σχηματισμο μαχίτικου κόματος τις εργατικής τάξης, ικανο να σινκεντρώσι γίρο-του την εργατική τάξη κε τους σιμάχους-τις, για τον αποφασιστικό αγόνα. Σιχνα μιλούσε για μαχίτικο κόμα. Σπέρμα ήλιπον τέτιω κόματος, νέυ τίπου „μαχίτικου“ κόματος, που με αφοπάρνισι αγωνίζονταν για την κατάχτις τις διχτατορίας του προλεταριάτου ήταν ο Πετροπολίτικος „Σύνδεσμος αγόνα για την απελευθέρωσι τις εργατικής τάξης“ κάτω από την καθοδίγις του Λένιν.

Σινκευτρόνοντας τα σιμπεράζματα τον πρώτον χρόνον τις διάδοσις του μαρξισμού σι Ρωσία, ήσαμε το πρώτο σινέδριο του κόματος (1898) ο Λένιν διαχρίνι τρις περιόδους: ι πρώτη περίοδος μια δεκαετία (1884-1894)

αρχίζει απτιν οργάνοσι τυ ομίλυ «απελεφθέροσι τις εργασίας» κε φτάνι
ίσαμε τυ σχηματισμο τυ Πετροπολίτικυ «Σινδέζμυ αγόνα για τιν απε-
λεφθέροσι τις εργατικισ τάχισ». «Στιν περίοδο αφτι γενίθιχε κε δυνά-
μοσε ι θεωρία κε το πρόγραμμα τις σοσιαλ-διμοκρατίας. Ο αριθμος τον
οπαδον τις νέας κατέφθινις στι Ροσία μετριόνταν σε μονάδες. Ι σοσιαλ-
διμοκρατία ιφίστατο χωρις εργατικο κίνημα, σαν πολιτικο κόμα βρίσκονταν
στο στάδιο τις κιοφορίας.

„Ι δέφτερι περίοδος περιλαμβάνι 3-4 χρόνια (1894-1898) (απτο
σχηματισμο τυ Πετροπολίτικυ «Σινδέζμυ αγόνα» ίσαμε τυ Ι σινέδριυ τυ
κόματος — Γιαροσλάφσκι). Ι σοσιαλ-διμοκρατία βλέπι το φος τις ημέ-
ρας σαν κινονικο κίνημα, σαν άνοδος τον λαικον μαζο», σαν πολιτικο
κόμα. Αφτο ίνε ι περίοδος τις πεδικισ κε εφιβικισ ιλιχίας. Με ταχίτιτα
επιδημίας αναπτίσετε μετακσι τον διανουμένον γενικι προσέλκισι στον
αγόνα ενάντια στον ναροντινιζμο, μετάθασι προς τιν εργατικι τάχι
κε γενικι προσέλκισι τον εργατον στις απεργίες. Το κίνημα κάνι τεράστιες
επιτιχίες. Ι περισότερι απτυς ιγέτες ίνε όλος διόλυ νέι. Χάρις στι νεό-
τιτά-τυς αποδίχοντε απροετίμαστι για πραχτικι εργασία κε καταπλιχτικα
γλίγορα εκσαφανίζοντε απτι σκινι. Μα ι έχτασι τις δουλιás-τυς ίτανε τις
περισότερες φορες πολι φαρδιά. Πολι απ' αφτυς αρχίζυν επαναστατικα
να σκέφτοντε σαν ναροντοβόλτσι. Κε σχεδον όλι στι νεαρι ιλιχία-τυς
ιποκλίνονταν με ενθουσιαζμο μπροστα στις ίροες τις τρομοκρατίας. Ι
άρνιςι απτις θελκτικες εντιπόδισι αφτον τον ιροικον παραδόξεον κόστισε
πολι αγόνα, σινοδοβόνταν με διάρικισι σχέσεις με ανθρόπους, πυ θέλανε
να μίνυν νε κε καλα πιστι στι „Ναρόντναγια βόλια“ κε τυς οπίυς ι νέι
σοσιαλ-διμοκράτες εσέβονταν πολι. Ο αγόνας τυς ανάνκαζε να μελετυν,
να διαβάζυν παράνομα σινγράματα διαφόρον κατεφθίνσεον κε να καταγίνοντε
εντατικα στα ζιτίματα τυ νόμιμου ναροντινιζμυ. Ι διαπεδαγογιμένη σ' αφτον
τον αγόνα σοσιαλ-διμοκράτες μπένανε στις εργατικο κίνημα χωρις ύτε για
μια στιγμι να λιζμονίζυν ύτε τι θεωρία τυ μαρκισμυ, πυ τυς φότιζε
με άπλετο φος, ύτε το πρόβλημα τις ανατροπισ τις αφτοκρατορίας. Ο
σχηματισμος τυ κόματος τιν άνικσι το 1898 ίταν το πιο αποκρισταλο-
μένο (рельефный) κε σινάμα τ ο τ ε λ ε φ τ έ ο έργο τον σοσιαλ-
διμοκρατον τις εποχισ εκίνισ“¹.

„Ι τρίτι περίοδος προετιμάζετε στα 1897 κε προβέني αποφασιστικα
στι διαδοχι τις δέφτερις περιόδου στα 1898“. Ο Δένιν ονομάζι αφτι τιν
περίοδο περίοδο διασπορχς, κατάπτοσις κε αμφιταλαντέφσεον. „Στιν εφιβικι
ιλιχία ι φονι τυ ανθρόπυ παθέني τσακίζματα. Κε τις ροσικισ σοσιαλ-δι-
μοκρατίας αφτις τις περιόδου ι φονι τσακίςτικε, αντιχισε με φάλτσο.
Αφτες ι φαλτσαριζμένε: φονες, ίνε ι φονες τον νομίμον μαρκιστον

¹ Δένιν Τ. IV σελ. 499.

Στρόβες, Προκοπόβιτς κ.α. απτι μια μερια κι' απτιν άλι τον ικονομιστον Μαρτίνοφ, Κριτζέφσκι κ.λ.π. Αλα ο Λένιν παρατιρι επίσης ότι „... φλι-
αρόσαν εκόρπια κε πίγεναν προς τα πίσο, μονάχα ι αρχιγι. Το ίδιο το
κίνημα εκσακολυθύσε να μεγαλόνη κε να κάνι τεράστια δίματα προς τα
μπρος. Ο προλετάρικος αγόνας ανάλιαζε νέα στρόματα εργατον κ' εκσα-
πλόνονταν σ'όλι τι Ροσία, επενεργόντας σινάμα έμεσα στιν αναζοογόνισι
του δημοκρατικου πνέδματος μετακσι τον φιτιτον κε τον στρομάτον του λαου¹.

Ετσι χαραχτιρίζι ο Λένιν τιν ιστορία τις ανάπτικσις τις σοσιαλ-δι-
μοκρατίας στι Ροσία, ίσαμε το πρώτο σινέδριο του κόματος.

Το πρώτο σινέδριο του κόματος — Μανιφέστο του Ι σινεδρίου

Ίδαμε στα τέλι τις τελεφετέας δεκαετίας του 19-ου εόνα, ότι σε διά-
φορα μεγάλα βιομηχανικα κέντρα οριζμένοι εργατικι όμιλι ενόνοντε σε
σοσιαλ-δημοκρατικες οργανόσις, ότι απτιν προπαγάνδα σε μικρος όμιλος
ι οργανόσις αφτες ολοένα κε περισότερο προθένυν σε μαζικι ιτάτσια.
Σινάμα κάτω απτιν επίδρασι τις ανάπτικσις του κινήματος οριμάζι σε
πολυς σιντρόφος ι ιδέα τις ένοσις τον εκόρπια εργαζομένον οργανόσεων
ς'ένα σοσιαλ-δημοκρατικου κόμα². Μια τέτια απόπιρα έκαμε κε ο «Μοσχο-
βίτικος σινδέζμος»στις αρχες του 1896. Γένικε μάλιστα κε επεκσεργασία
προγράματος σινεδρίου, ι σίνκλισι του οπίου δεν επέτιχε. Στις αρχες του
1897 με τιν προτοβυλία του Κιεβικου „Σινδέζμου αγόνα για τιν απελευ-
θέροσι τις εργατικις τάκσις“ άρχισε να εκδίδετε πανροσικι „εργατικι
εφιμερίδα“ (рабочая газета). Το Μάρτι του 1897 γένικε απόπιρα κε
μέρος τις Κιεβικις οργανόσις για σίνκλισι σινεδρίου, που απέτιχε επίσης.
Μαζόχτικαν το όλο 3 αντιπρόσοπι (απτιν Πετρώπολι, απτο Κίεβο κε
απτι γρύπκ του πολονον σοσιαλ-δημοκρατον) που ονόμασαν τι σινάθρισι-
τους κομφερέντσια.

Μονάχα τιν Ι του Μάρτι του 1898 σινκλίθικε στο
Μινσκ το Ι σινέδριο του κόματος, όπου παραβρέθικαν 9 αντι-
πρόσοπι τον σοσιαλ-δημοκρατικον οργανόσεων απ τυς „Σιν-
δέζμος αγόνα“ Πετρώπολις, Μόσχας, Κίεβου, Εκατερινοςλαβ (ανα ένας
αντιπρόσοπος), τρις αντιπρόσοπι τις οργανόσις του εβραικου εργατικου κόματος
«Μπουντ» κε διο αντιπρόσοπι τις εργατικις εφιμερίδας, που έβγενε στο
Κίεβο. Αν κε αναμετακσι σ'αφστους τυς 9 μονάχα
ένας ίταν εκς επανκέλματος εργατίς, μόλα
τάφτα το σινέδριο αφο έχι αναντίριτι σιμασία στο

1. Λένιν „Τί νακαναμε“ τ. ΙV σελ.499-500

2. Ετσι ονομάζονταν τα κόματα, που ανίκαν στο ΙΙ Ιντερνατσιονάλο κε θε-
ορόσαν τον εαφτό-τους οπαδο τις διδασκαλίας του Μαρξ.

έργο τις ίδρισεις του εργατικού κόματος. Η «εργατική εφημερίδα» ανεγχορίστηκε σαν κεντρικό όργανο του κόματος, εκλέχθηκε κεντρική επιτροπή από 3 μέλη (Σ. Ι. Ραντζένκο, Α. Κρεμερ και Β. Βιντελίμαν), έγινε επεξεργασία οργανοτικού καταστατικού και επικηρόθηκε μαυιφέστο του Ρωσικού σοσιαλ-δμοκρατικού εργατικού κόματος, όπου υποδικνόνταν ότι το κριότερο πρόβλημα του κόματος αποτελούσε η κατάχτις τις πολιτικές ελευθερίας. Υποδικνόνταν, ότι το σοσιαλ-δμοκρατικό κόμα εκσακολυθι τον αγώνα τις «Ναρόντναγια βόλια» με ιδιέτερους όμους, δρόμους. Το κόμα θαδίζει σύμφωνα με το τακτικό κίνημα τον οργανομένο εργατικό μαζον. Στο μαυιφέστο αναφέρονταν, ότι το κόμα εκσκόπτου έχι τιν ένοσι όλον τον κατα τόπος οργανόσεων και ομίλον σε ενιέο Ρωσικό σοσιαλ δμοκρατικό εργατικό κόμα (ΡΣΔΕΚ).

Έτσι βλέπομε, ότι το Ι σινέδριο του κόματος έχε μεγάλη σημασία απο τινάποσι τις αψτοδιάθεσις του εργατικού κόματος. Ίνε αλήθια, ότι εφθις ίστερα απο το σινέδριο τα εκλεχθέντα μέλη τις κεντρικις επιτροπικις σινελίφθικαν, κατασχέθικαν τα έγγραφα του σινεδρίου και κλιστικέ το τιπογραφέο τις «Εργατικις εφημερίδα». Σε διάφορεσ πόλις σινελίφθικαν ίσαμε 500 σοσιαλ-δμοκράτεσ. Μονάχα στο Κίεβο ο αριθμόσ τον σινελίφθέντον ανέθικε σε 176. Η αριθμικα αψτι δίνουν κάπια ιδέα για το μεγάλομα του σοσιαλ-δμοκρατικού κινήματος. Αν και το σινέδριο αψτο αντιπροσολέβονταν πολι λίγεσ οργανόσικι, μόλα τ'αψτα σινχονεφθικεσ και εκχοριτεσ οργανόσικι και εκχοριστη „σινδεζμιαγόνα“ απο κίνι τινι μέρα ίφίςταντο πλέον σαν οργανόσικι του Ρωσικού σοσιαλ-δμοκρατικού εργατικού κόματος (ΡΣΔΕΚ.) Το μαυιφέστο του Ι Σινεδρίου καθόρικε τιναρμόζουσα θέσι στα προβλήματα του πολιτικού αγώνα. Αψτο ίταν σοβαρο και απαρέτιτο, προπάντον, επειδι στην εποχι εκίνι η επιροι του κόματος μεγάλοσε τόσο πολι, όσε μπροστικα στην επαναστατικη μερίδα του ΡΣΔΕΚ πρόβαλε το σοβαρο ζίτιμα του λιβταριζματος τις επικίνδονικι ασθένικις του κόματος τον ονομαζόμενον „νέον“ ίτε τον ικονομιστον, όποσ η ίδι ονόμαζαν τον εαψτό τουσ ίστερότερα.

Η βαρικησ ελίπικις του Ι σινεδρίου ένκινταν σε τύτο, ότι το σινέδριο δεν έδοσε πρόγραμμα κόματος, δεν έδοσε αποφάσικις στα σπυδεότερα ζιτίματα ταχτικις. Και οργανοτικησ αποφάσικις αψτου του σινεδρίου δεν διμυόργικαν όρουσ για το σχηματισμο μαχικου προλεταρικού κόματος. Νά γιατι το Μπουντ (Γενικόσ εβραϊκόσ εργατικόσ σινδεζμοσ στη Λιθουανία, Πολονία και Ρωσία) που σχηματίσθικε στα 1897 και που καθοδιγόνταν απο οπαρτυνικτεσ, με τόσι ζέσι υποστίρικε αργότερα αψτεσ ακριβοσ τις οργανοτικησ απόφασικις του Ι σινεδρίου.

Το μαυιφέστο του Ι σινεδρίου ίνε γενικα ντοχυρόμένο πολι αδύνατο και όχι στερεο απο άποπικι αρχον. Δεν αναφέρει για τέτια σπυδεά ζιτίματα, όποσ το αναπόφευχτο τις μεταθασικις τις πολιτικις εκσυσίασ στα χέρια του

προλεταριάτου, δεν λει τίποτα για τους σιμάχους του προλεταριάτου, τον πολιτικό αγώνα του. Μόλα τάρτα αφτο το μανιφέστο ίχε μεγάλε πολιτικι κε οργανοτικι σημασία. Αφτο ίταν ένα βίμα προς τα εμπρος, οπόταν ι κατα τόπους ομάδες ενομένες με το κόμμα, „δυναμώνουν την μετάβασι του ροσικου επαναστατικου κινήματος σε νέα εποχι σινιδιτου τακτικου αγώνα“¹).¹ Σσβαρι επίσης, απο άποψι αρχον για τον οριζμο του καθοδιγικου ρόλου του προλεταριάτου κε τον σχεζεόν-του με την μπορζζουαζία ίνε κε ι διλοσι του μανιφέστου ότι „... όσο μακρίτερα προς ανατολας τις Εθρόπισ τόσο πιο αδίνατι, διλι κε πρόστιχι απο πολιτικι άποψη καταντάι ι μπορζζουαζία, τόσο μεγαλύτερα μορφοτικα κε πολιτικα προβλήματα πέφτον στις όμους του προλεταριάτου“.²) Στο μανιφέστο επίσης ιποδιχνονταν, ότι ι κατάλιπσι τις πολιτικις ελευθερίας ίνε μονάχα «το πρώτο βίμα, για την πραγματοποιίσι τις μεγάλις ιστορικις αποστολις του προλεταριάτου για τι διμιουργία τέτιου κινονικου καθεστότος, στο οπίο δεν θα έχι θέσι ι εκμετάλεπσι του ανθρόπου απο άνθρωπο»³).

* Έτσι βλέπουμε τους ακόλουθους σταθμους του σχηματισμου της σοσιαλ-δικοκρατίας.

1. Ι αναπτικσι του καπιταλισμου λιχβιντάρι, αν κε όχι ολότελα, τις αφταπάτες του επαναστατικου ναροντικου. Κάτο απο την επίδρασι τις ζοις, τις πραχτικις, κάτω απο την επίδρασι τον νέον παραγόντων του τακτικου αγώνα, τις ανάπτικσις νέας τάκσις του προλεταριάτου, κε όχι μόνο κάτω απο την επίδρασι του βιβλίου, στο εκσοτερικο κε στι Ροσία σχηματίζοντε σοσιαλ-δικοκρατικι όμιλι. Βασικι εργασία αφτον τον όμιλον αποτελι ι προπαγάνδα, που δεν ενκίσι όμοσ ακόμα τις μάζες.

2. Επέρχετε ι στροφι, κάτω απ την επίδρασι τις θιελόδικουσ ανάπτικσις του καπιταλισμου κε του εργατικου κινήματος που προκαλίτε απ' αφτον. Πάνο σ' αφτι τι βási διαδίδετε γλίγορα ι διδασκαλία του μαρκιζμου.

Ι σοσιαλ-δικοκρατικι όμιλι περνουν σε σίνδεσι με τις μάζες, με την μετάβασι απ την καθ' όμιλον προπαγάνδα στι μαζικι αγιτάτσια κε στις πρώτες απόπιρες καθοδίγισις του αγώνα.

Γίνοντε απόπιρες οργανοσις κόματος, που αποκρισταλόνοντε στο Ι σινεδριο. Εκτετάζοντασ το ζίτιμα όχι κατα τίπους, άλα κατ' υσίαν σίμφωνα με τις αποφάσις, που πάρθικαν, πρέπι να λογαριάζομε σαν Ι-ο σινεδριο του κόματός-μας, όχι το σινεδριο του 1898 στο Μινσκ, άλα το ΙΙ σινεδριο του κόματος, που έθεσε τα θεμέλια του μπολσεβέθικου κόματος.

Ι περίοδος αφτι πλούτισε τις πρώτες οργανοσις τον επαναστατον

1. Ι περικοπες σίμφωνα με το Δένιν τ. ΙΙ σελ. 617.

2. Στο ίδιο μέρος σελ. 616. 5. Στο ίδιο μέρος.

μαρξιστον με μεγάλη πύρα. Ο „Σύνδεσμος αγώνα“ ίχε πια πλύια οργανοτική πύρα, πυ έδοσε τι δυνατότητα τις μετάβασεις απτιν καθ' ομίλως δουλια στο βάλσιμο τυ ζιτίματος για σινκεντροπιμένη κοματική οργάνωσι τον εχς επανκέλματος επαναστατον. Η προπαγανδιστική εργασία ετίμασε δεκάδες προτοπόρον εργατον για τιν καθοδίγισι μαζικω κινήματος. Ιπύρχε πια κε πύρα αφτις τις καθοδίγισεις στις απεργίεις, πυ γένικαν στην τελεπτήα δεκαετιρίδα τυ 19-υ εόνα. Ο αγόνας ενάντια στις ναρόντικους, τους ικονομιστες κε τους νόμιμους μαρξιστες εχαλίδωσε ιδεολογικα τους οπαδους τυ Δένιν. Η περίοδος αφτι ίνε περίοδος προπαρασκευαστική, πυ εχσασφαλίζει τι δυνατότητα να μπι το ζιτίμα τυ λικβιταρίζματος τις ιδεολογικεις διάσπασεις κε τυ προτογόνου τρόπου οργάνωσις.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΕΦΑΛΕΟ

Δένιν. Τί ίνε ι „φίλι τυ λαω“ κε προς πολεμουν ενάντια στις σοσιαλ-δικοκράτες. τ. Ι σελ. 174—200.

Δένιν. Ικονομικο περιεχομένο τυ ναροντιζμου κε κριτική-τυ στο βιβλίο τυ κ. Στρώθε τ. Ι κεφάλαιο ΙΙ, σελ. 283—309.

Δένιν. Προβλήματα τον ρόσον σοσιαλ-δικοκρα τον τ. ΙΙ, σελ 167—190.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΓΟΝΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΜΑ

Περίοδος διασπορας, κατάπτω-
σις, αμφιταλαντέφρσεων. Αγόνας
τις «Ισκρας»

Ι „ικονομιστες“ — οπορτυνιστικο ρέβμα στο ΡΣΔΕΚ

μετάβασι απτιν προπαγάνδα τον κσεχωριστον ομίλον στην αγιτάστια κε στην επαναστατικη εργασία, μεταξι τον μαζον, ίχε πολι μεγάλη σημασία, διότι έβαλε προτ' απόλα το ζίτιμα το σκοπου κε τον προβλιμάτον τυ μαζικου κινήματος. Αναφέρουμε προιγουμένος, ότι ο Πετροπολίτικος «Σύνδεζμος αγόνα για τιν απελέφθέρουσι τις εργατικισ τάξεις» με το Λένιν επικεφαλισ επρόβαλε το ζίτιμα τον πολιτικον προβλιμάτον τις εργατικισ τάξεις. Μα δεν πρέπει να κσεχάσουμε, ότι εκίνι τιν εποχι ανόμαζαν τον εαφτό-τους μαρξιστι όχι μόνον κινεπισ ος το τέλος μαρξιστες, ι διεκράγοντες επαναστατικη εργασία μεταξι τις εργατικισ τάξεις, αλα κε πολι αντιπρόσοπι τις μπυρζζυαζικισ ιντελιγέντσιας, πυ έχασαν τιν πίστι-τους για τους δρόμους τυ ναροντικου κινήματος.

Παραπάνο γράψαμε για τους νόμιμους μαρξιστες. Πολι απ' αφτους ίτανε τέτι αστι διανούμενι, κάτο απτι μαρξιστικη φρασεολογία τον οπίον χρίβονταν ι πιο κσεχάθαρι αστι δημοκράτες.

Μπροστα απτα μάτια αφτον τον διανουμένον στα 1896-97 περάσανε μαζικες εργατικες απεργίεις Ι κιβέρνησι ι' ι καπιταλιστες φοβίθικαν απ' αφτο το απεργιακο κίνημα κε στα 1897 εκδόθηκε νόμος για τιν ελάτοσι τυ χρόνου δουλιος. Αφτο ίτανε νίχι τις εργατικισ τάξεις, τιν οπίαν επέτιχε με τον οργανομένο τακτικον αγόνα, με τις μαζικες απεργίεις. Κοντα όμως σ'αφτα πρέπει να μι λιζμονίσουμε, ότι ο νόμος αφτος καταχτίθικε μέσα σε περικτάσις, πυ στι διομηχανία κηρισρχόσε ακόμα ι άνοδος. Γι αφτο ίσαμε τα τέλι τυ 1899 κε το ικονομικο απεργιακο κίνημα δεν αδινάτιζε. Κε τότε σε μερικους, πυ πέρνανε μέρος στο εργατικο κίνημα, προπάντον

σε διανουμένοις μα κε στὶ λιγότερο τακτικὰ σινδιότι ομάδα τὸν ἐργατὸν γενεθικὴ ἰδέα, ὅτι ἐργατικὴ τάξι δὲν πρέπει νὰ καταγίνετε με πολιτικὸς ἀγῶνες, ὅτι ὁ πολιτικὸς ἀγῶνας ἀποτραβά ἰν ἐργατικὴ τάξι ἀπτα κριότερα κε υσιαστικότερα προβλήματα κε ἐμποδίζει τὶς ἐπιτυχίαις τὸ ἰκονομικὸ ἀγῶνα. Σχηματίστηκε ὀπορτυνιστικὸ ρέθμα μέσα στὶ σοσιαλ-δημοκρατία, ὁ ἔτσι ὀνομαζόμενος ἰκονομικισμός. Ἰ ἀπόψεις-τὸς ἴταν τέτιαι: γιὰ τὶ φιλελεύθερι μπουρζουαζία πολιτικὸς ἀγῶνας, γιὰ τὸς ἐργάτες ἰκονομικὸς ἀγῶνας. Ἀφτο σίμφερε ἴσα ἴσα στὶ φιλελεύθερι μπουρζουαζία, πὺ ἐπενύσε κε ἐπιδοχίμαζε τὸς ἰκονομιστές, πὺ μέσα στὶν ἐργατικὴ τάξι πέζανε τὸ ρόλο τὸ πρᾶχτορα τὶς μπουρζουαζίας. Κοντα σ' ἀφτα, ἀποροφιμένοι ἀπτον ἰκονομικὸ ἀγῶνα, λιζμονύσαν, ὅτι τὶν προσωρινὴ ἐπιτυχία τὸν ἰκονομικὸν ἀπεργίον προκάλεσε ἰ ἄνοδος τὶς βιομηχανίαις κε μετᾶτρεπαν τὶν καθρι ἰκονομικὴ ἀπεργία σε παντοτινὸ κανόνα φερσίματος τὸ προλεταριάτῳ, σε μοναδικὸ σχεδὸν μέσο ἀγῶνα-τῳ. Δὲν ἐπρόχιτο ὀμος μόνο γιὰ τὸ ὅτι ἰ προσωρινὴ ἰκονομικὴ ἄνοδος τὸ καπιταλισμὸ δημιουργῶσε κάπιαις προιποθέσαις γιὰ τὸν ἐπιτιχίμενο ἰκονομικὸ ἀγῶνα, γιὰ τὶν ἐπιτυχία μερικὸν ἰκονομικὸν καλιτερέφσειον. Ὁ ροσικὸς ἰκονομικισμός ἴταν ἐκδίλοσι τὸ διεθνὸς ὀπορτυνισμὸ, πὺταν φαρδία πλατῖα διαδεδομένοις στὶν Ἐθρόπι στὰ κόματα τὸ Ἰντερνατσιονάλῳ κε ἀποτελῶσε σίστημα ἀπόψεων, πὺ διαμορφώθηκαν γιὰ νὰ προσαρμωστον τὰ σοσιαλ-δημοκρατικὰ κόματα με τὰ σίμφεροντα τὸν καπιταλιστὸν κε ὀχι γιὰ νὰ γίνῃ σινεπῖαις ἀγῶνας ἐνάντια στὸ καπιταλισμὸ. Κάτο ἀπιὺς ὀρος τὸ ἐπαναστατικὸ ἀγῶνα στὶ Ροσία, ὁ ροσικὸς ἰκονομικισμός, ὀπος θὰ ἰδῶμε παρακάτο, σιμένοι ἄρνεσι ἐπαναστατικὸ ἀγῶνα, ἄρνεσι τὸ καθὸ διγιτικὸ ρόλο τὸ προλεταριάτῳ στὶν δημοκρατικὴ ἐπανάστασι, ἄρνεσι τὸ ἀγῶνα γιὰ τὶ διχτατορία τὸ προλεταριάτῳ.

Ἰ ἰκονομιστές, ἴστερα ἀπιαις ἐκσορίαις κε φιλακίαις τὸν «γέρον» (τὸ Λένιν κε τὸν ἄλον) πέραν τὶν ἀρχιγία ὀχι μονάχα τὸ πετρουπολίτικῳ «Σινδέζμῳ ἀγῶνα γιὰ τὶν ἀπελεφθέροσι τὶς ἐργατικὴς τάξαις», ἀλα στὰ 1898 βρέθῖχαν με πλιονοσιφία κε στὸ „Σινδέζμῳ τὸν ρόσον σοσιαλδημοκρατὸν τὸ ἐκσοτερικῳ». Τὸ περιοδικὸ „Ραπότζε ντέλο» (ἐργατικὴ ἰπόθεσι), πὺ ἐκδίδονταν ἀπτιν γρόπα τὸ Κριτζέφσκι, Μαρτίνοφ, Ἀχίμοβ, ἴταν στὶν πραγματικότητα φίλο τὸ ἐκσοτερικῳ κε ἀντιπροσῶπεθε μῖα ἰδιέτερι παραλαγι τὸν ἰκονομιστὸν. Ἰ «ραπότζεντέλτσι» φιγυράρνε με μαρξιστικὴ φρασεολογία, μα στὶν υσία ἴταν ἀφτι τύτι ἰκονομιστές. Ἀφτι ἐφέδραν τὶ θεωρία τὸν „σταδίων“ τὸ ἐργατικὸ κίνηματὸς, πὺ ἔνχιτε σε τύτο, ὅτι τὸ ἐργατικὸ κίνημα στὶν ἀρχῖ πρέπει νὰ ἴνε μόνο ἰκονομικὸ κε μόνο ἴστερα μπορι νὰ γίνῃ πολιτικὸ. Ἰ θεωρία ἀφτι πολὶ λίγο διαφέρει ἀπτιν πραγματικὴ ἄρνεσι τὸ πολιτικὸ ἀγῶνα. Ἰπερασπίζονταν προτόγονῳ τρόπος φιασίματος τὶς ὀργάνοσις κε πλισίαζαν πολὶ σ' ἀφτο τὸ

ζήτημα με τους ικονομιστες. Ελάτρεθαν το αφθόρμιτο τυ κινήματος, ιποβιβάζοντας οπορτυνιστικα τον ρόλο τυ κόματος. Κάτο απο το πρόσχημα τις ελεφθερίας τις κριτικις, πασάρανε τις οπορτυνιστικες ιδέες τυ Μπερνεστάιν, πυ αποτελούσαν ολόκληρο ζήτημα απόψεων, πυ ενόθεθαν, εκχιθάιζαν το μαρκεζιμο, για τ'όρελος κε για τα συμφέροντα τις μπυρζζυαζιάς.

Στιν Πετρώπολι ι ικονομιστες εκσέδιδαν τιν εφιμερίδα «Ραπότζαγια μιζλ» (Εργατικι σχέπει), απ' το 1897 ίσαμε το 1902, μερικι αριθμι τις οπίας τιπόθιχαν στιν Πετρώπολι, κε μερικι στο εκσοτερικο. Ι „Ραποτζεμισλέντσι» περισότερο κιάστερα παρα ι «Ραποτζεντέλτσι» τυ εκσοτερικυ εκσέφραζαν τις οπορτυνιστικες απόψεις-τους.

Ι ικονομιστες θεβέοναν τους εργάτες, όι το πολιτικο κίνημα, ο αγόνας για τα πολιτικα προβλήματα δεν ιπάγονταν στα καθίκοντα τυ εργατικυ κόματος κε ότι μ'αφτα τα ζιτίματα πρέπι να καταγίνοντε ι επαναστάτες διμοκράτες, ι διανούμενι, ι φιτιτες, το ζέμιστσο κ.υ.κ. Ι ικονομιστες διεκσίγαγαν αστι ι πολιτικι, ίτε, όπος έλεγε ο Λένιν ο „ικονομιζμος ίταν ο αγογος τις μπυρζζυαζικις επιφοις πάνω στο προλεταριάτο“.

Ι ικονομιστες αγωνίζονταν ενάντια στο να διμιοργιθι σινκεντρατικε οργανόμενο κόμα. Το ατίχημα το δικό-μος — ο προτογονιζμος, ι διασπορα, ι αμφιταλανιέψεις — το ότι ε'έκίνο τον κερο επι τσαριζιμο μπορούσαν να ιπάρχυν μόνο κεχοριστι όμιλι στις πόλις μι σινδεδεμένι αναμετακσί-τους, ι ικονομιστες το μετέτρεπαν σε προτέρημα, σε κανόνα. Το Κόμα θέβεα έπρεπε ν'αγωνίζετε ενάντια ε'αφτον τον προτογονιζμο, πράμα πυ έχαμε. Ι επαναστάτες σοσιαλδιμοκράτες εκσιγύσαν στους εργάτες, ότι για τιν επιτιχία τυ επαναστατικυ κινήματος, ίταν απαρέτιτο, όπος αφτο καθοδιγίτε αποτο κόμα, το οπίο σινδιάζι αναμετακσί-τους το πρόγραμμα, τιν ταχτικι κε σινδέι τον ικονομικο αγόνα ταν εργατον για τιν καλύτερεπει τις ιλικις θέσις-τους, με όλες τις ιπόλιτες πλεθρες τις επαναστατικις εργασιás.

Ι ικονομιστες ιπεράσπιζαν τους «καθαρος εργατικυς σινδέζιμος» διλαδ: εκίνος, πυ διεκσάγυν μόνο ικονομικο αγόνα. Ι μπυρζζυαζία όλον τον χορον, προπάντον τις Ανκλιás κε Αμερικις φροντιζι να ιποστιρίξει τέτιω ίδυς κίνημα στις επαναστατικες οργανόσις, στα τρεν-τιγόνιον. Θα κ'άναμε λάθος αν νομίζαμε, ότι αφτο ίνε άρνισι τις πολιτικις απ'εναντίας ίνε ιδιέ-τερι πολιτικι, πολιτικι συμφέρουσα στιν μπυρζζυαζία, πολιτικι φιλελέφθερι, αστιικι. Έτσι κε ε'αφτο το ζήτημα ι ικονομιστες σπρόχνανε τιν εργατικι τάκσι σε όρόμο, πυ σιμφέρι στιν μπυρζζυαζία.

Ο Λένιν ακόμα κε τότε ετόνιζε με τον αποφασιστικότερο τρόπο

το γεγονός, ότι η εργατική τάξη μπορεί να διεκσάγει όχι μόνο σοσιαλιστική, αλλά και μπορζουαζική, τρετγιουνιονιστική πολιτική. Δίγμα τέτοιας τρετγιουνιονιστικής, δηλαδή μπορζουαζικής πολιτικής αποτελεί ίσα ίσα η πολιτική του II Ιντερνασιονάλου.

Η οικονομιστές υποστήριζαν το αφθόρμιτο, δηλαδή το μη καθοδιγόμενο από κόμμα εργατικό κίνημα και επέμειναν, ότι η εργατικές μάζες δεν θέλουν να έχουν οδηγούς. Το ίδιο, με το δικό τους τρόπο, υποστήριζαν και η χοροφίλακες, που σινελάμβαναν τους αρχηγούς τις εργατικές τάξεις. Η μπορζουαζία πάντοτε επιτίθετε με κάθε μέσο, ενάντια στους ηγέτες του προλεταριάτου, που έχουν το θάρρος να υποστηρίξουν τα συμφέροντα τις εργατικές τάξεις. Όπως βλέπομε και σ'αυτό το ζήτημα, το ζήτημα δηλαδή των ηγετών, η οικονομιστές υποστήριζαν την υπόθεση τις μπορζουαζίας και όχι του προλεταριάτου.

Τέλος η οικονομιστές έβλεπαν αφ' ης αιτίας τη θεωρία και ενμέρι το ζήτημα τις επιστιμονικής επεκσεργασίας τις διδασκαλίας του Μαρξ. Μ'αυτό τους τον τρόπο απόπλιζαν την εργατική τάξη. Η οπαδοί του Λένιν, η μπολσεβίκοι στην εργασία τους ανάμεσα στην εργατική τάξη βασίζονταν σε κίνη τι θέσι του Μαρξ—Ενκελς, ότι το εργατικό κίνημα μπορεί να επιτύχει, αν σ'αυτό σινδιάζετε ο αγόνας σε τρία μέτοπα: στο οικονομικό, στο πολιτικό και στο θεωρητικό. Ο Ενκελς εκσιγύζε τι δύναμι του γερμανικού εργατικού κινήματος μεταχει άλλον κι' από το ότι αφτο στήριζονταν σε μεγάλη, θεωρητική επεκσεργασία των ζητημάτων του προλεταριακού κινήματος. Κατα τι γνώμι του Ενκελς η έλπις τέτοιας επεκσεργασίας αποτελούσε το αδύνατο μέρος του εργατικού κινήματος τις Αγγλίας. Η μπολσεβίκοι σιχόσανε πσιλα τι σιμέα του αγόνα για την επαναστατική θεωρία. Στον αγόνα ενάντια στο Μπερστεινισμό ο Λένιν προσέφερε μεγάλη διεθνή υπηρεσία. Τέτοια έργα-του όπως το «Τι να κάνουμε» ακόμα και σήμερα, βοηθούν το διεθνές προλεταριάτο να διεκσάγει αγόνα ενάντια στις οπορτουνιστικές θεωρίες και πρακτική, ανάμεσα στις γραμμές τις εργατικές τάξεις.

Η οικονομιστές δεν ήθελαν ν'αναγνωρίζουν, ότι η ταχτική τις εργατικές τάξεις,—το φέρσιμό-τις στις διάφορες περιστάσεις—πρέπει να στήριζετε πάνω σε ορισμένο σχέδιο. Ο Λένιν και η μακσιστες επαναστάτες παραδέχονταν την ταχτική, που βάσι τις ίχε το προσχεδιαζόμενο πλάνο του αγόνα, ενο η οικονομιστές στο περιοδικό «Ραπότζεε ντέλο» εδίδασκαν, ότι η εργατική τάξη δεν μπορεί ν'αχί πλάνο αγόνα, ότι η εργατική τάξη πρέπει να δρα „από περιστάσι σε περιστάσι“.

Στα 1889 μερικοί απτους νόμιμους μαρξιστές, με επι κεφαλής την Κουσκόβα και τον Προχοπόβιτς δημοσίεψαν μια επιστολή, στην οποία εκσέ-

θεταν τις απόψεις τον ικονομιστον. Αφτι η επιστολι ονομάζονταν «Κρέντο» (πυ μεταφραζόμενο απτα λατινικα στα ελινικα σιμένι σιμβολο πιστεος). Η κηριότερη ιδέα, πυ ιποστήριζαν η ικονομιστες στο „Κρέντο“ ήταν, ότι δεν ίνε έργο, τις εργατικis τάκhis να δεκσάγι ανεκσάρτιτο πολιτικο αγόνα, ότι αφτο το έργο πρέπει να απασχολη τιν φιλελέφθερη μπυρζζουαζία, η δε εργατικη τάκhis πρέπει μονάχα να τιν βοιθι στο έργο-τις.

Στα διάφορα ντοκουμεντα-τους η ικονομιστες το λένε φανερα, ότι η μαρκxιστες «δεν πρέπει να οργανόνυν ανεκσάρτιτο εργατικο κόμα, αλα να κέρνυν μέρος στη ριζοσπαστικη, ίτε φιλελέφθερη αντιπολιτεφτικη όράσι όλον τον άλλον μη εργατικον κηνονικον στρομάτον». Έτσι για τιν εργατικη τάκhis άφιναν μόνο δεφτερέβοντα βοιθιτικο ρόλο αντιπολίτεφσις κη τίποτε παραπάνο.

Αντίστιχα μ'αφτα η ικονομιστες εκσέθεσαν τα σκεδιά-τους σε μια απτις επιστολες, πυ διμοσίεφσε ο Πλεχάνοφ στο «Βαντεμεκυμ» (οδιγο). „Με τους εργάτες πρέπει να μιλάμε μόνο, για το ζίτιμα τις ελάτοσις τις ικονομικis εκμετάλεπσις. . . . Η σίνχρονη εργάτες έχουν πολη λίγες κηνες απετίσις, πυ θα μπορόσαν να τους ενόνυν. . . . Η τεράστια μάζα τον εργατον πολη λίγο ενδιαφέρετε για τιν πολιτικη κη επιδιόκη μόνο επανκελματικος σκοπος. . . αν η διανούμενη θέλυν να εργάζοντε με επιτιχία αναμετακη στους προλετάριους, πρέπει να στηρίζυν το πρόγραμά-τους μόνο πάνω στις ανάνκhes-τους. Η σιζίτις με τους εργάτες για τον καπιταλιζμο, για τιν αφτοκρατορία, για τιν πολιτικη ίνε κσόδεμα κερυ όχι παραγογικο, επομένος δεν έχουν το λόγο-τους τα ονηροπολίματα για σχηματιζμο κόματος. . . . Αφτες η ιδέες μπορη ν'αναπτίςοντε στους ομήλυσ, με κανένα τρόπο όμως δεν πρέπει να μπυν στο πρόγραμμα τις αγιτατσιόνικis δουλις. Τα βελγικα κοσπερατίβα (σινετεριζμη), τα ταμιά αλιλοβοιδίας κ.τ.λ. νά τα δικά-μας ιδανικα»¹.

Όταν το βασικο ντοκουμεντό τον ικονομιστον, το «Κρέντο» έπεσε στα χέρια το Βλαδίμηρ Ιλιτς, πύταν εκίνο τον κερυ ίταν εκσοριζμένος στο χοριο Σουρσενσκι τις επαρχίας (υγιεζντ) Μηνοσινεσκ τις Γενεισικαγια νκυπέρνιας, κάλεσε σίςκεπει όλον τον πολιτικον εκσορίστον μαρκxιστον, πυ θρέθικαν στα πλίσιον κη 17 σίντροφι σιντάκxανε τι διαμαρτιρία-τους, απεφάνθικαν οριστικα για τον πολιτικο αγόνα κη ενάντια στον ικονομιζμο. Η διαμαρτιρία αφτι, γραμένη απτον Δένιν, ίχε πολη μεγάλη σιμασία για το κόμα-μας. Λίγο αργότερα κη'ο Γ. Β. Πλεχάνοφ δεκσάγαγε αγόνα ενάντια στους ικονομιστες κη ενάντια στο περιοδικό-τους „Ραπότζεε ντέλο“ εκδίδοντας μπροσούρα με τον τίτλο «Βαντεμεκυμ» (οδιγος). Ο Δένιν κη όλη η οπαδί-τυ πολέμισαν αποφασιστικα τους ικονο-

1. Κίτα παραρτίματα στα σινγράματα τυ Πλεχάνοφ τ. XII σελ. 496—497

μιστες. Ο „ικονομίζμος“ σύμφωνα με τα λόγια του Δένιν, αποτελεί“ απο άποψι αρχον, εκχιδιαζμο του μαρξισζμου αδυναμία μπροστα στι σίνχρονι „χριτικι“ τις νεότατις αφτις παραλαγις του οπορτυνιζμου. Απο πολιτικι άποψι αποτελεί τάσι περιοριζμου κε αντικατάστασις με μικροζιτίματα τις πολιτικις αγιτάτσιας κε του πολιτικου αγόνα, μί κατανόσι του γεγρονότου, ότι ι σοσιαλ-διμοκρατία δεν μπορι ν’ανατρέπει την άφτοκρατορία, χωρις να πάρι στα χέρια-τις την καθοδιγις του γενικο-διμοκρατικου κινίματος. Απο άποψι ταχτικις αποτελεί πλήρι αστάθια. . . Απο οργανοτικι άποψι, αποτελεί μι κατανόσι του γεγρονότου, ότι ο μαζικος χαραχτίρας του κινίματος όχι μόνο δεν αδυνατίζι, αλ’ απεναντίας ενισχί τις υποχρέοσι-μας να διμιουργί-ζουμε δινατι κε σινκεντροτικι οργάνοσι επαναστατον, ικανι να καθοδιγι κε τον προκαταρχτικο αγόνα να λάθε απροζδόκιο έκρχισι κε τέλος κε την τελεφτέα αποφασιστικι επίθεσι». ¹

Το ζιτίμαίτανε ακριβοσ τύτο, ότι πολι ικονομιστες σινι δι τα προσ-παθύσαν να αποσπάσουν την προσοχι τις εργατικις τάχισ απο τέτια ζι-τίματα όποσ λ.χ. ι ανατροπι τις αφτοκρατορίας. Αφτι όντας πράχτορες τις μπουρζουαζιάς φοβόυνταν, επρόμαζαν, την επανάστασι. Σ’ένα γρά-μα-τουσ λέγανε: «Το να προπαγανδιζι κανις τουσ εργάτες την ανατροπι τις αφτοκρατορίας . . , σιμένι να τουσ υποβάλουμε στο μεγαλίτερο κίνδινο, που μπορι να υπάρχι στιν ιστορία. Ενόσο δεν έχυν σινίδισι τον σιμφερόντοντουσ, ενόσο δεν έχυν διαμορφομένι στιν πράκσι σταθερότιτα κε οργανοτικότητα, ι πρόσχλις για την ανατροπι τις αφτοκρατορίας θα έχι επακόλουθα εμφίλιο σπαραγμο, θά-λαζα έματος. . . . »

Απ’ αφτα δεν ίνε δίσκολο να καταλάβουμε, ότι τις ιδέες τον ικονομιστον μέσα σε νέα κατάστασι πραγμάτων διεκσιγε ο μέλοντας μενσε-δικιζμοσ — ο διάδοχοσ τον ικονομιστον.

Ίπαμε, ότι ι ιδέες τον ρόσον ικονομιστον αποτελόσαν μια απτις δι-άφορες φάσις του οπορτυνιζμου, που κριαρχόσε σ’εχίνι την εποχι σ’όλα τα κόματα το ΙΙ Ιντερνατσιονάλου. Ι πιο κσεχάθαρι εκδιλοτες-του στο γερμα-νικο σοσιαλ-διμοκρατικο κόμα ίταν ο Εδυάρδοσ Μπερνςστáιν, Δαβιδ Νχερτε, ο Φόλμαρ, στι Γαλία ο Μίλεραν. Ο Μπερνςστáιν διμιόργισε ολάκερι σχο-λι οπορτυνιστον, τουσ Μπερνςστáινιστες (όποσ ο Κάυτςχι τουσ σιμερινουσ Κα-υτςχιανιστες). Σε σιρα βιβλίον ι Μπερνςστáινιστες ανάπτυξαν ολόκληρο ο-πορτυνιστικο πρόγραμμα, με το οπιό ίθελαν να αποδίσουν, ότι για τι διμιουργία σοσιαλιστικις κινονιάς δεν ιπάρχι ανάν-χι κινονιικις επανάστασις, ότι ι εργατικι τάξι μπορι να επιτίχι το σοσιαλιζμο με ιρινικα μέσα, ό-τι το καπιταλισκο κράτοσ με μεταριθμίσισ κε δι-ορθόσις μπορι, λίγο κατ’ ολίγο να μετασχιμα-τιςθι σε σοσιαλιστικο κράτοσ. Βέβεια ο Μπερνςστáιν κι

1. Δένιν τ. VI. σελ. 342—343.

μαθητές-του όλον τον χορον, λέγοντας αφτα, απόριπταν απτο μαρξιστικο πρόγραμμα τέτια σπυδεότατα σιμιά όπος λ.χ. τ ι δ ι χ τ α τ ο ρ ί α τ ο π ρ ο λ ε τ α ρ ι ά τ ο υ . Επιτα απ' αφτα ενοίτε καταντύσε περιτι κε ι ίπαρξι αφτοτελως εργατικυ κόματος κε διεμφιζθιόνταν τα επαναστατικα μέσα τυ αγόνα, όπος ι γενικι απεργία κε πολι περισσότερο ι επανάστασι. Απτις θεωρίες αφτες γαντζόθιχαν στι Ροσία απτι μια μερια ι νόμιμι μαρξιστες κε ικονομιστες κε απτιν άλι μερια ι ναρόντικι. Βιβλία για το αγροτικο ζίτιμα, πυ ιπόβαλαν σε τέτια «κριτικι » τιν επαναστατικι διδασκαλία τυ Μαρξ κε Ενκελς πάνω στο αγροτικο ζίτιμα, κσανατιπόνονταν με προθιμία απτυς ναρόντικυς. Κ ι τσαρικι κιβέρνικι έβλεπε με εβμένια τιν εκτίποσι κε εκσάπλοσι παρόμιαις αντιμαρξιστικις φιλολογίας. Ο Λένιν παρατιρι, «ότι ενάντια σ'αφτι τι μόδα (τον μπερνςσταινιζμο διλαδι — Γιαροσλάφσκι) δεν αντέτιναν κ' ι λογοκριτες κ' ι χοροφιλακες, όπος αποδίχνι το γεγονος τις εμφάνικις τριον ροσικον εκδόσεον τυ βιβλιό τυ διασίμου(Ιροστρατικα διασίμου) Μπερνςστάιν κε ι σίστασι εκ μέρου τυ Ζαμπάτοφ τον βιβλιόν τυ Προχοπόβιτς, τυ Μπερνςστάιν κε τον ομίον τον»¹.

Χάρικι στιν ιζροι μάζαις νέον εργατον, πυ δεν ίχαν καμία ιδέα για κανένα αγόνα ι ικονομιστες προσαρμοζέμενι μ'αφτυς ίχαν προσορινα επιτιχιές στα καθιστεριμένα στρόματα τις εργατικις τάκικις. Εκς άλυ πρέπει να παρατιρίζουμε, ότι ι ικονομιστες ίτανε σινδεδεμενι απτιν άλι μερια κε με τιν πιο εκσασφαλιζέμενι χοριφι τον ιδικεθμέον εργατον ιδιέτερα, στα μεγάλα, κιβερνιτικα εργοστάσια. Ι προσορικη επιτιχιές τυ καθαρως ικονομικυ αγόνα στίριζαν τιν επιροί τυς, μα αφτι ίταν οχι σταθερι ύτε βαθια.

Στα τέλι τις τελεφετέαις δεκαετίας τυ 19-ο εόνα γίνονταν πια εσθετι ι κρίσι στι βιομηχανία, ίρθαν δίσκολι κερι, οπόταν ι καπιταλιστες μπορούσαν με περισσότερο θάρω να καταπιέζον τιν εργατικι τάκικι, αφτι δε ίταν ανανχαζέμενι να περάσι σε αμιντικησ απεργίες. Στιν εποχι αφτι ζοιρέβι ο αγόνας τον επαναστατον μαρξιστον ενάντια στωσ ικονομιστες. Τον αγόνα αφτον θέβει τον διεκσίγαγαν διαφορετικα κε απο διάφορες θέσις ο Λένιν κε ο Πλεχάνοφ. Σε διάκρισι απτον Πλεχάνοφ ο Λένιν, στιν πάλι ενάντια στωσ ικονομιστες πάλεβε ενάντια στο διεθνι κε ροσικο οπορτουνιζμο, για μαχιτικο προλετάρικο κόμα. Ισα ίσα στον αγόνα ενάντια στωσ ικονομιστες, όπος έγραφε ιστερότερα ο Λένιν, άρχικε να διαμορφώνετε το κόμα τον μπολςσεβίκον. Ο Λένιν κε το κόμα τον μπολςσεβίκον χαλιθόθιχαν στον αδιάλαχτο αγόνα ενάντια σ'εχίνωσ, πυ σινιδιτα, ίτε άθελα αποπιράθιχαν κε αποπιρόντε να προσαρμόσου το μαρξικιζμο με τα σιμφέροντα τις μπουρζουαζίας.

1) Λένιν τ. IV σελ. 375.

Ζυμπατόφρστζινα

Στενα σινδεδεμένι με το ζίτιμα τον ικονομιστων ίνε κε ι Ζυμπατόφρστζινα, ο αστινομικος σοσιαλιζμος, απο τιν άποπει, ότι ι τζαρικι κιβέρνισι εποφελίθικε τις διαθέσις, πυ διμιούργισαν κε ιποστήρισαν ι ικονομιστες. Ι ικονομιστες εδίδασκαν, ότι τάχα ι εργάτες δεν πρέπι να καταγίνοντε με τιν πολιτικι, αλα ότι ι δουλιά-τους ίνε να φροντίζον μόνο για τα ζιτίματα τις ικονομικισ καλιτέρεφσις τις θέσις-τους. Αφτο ίσα-ίσα ζιτύσανε κε ι χοροφιλακες κε αστινομικι προβοχάτορι, πυ προσπαθύσαν να αποτραθίκεν τος εργάτες απτον επαναστατικο δρόμο. Ιποστήρισαν αφτες τις διαθέσις μετακσι τον εργατον κε θεθέοναν μάλιστα, ότι ι κιβέρνισι ίνε έτιμι να θαιθίσι τος εργάτες, στην ιπεράσπισι τον ι κ ο ν ο μ ι κ ό ν - τ ο υ σ σ ι μ φ ε ρ ό ν τ ο ν . Ι ι κ ο ν ο μ ι σ τ ε ς ε θ ε β έ ο ν α ν , ό τ ι ι ε ρ γ ά τ ε ς δ ε ν π ρ έ π ι ν α θ α θ ί ζ ο ν σ ι μ φ ο ν α μ ε τ ι ς ι π ο δ ί κ σ ι ς τ ο ν ε π α ν α σ τ α τ ο ν δ ι α ν ο υ μ έ ν ο ν . Α φ τ ο α κ ρ β ο ς ζ ι τ ύ σ α ν κ ε ι χ ο ρ ο φ ι λ α κ ε ς . Τ ο υ ς ε π α ν α σ τ ά τ ε ς δ ι α ν ο υ μ έ ν ο υ ς , τ ο υ ς ε π α ν α σ τ ά τ ε ς μ α ρ κ σ ι ς τ ε ς τ ο υ ς σ ι ν ε λ ά μ β α ν α ν ι χ ο ρ ο φ ι λ α κ ε ς , ε ν ο τ ο υ ς ε ρ γ ά τ ε ς έ λ ε γ α ν δ ι μ α γ ο γ ι κ α , ό τ ι ι κ ι β έ ρ ν ι ς δ ε ν ί ν ε ε ν ά ν τ ι α σ τ ο ν α ε π ι τ ρ έ π ι « κ α θ ι ρ ε ς ε ρ γ α τ ι κ ε ς ο ρ γ α ν ό σ ι ς » .

Το ολοένα ισχιροπιύμενο επαναστατικο κίνημα τον εργατικον μαζον έσπροχνε τιν κιβέρνισι στο δρόμο αφτου τυ α σ τ ι ν ο μ ι κ ο υ σ ο σ ι α λ ι ζ μ ο υ . Ι κιβέρνισι αποπειράθικε ν' αντιπαραθέσι στην οργάνοσι τον επαναστατον τιν αστινομικι οργάνοσι, στην αγιτάτσια τον μαρκσιςτον επαναστατον τιν αστινομικι αγιτάτσια, τιν οπία διεκσιγάγε όχι θέδεα κατ' εφθίαν μέσον τις αστινομίας, αλα πλαγίος μέσον επιτιδίων πραχτόρον, τος οπίου σιχνα διάλεγε αναμετακσι στους εργάτες κε τος κατέπιθε, ότι αφτος ο δρόμος θα οφελίσι τιν εργατικι τάκσι.

Ιδιότερα μεγάλο ρόλο στο φίτεμα τυ αστινομικου σοσιαλιζμου έπεκεσε ένας ιπάλιος τις αστινομικισ διέφθινισι τυ ιπυργίου τον εσοτερικον, ο Ζυμπάτοφ, απτον οπίο κε ο αστινομικος σοσιαλιζμος ονομάστικε Ζυμπατόφρστζινα. Ο Ζυμπάτοφ διμιούργικε ολόκληρι «σχολι» οργανοτον αστινομικου σοσιαλιζμου. Ι σινταγματάρχες τις χοροφιλακισ Νοβίτσκι (στο νότο) κε Βαζίλιεφ (στι διτικι περιφέρα) ίταν ι περισότερο γνωστι βοιθί-τυ. Ο Ζυμπάτοφ ορμόνταν απτιν αρχι, ότι ι α σ τ ι ν ο μ ί α π ρ έ π ι ν α κ α τ α π ι ά ν ε τ ε μ ' ε κ ί ν ο , μ ε τ ο ο π ί ο κ α τ α π ι ά ν ο ν τ ε ι ε π α ν α σ τ ά τ ε ς , μ ε τ ι δ ι α φ ο ρ α ν α δ ι ε φ θ ί ν ι ς ε ό λ ο ς δ ι ό λ ο υ α ν τ ί θ ε τ ι κ α τ έ φ θ ι ν σ ι τ ο κ ί ν ι μ α τ ι ς ε ρ γ α τ ι κ ι ς τ ά κ σ ι ς . Κ α λ ί τ ε ρ ο μ έ σ ο , γ ι α τ ι ν ε π ι τ ι χ ί α α φ τ ο υ τ ο σ χ ο π ο υ θ ε ο ρ ή θ ι κ ε ι π ρ ο β ο χ ά τ σ ι α . Α ν τ ί χ ε ν ε λ χ . ν ά π έ σ ι σ τ α ν ί χ ι α τ ο ν χ ο ρ ο φ ι λ ά χ ο ν κ α ν έ ν α ς ά π ι ρ ο ς ε ρ γ ά τ ι ς , ε ρ γ ά τ ρ ι α ί τ ε δ ι α ν ο υ μ έ ν ο ς ά ρ χ ι ζ α ν ν α τ ο ν ε π έ κ σ ε ρ γ ά ζ ο ν τ ε : Ε μ ι ς θ α ς α ς δ ό σ ο υ μ ε τ ι δ ι ν α τ ό τ ι τ α ν α δ υ λ έ β ε τ ε ε λ έ φ θ ε ρ α , μ ο ν ά χ α α ν α ρ ν η θ ί τ ε τ ο ν κ α τ α σ τ ρ ε π τ ι κ ο

για τους εργάτες επαναστατικό δρόμο. Μερικοί άπειροι είντροφι πέφτανε για δίχτια κε μάλιστα το θεωρούσαν κε καθίκον να μεταδόσουν στην αστινομία τα ονόματα τον σιμετόχον τις επαναστατικές οργάνοσις. Έτσι ο σνταγματάρχις τις χοροφιλακίς Βασίλιεφ ίδρισε στη Διτικί περιφέρεια, με τι βοίθια τις Μαρίας Βιλμπουσεβίτς κε άλλον παραγόντον τυ εβραϊκου εργοατικου κινήματος, το «Εβραϊκο ανεκσάρτιτο εργοατικο κόμα». Στη Μόσχα τραγανόθηκε ι «Ετερία αλιλοβοιθίας εργοατον τις μηχανικίς παραγογίς».

Στις σινελέφσις αφτον τον ομίλον κάνανε διαλέξις πολί καθιγιτες (Οζεροφ, Ντεν). Μαζί-τους ενόθικαν για τιν ίδια εργοασία κε παπάδες, όπος λ. χ. ο Νκαπον. Αργότερα σχηματίστηκε στη Μόσχα το «Σιμβόλιο τον εργοατον τις μηχανικίς παραγογίς». Στην Οδιςο, με τι βοίθια τυ αστινομικου πράχτορα Σσαέβιτς ιδρίθηκε ο „Σίνδεζμος τον εργοατον μετάλυ“. Το καλοκέρι τυ 1903 στην Οδιςο κέσπασαν απεργίς. Ι κσεχοριστες απεργίς μετατράπικαν σε γενικί. Ι γενικί απεργία τις Οδιςο μεταδόθηκε στις άλλες πολιτίες, κ'ι κιβέρνισι ίδε, ότι ο αστινομικος σοσιαλιζμος μπορι κάποτε να οδιγίσι σε τέτιο κίνημα, με το οπίο να μιν ίνε πια σε θέσι να τα θγάλι πέρα κε ι ίδια ι κιβέρνισι.

Ο σίνδεζμος τις Οδιςο, τον οπίο ίδρικαν ι Ζομπάτοφτι, ανανκαστικε να πάρι μέρος στην απεργία, πυ ίχε πολιτικο χαραχτίρα. Ι χοροφιλακί ανανκαστικε να εκσορίσι τον Σσαέβιτς, γιατι κάτω απτιν πίεσι τον εργοατικον μαζον ανανκαστικε να ακολουθίσι διαφορετικο δρόμο, απο εκίνον, πυ ιπόδιχνε το τρίμα τις οχράνας. Ακόμα κι ο Ζομπάτοφ, πυ θέλιζε κάπος να τα σιμβιδάσι με τους απεργους στο εργοστάσιο τις Μόσχας „Γουζζον“, πάφθηκε απτιν ιπηρεσία. Μόλα τάφτα στο 1904-1905 γένικε ακόμα μια, ι πιο μεγάλι απόπιρα κατέφθινισι τυ κινήματος στα νερα τυ αστινομικου σοσιαλιζμου. Έχουμε ιπόπιςι τιν οργάνοσι τις «Σινελέφσις τον ρόσον εργοατον τον φάμπρικον κε εργοστασίον τυ σαν Πέτερμπουργ, πυ διμιουργίθηκε απτο ίδιο τρίμα οχράνας κάτω άπο τιν καθοδίγισι τυ παπα Γεοργίου Καπον.

Μαχάεφστζινα

Άλο γένιμα κε θρέμα τον ικονομιστον ίταν ι Μαχάεφστζινα. Ι „Μαχάεφστζινα“ πήρε τιν ονομασία-τις απτον αρχιγο τυ κινήματος Ιβαν Βατςλαβ Κονσταντινοβίτς Μαχάίςκι, (πέθανε στα 1926 κε τελεφετέα εργάζονταν στο ΠΚΣ τον επανκελματικον σινδικάτον) Ο Μαχάίςκι θεωρόνταν „αριστερος“. Στον χαραχτίρα τυ ιπερίσχιαν αναρχικες ιδέες κε στο παράδιγμα-τυ μπορούμε να βλέπομε τιν ορθότιτα τις θέσις, ότι ο αναρχιζμος προβάλι κάποτε σαν ρέπςιμο τυ οπορτυνιζμου, ανάμεσα στις μαρκσιτικες γραμες. Έκσοριζμένος στη Σιβιρία ο Μαχάίςκι, ιπό τιν επίδρασι τον ίδιον διαθέσεων, πυ ιποστιρίζονταν απτους ικονομιστες, διμιούργισε

τι διδασκαλία-τυ, με την οποία ήθελε να αποδείξει, ότι ο κυριότερος εχθρός του εργατί δεν ήνε ι καπιταλιστική εκμετάλεψι, αλα ο μελούμενος σοσιαλισμός, τον οποίον κυρίτων ι μαρξιστες. Σύμφωνα με τον Μαχάισκι, ο κυριότερο εχθρός τις εργατικές τάξεις δεν ήνε ι μπουρζουαζία, αλα ι σοσιαλιστες διανούμενι κε γι' αφτο ι εργατική τάξι δεν πρέπει ν' αγωνίζεστε για τον σοσιαλισμό, πυ „φαντάστικε» ο Μάρξ κε άλι διανούμενι «για τα ατομικά-τους συμφέροντα». Ο Μαχάισκι εδίδασκε, ότι ο σοσιαλισμός δεν θάνε τίποτε άλλο, παρα νέα σκλαβια για τους εργατες. Ι σοσιαλιστες διανούμενι, κα α την γνώμη του Μαχάισκι, πάλεθαν ενάντια στην αφτοκρατορία, για την πολιτική ελευθερία, μόνο κε μόνο για να πάρουν ίδιι την εκσυ α στα χέρια τους. Κέρουμε ότι ι ικονομιστες διδάσκανε, ότι τάχα ι εργατική τάξι πρέπει να ελευθερωθι απτιν κιδεμονία τον σοσιαλιστον διανούμενον κε εκίριταν, ότι ο πολιτικός αγόνας ήνε επιβλαβής για την εργατική τάξι. Στο ζήτημα αφτο ο Μαχάισκι έπεσε στο ίδιο αβλάκι με τους ικονομιστες. Ο Μαχάισκι εβεβέονε τους εργατες, ότι τα συμφέροντά-τους ένκιντε σε τούτο, στο ν' ανεβάσουν τα ισοδιματά-τους κε τα μεροκάματά-τους ος το επίπεδο του μισθου τον διανουμένον κε τον „εμπορού τον τάξεον“. Το ότι ο εργατίς μπορι όχι μόνον να εκσιόσι την απολαβή-τυ με την απολαβή του διανουμένου, αλα να κερδίσι κε περισσότερα, γι' αφτο δεν υπάρχει αμφιβολία, (σ' εμας στι Σοβιετική ένοσι ο ιδικεθμένος εργατίς απολαμβάνι κάποτε περισσότερα όχι μόνον απτον δάσκαλο, τον αγρονόμο, το γεομέτρι, αλα κι απτο γιατρο κε τον καθιγιτι). Αλα το να μπορέσι ο εργατίς να εκσιόσι το ισοδιμά-τυ, με το ισοδιμα τον «εμπορούντον τάξεον» στην καπιταλιστική κινονία, αφτο πια ήνε χονδροιδεστάτι απάτι τον εργατον. Μ' αφτο το δόλομα πριν απτιν πανκόζμια ικονομική κρίσι ο Φορντ κε άλι αμερικανι καπιταλιστες προσάθισαν να δελεάσουν την αφρόκρεμα τις εργατικές τάξεις. Κάμια φορα σε καπιταλιστική κινονία δεν μπορι ι εργατική τάξι να εκσιόθι με τις «εμπορούζες τάξεις», διλαθι με τους καπιταλιστες κε τους πομερσικους.

Ι Μαχάεφστζινα δεν βρήκε μεγάλο έδαφος. Πυ κε πυ ήχε μόνο μικρή επιτυχία στην εποχή τις κατάπτωσις τις επανάστασις. Στις μπολσεβίχικες οργανόσις, ι οποίες πάντα εφιστύσαν την πρόσοχή-τους στην προσέλκισι τον εργατικον μαζον για ενεργο εργασία, ι Μαχάεφστζινα σχεδον κάμια φορα κε πυθена δεν ήχε επιτυχίες.

Τελεφετέα κε ο ίδιος ο ιδριτης τις Μαχάεφστζινας επίστινε για το αβάσιμο τον ιδεόν-τυ κε ίσαμε το τέλος τις ζωίς τυ έπερνε μέρος στην εργασία του καθοδηγητικου οργάνου τον επανκελματικον σινδικάτον τις ΕΣΣΔ.

Ο αγόνας τις «Ισκρας» για το προλετάριοκο κόμμα

Ενάντια στους εχθρους του επαναστατικου εργατικου κινήματος σ' όλες αφτες τις εκδιλόσις τις περιόδο τις διασπορας, του προτογονισμού κε τον

αμφιταλαντεύσεων, που αναφέραμε παραπάνω, διεκρίσθη αποφασιστικό αγόνα και επιμερίδα «Ισκρα», που οργανώθηκε κυρίως με τις φροντίδες του Λένιν.

Ίδωμε ότι οι ικονομιστές, είχαν κάποια επιτυχία στην εποχή τις βιομηχανικής ανόδου, ίσαμε τα 1900, όταν οι απεργίες τον εργατόν τελίοναν συχνά με την νίκη τον εργατόν και ενέπνευαν την βεβεότιτα, ότι οι εργατικές τάξεις μπορεί να επιτύχει μεγάλες προόδους μόνο με τον ικονομικό αγόνα. Οι επαναστάτες, σοσιαλ-δημοκράτες οπαδοί του επαναστατικού αγόνα και σ' αφορμή την εποχή εξακολούθησαν να συνδέοντε με την εργατική τάξη και να διεκάζουν επαναστατική δράση. Επειδή δεν υπήρχε ακόμα ενίο, οργανωμένο κόμμα, βλέπομε, ότι εκίνο τον καιρό, στην Πετρούπολη, δίπλα στην Πετροπολιτική επιτροπή του ΡΣΔΕΚ, που λέγονταν και «Πετροπολιτικός σύνδεσμος αγόνα» υπήρχαν και άλλες ομάδες, όπως οι ομάδες τις «Ρωσόψαγια μισλ» (Εργατική ιδέα), οι ομάδες τον ικονομιστόν, καθώς και τον αντιθέτον τους, — οι ομάδες του «ραμπότσκε ζνάμιο», οι «ομάδες των 20» οι ομάδες τον «σοσιαλιστόν» κ.α. Και στις άλλες πόλεις υπήρχαν κειχωριστά όμιλοι και ομάδες, που δεν συμφωνούσαν με τους ικονομιστές και εξακολούθησαν πόλεμο ενάντια-τους.

Στα τέλη του 1900 αρχίζει η βιομηχανική κρίση, που αμέσως αντανακλά και στην κατάσταση του απεργιακού κινήματος. Οι απεργίες αδυνατίζουν, γίνεται και σε μια μερίδα τις εργατικές τάξεις οριμάζουν πιο επαναστατικές διαθέσεις. Οι εργάτες συχνά δίνουν ακράτητες μαχητικές διαθέσεις, τις οποίες με κάθε τρόπο προσπαθούν να συγκρατήσουν οι ικονομιστές. Η ανεργία, που ανηλάσσει τότε τα μεγαλύτερα εργατικά κέντρα, οξύνονταν περισσότερο.

Ακριβώς, στις αρχές του 1900 επέστρεψε από την εκσορία ο Λένιν και οι άλλοι εκσοριστές, τα μέλη του «Συνδέσμου αγόνα για την απελευθέρωση τις εργατικές τάξεις». Οντας ακόμα στην εκσορία, όπως διαγίτε οι Ν. Κ. Κρόψκαγια, ο Βλαδμίρ Ιλιτς σχεδίαζε την έκδοση πανρωσικών εργατικών επιμερίδων. Αλληλογράφουσε με πολλούς συντρόφους, κινουόνταν μ' αφορμή και άμα γίρισε από την εκσορία, δοκίμασε να κεινασχηματίσει το κέντρο, που δημιουργήθηκε στα 1898, στο Ι σινέδριο του κόματος. Οι ζοι όμως προχωρούσε τόσο πολύ, ώστε η επαναφορά τις ίδιων Κεντρικών επιτροπών, που εκλέχτηκαν στα 1898 δεν είχε καμία σκοπιμότητα, γιατί σ' αφορμή το κέντρο προσπαθούσαν να γαντσοθούν οι ικονομιστές και οι μπουντιστές. Και επειδή ένα τέτοιο πολιτικό κέντρο, μια παρόμοια Κεντρική επιτροπή στην Ρωσία γλίγορα θάπεφτε στα νύχια τις αστινομίας, θα κειναλαβάνονταν τα μέλη του, ο Βλαδμίρ Ιλιτς μαζί με τους άλλους συντρόφους καταλίχσανε στις σχέσεις να δημιουργήσουν πολιτικό κέντρο στο εκσωτερικό, αφού προηγουμένως ιδρύουν πανρωσική πολιτική επιμερίδα, που θα αρχίσει την δουλειά για την ενοποίηση του κόματος. Το φθινόπωρο ο Λένιν πέρασε στην Εβρόπη για να κεινανοίθι με τους συντρόφους τις ομάδες «Απελευθέρωση τις εργασίας», το Δεκέμβριο του 1900 βγήκε ο πρώτος αριθμός τις «Ισκρα»

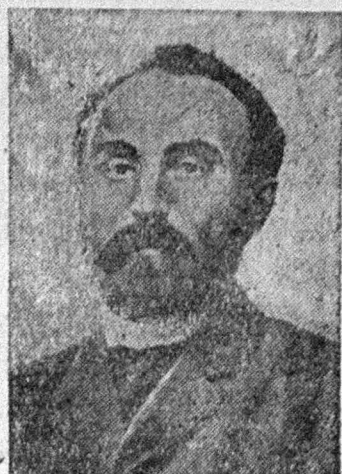
(σπίθα), με την εκείνη προμετοπίδα, «Απτι σπύθα θ' ανάπτει η φλόγα». Τα λόγια αυτά ίνε παρμένα απτιν απάντησι τον Ντεκαπρίστον στον πιτι Πόρσκιν, που τους χερέτικε στην εκσορία-τους. Κι αλίθια, η σπύθα, που άναψε ο Λένιν, άναψε ιστερότερα τι φωτια τις μεγάλης επαναστατικής ποκαχίας, πύχαμε στάχτι την παλια ντόροιάνο-πομέστικο μπυρζζουαζικη κε την τσαρική μοναρχία κε που τόρα ανάβει κε στις άλλες χώρες. Σιντάχτες τις „Ισκρας“ εκτος του Λένιν ήταν ο Πλεχάνοφ, ο Ακσελροντ, η Ζαζόλιτς, ο Μάρτοφ, ο Ποτρέσοφ. Ολι απτι, εκτος του Λένιν γενικάν ιστερότερα μενσεβίκι. Λίγο κερο, ιστερα απτο Η σινέδροιο του ΡΣΔΕΚ ο Λένιν βγήκε απτι σίνταχτι τις «Ισκρας», σ' απτιν νικοκίρεβονταν μονάχα η μενσεβίκι. Γι απτο στην ιστορία του κόματος διακρίνομε διο «Ισκρας» Παλεια «Ισκρα», απτον 1 ισαμε τον 52 αριθμο κε ν έ α «Ισκρα»: Η παλεια «Ισκρα» ονομάζετε λενινιστική, γιατί ο Λένιν αποτελούσε την πσιχί-τις, ο Λένιν την ενέπνεε, ο Λένιν εχτελύσε την κηριότερη εργασία. Το σπουδέοτερο πρόβλημα, που στεκόντανε μπροστα στην επιμυρίδα, όπος το καθόριζε η παλια «Ισκρα», ήταν «να σιντελέσει στην πολιτική ανάπτυχτις κε στην πολιτική οργάνοσι τις εργατικές τάχτις». Η σοσιαλ-δημοκρατικές οργανόσις ίσαν διασκορπισμένες κε δεν ίχαν κηνο σχέδιο εργασίας. Επρεπε να καθορισθι απτο το άμεσο πλάνο κε τα άμεσα προβλήματα. Ο Λένιν γράφει το άρθρο „Απο που να γίνι η αρχή“ στο όπιο κε επεκσιγι απτα τα προβλήματα.

Επρεπε να διεκσάγετε αγόνας για το κόμα, γιατί κόμα δεν ίπύρχε ακόμα. Ίπύρχε δυλία καθ' όμιλος, προτογονιζμος, διασπορα. Επρεπε να δημιουργιθι ενιέο, διεφθινόμενο απο ένα κέντρο κόμα, σινδεδεμένο με ένα γενικο πρόγραμμα. Το έργο απτο το ανέλαβε η «Ισκρα» την όπια ο Λένιν ονόμαζε ιστερότερα σοσι «μπολσεβίχικη» ος προς την κατέφθισιν.»

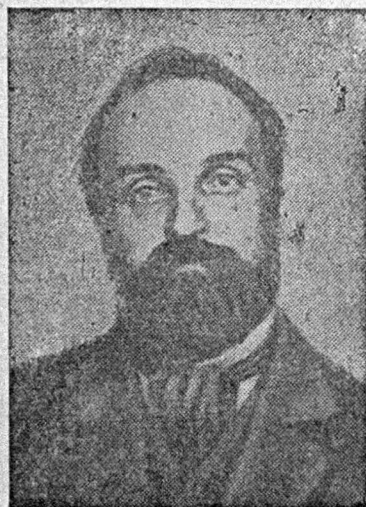
Γι απτο έπρεπε πριν να ενοθουν η διάφορες γρόπες κε η όμιλι να ορισθι καθαρα κε με ακρίθια πάνω σε πίες βάσις πρέπι να γίνι η ένοσι, ίτε όπος έλεγε ο Λένιν πριν τις ένοσις πρέπι να μπουν τα σίνορα. Ζοιρο προπάντον άγδνα η «Ισκρα» διεκσάγαγε ενάντια στους «ικονομιστες». Ο Λένιν έγραψε γι απτο το ζίτιμα άρθρο, με τον τίτλο «Κυβέντα με τους ιπερασπιστες του ικονομιζμου» κε ιστερότερα βιβλίο με την ονομασία „Τί να κάνομε“, όπου ότε μια πέτρα αφίνι απτο ικοδόμιμα του ικονομιζμου.

Σ'έκηνι την εποχί, απτι μια μερια κάτω απτιν επίδρασι τις αναζοογόνις του αγροτικού κινήματος κι' απτιν άλι εκς ετίας τον λαθον τον

Εξίντακι τις „Ισκρας“. Πάνο γραμι (απταρι-
στερα στα δεξια): Δένιν, Πλεχάνοφ' στι μέρι
Μάρτοφ. Κάτο γραμι (απταριστερα στα δεξια)
Ζαζόλιτς, Ακσελροντ, Ποτρέσοφ.

ικονομιστον, πυ αποθύσαν απο κοντά-τους τιν πιο επαναστατικι νεολέα, δινάμοσαν μερικες ναρόντικες γρύπες κι άρχισε να σχιματίζετε το κόμα τον σοσιαλ-επαναστατον (ετέρον), πυ διεκζίγαγε, θλαβερι για το μαζικο κίνιμα προπαγάνδα τρομοκρατίας, κε διέδιδε λανθαζμένες ιδέες, σχετικα με τι σημασία τις εργατικι τάκεις στην επανάστασι, θερόντας, ότι προτοπόρος τάκεις στην επανάστασι θ'άνε ι αγροτια κε όχι το προλεταριάτο. Γι αφοτο ο Δένιν έγγραψε στην «Ισκρα» τα άρθρα „επαναστατικος τιχοδιοχιτισμος“, „Χιδέος σοσιαλιζμος κε ναροντικισμος, πυ τον αναστένουν απτον τάφο ι εσέρι“ κε αλα άρθρα, στα οπία κσεσκεπάζετε ι μικροαστικι υσία τον εσέρον.

Σίνχρονα σχεδον με τιν «Ισκρα» βγάλανε κε ι φιλελέφθερι ζέμτζι δικό-τους περιοδικο, τιν „Ο ρ θ ο π ο ζ ζ τ έ ν ι ε“ (απελεφθέροσι). Ι φιλελέφθερι αποπιρόνταν να πάρουν κάτο απο τιν καθοδίγισι-τους το φιτικο κίνιμα κε μάλιστα να ιποτάκσουν το κίνιμα τον άλλον κινονικον τάκσειον τις εργατικις τάκεις τις αγροτιας, κε να δόσουν στο κίνιμα αφοτο δικί-τους φιλελέφθερι κατέφθινσι. Ο Δένιν στην „Ισκρα“ κσεσκεπάζι τις φιλελέφθερις, δίχνι πως πρέπει να φέροντε απέναντι ε'αφτους, γράφι το άρθρο «Γράμα στις ζεμιστους» κε αλα άρθρα, στα οπία με μεγάλι διάβγια καθορίζι τις σχέεις τις εργατικις τάκεις απέναντι στο κίνιμα τις φιλελέφθερις μπυρζζυαζιάς.

Εκτος απτιν „Ισκρα“ στο εκσοτερικο έβγενε εκίνο τον κερο κε το περιοδικο «Ζαρια» (χαραβγι), με το ίδιο προσοπκο σίντακεις, με το όπιο έβγενε κε ι «Ισκρα». Ιφίστατο κε γρύπα σοσιαλ-διμοκρατον, με τιν επονομία «Σίνδεζμος ρόσον σοσιαλ-διμοκρατον». Στην „Σίνδεζμο ρόσον σοσιαλ-διμοκρατον“, όπος κσέρυμε, τα περισότερη μέλι ιταν ικονομιστες. Προσκληθικε σινέδριο αφοτον τον οργανόσειον στα 1907, στο οπία ι δια πρότες γρύπες ενόθικαν σε μια, κάτο απο τιν ιδεολογικι καθοδίγισι τς „Ισκρα“, πυ γένικε «κολεχτιβιστικος οργανοτις τυ κόματος». Ι γρύπα αφτι ονομάζονταν „Δίνκα τον ρόσον σοσιαλ-διμοκρατον στο εκσοτερικο“. Έτσι στο εκσοτερικο ιδρίθικε στα θερο κέντρο κε στι Ροσία ι „Ισκρα“ σιντελύσε στην ένοσι κε στην επεκσεργασία εκ μέρυς τον διαφόρον οργανόσειον ενιέας γραμισ τυ αγόνα.

Μια απτις σπυδεότερες ιπερεςίες τις «Ισκρας» αποτελι ι επεκσεργασία ενιέυ προγράματος τυ κόματος.

Για κάθε κσεχοριστο άρθρο αφοτο τυ προγράματος γένικαν ζοιρες σιζιτίεις μετακει τον μελον τιν σίντακεις τις «Ισκρας» πολι προτίτερα απτο Π σινέδριο τυ κόματος. Ο Δένιν κε τότε ακόμη ιποστήριζε τις απόψεις, πυ ιστερότερη μπικαν σαν βάζι στην πλατφόρμα τυ κόματος

τον μπολσεβίκον σε ειρα ζιτιμάτων, όπως η διχτατορία και η ιεραμονία του προλεταριάτου, το αγροτικό ζήτημα και η σχέση με τους φιλελεύθερους. Με ένα λόγο ίδι στο 1900 και 1901 και ακόμη προτίτερα απτο II σινεδρίο του κόματος, όπου γένικε το σχίζμα μεταξυ μπολσεβίκον και μενσεβίκον υπήρχαν στην είνταξαι τις «Ισκρας» τα σπέρματα του διαφορετικού απόψεον, τα σπέρματα του μπολσεβίκιζμου και του μενσεβίκιζμου. Η «Ισκρα» επεκσεργάστηκε και εβάσισε τις προγραμματικές και οργανοτικές αρχες, καθώς και τις αρχες ταχτικές του κόματος.

Τέλος η επιρροή τις «Ισκρας» ένικνε σε τύτο, ότι η «Ισκρα» ήτανε κίνι, που ετίμασε την είνκλιξι του II σινεδρίου του κόματος - μας. Τον Απρίλι του 1902 εινκλίθηκε στο Μπελοστοχ κομφερέντσια (εινδιάσκεπσι), όπου σχεδιάζονταν να εκλεγι οργανοτική επιτροπι, για την είνκλιξι του II σινεδρίου. Σ'αφτο όμως το αναμεταξαι γένικαν ριγματα, ειλίπσις και γι αφτο το Νοέμβρι του 1902 στο Πσκοβ εινκλίθηκε δέφτερι κομφερέντσια, όπου εκλέγικε πηρ'όλα αφτα οργανοτική επιτροπι για τη είνκλιξι του II σινεδρίου. Στην επιτροπι μπήκαν αντιπρόσοπι τις «Ισκρας», τις Πετριπολιτικές επιτροπις, το «Εργάτι του νότου». Εχσον αφτο στην επιτροπι αφτι περιλίφτικαν και αντιπρόσοπι τις εβρικής σοσιαλ-δημοκρατικές οργανοσις του «Μπουντ» και μερικη ακόμα είντροφι. Η οργανοτική αφτι επιτροπι ετίμασε για το καλοκέρι του 1903 τη είνκλιξι του II σινεδρίου.

Ετσι η «Ισκρα» εχτέλεσε το κηριότερο πρόβλημα για το οποίο διμιουργήθηκε. Η «Ισκρα» υπήρχε ο κολεχτιβιστικός οργανοτικός κόματος, η «Ισκρα» πολέμισε ενάντια στις μπουρζουάζικες παραμορφόσις και διαστρεβλόσις του μαρξικισμού. Η «Ισκρα» βοίθικε στη είντόμεπσι και το λικβιτάρισμα τις περιόδου του προτογονιζμου, τις αμφιταλάντεφσις, τις διασπορας.

Η σημασία του βιβλίου του Λένιν «Τί να κάνουμε»

Στο βιβλίο «Τί να κάνουμε» ο Λένιν διαφώτικε όλα τα σπουδεότερα ζιτήματα του επαναστατικού αγόνα και τις κοματικές οργανοσις όχι μόνο είνι το κερυ, όταν γράφικε το βιβλίο, αλα και τον κατοπινον δεκαετηρίδον. Απ'αφτο το βιβλίο η εργάτες τον άλλον χείρον και τόρα ακόμα μπορούν να μάθουν πολλα, πός και τί πρέπει να κάνουν, για την ανάπτυξαι του ταχτικού αγόνα και για την επίτεφξαι τις νίκις.

Πρώτα πρώτα ε'αφτο το βιβλίο ο Λένιν θέτι το ζήτημα πός πρέπει

να σχηματίζετε το κόμμα, κε αποδίχνη, ότι το κόμμα πρέπει να νε φιαζμένο κινκεντροτικά, διλαδι να διεφθίνετε απο ένα καθοδιγιτικό κέντρο. Στην εποχι εκίνι, το ζίτιμα αφτο ήταν πολι ςοβαρο, διότι ςε μας επικρατούσε διαςπληρα, διέρεσι, προτογονιζμος.

Για ένα μαχιτικο κόμμα τέτιο κινκεντροτικο φιάςιμο ίνε δίχος άλλο απαρέτιτο, όπος έδιχε κ κατοπινί-μας πέρα. Ι κκονομιστες εκς αντιθέτω επέμιναν στις εκλογες, κ στο διμοκρατιζμο. Εμικ πάντα λογαριάζαμε κε λογαριάζουμε, ότι κ εκλογες, ο διμοκρατιζμος δεν αποτελουν κκοπε, αφτο καθααφτω, αλα μέσα για επιτιχία τυ κκοπου. Όταν κ όρι ίνε εθνοικι, επιτρέπομε το εκλογικο ςιςτιμα απτα πάνω ίςσημε κάτω, όπος γένικε τότε κτο κόμμα-μας. Τότε όμος με τυς όρους τις παρά όμικ εργασίας, κε τον αστινομικον καταδιόκκειον ενάντια προπάντων κτα καθοδιγιτικα όργανα τυ κόματος ίταν α νά ν κ ι, κ Κεντρικι επιτροπι να διορίσι τις επιτόπιες επιτροπες κ τυλάχιτον να τις επικηρόσι.

Μπροστά-μας κτεχόντανε το ζίτιμα τις διμιουργίας κόματος νέου τύπου, κκανυ για μαχιτικι δράσι, κκανυ να καθοδιγίσι την προλετάρικι επανάστασι, κκανυ να κισπιρόσι γίρο κτο προλεταριάτω εκατομίρια αγροτων. Εμικ κε τότε ακόμα δεν επιδιόκκαμε μεγάλι πος ότι τα τον μελον. Ο Δένιν ετόνικε πάντοτε, ότι το κόμμα ίνε το κινιδιτω προτοπόρο κτρόμα τις τάκκισ, κ προτοπορία-τις, ότι «κ δύναμι αφτις τις προτοπορίας ίνε θένα, εκατο κε περισσότερες φορες μεγαλύτερι, παρ' όσο ο αριθμός-τις». Ο Δένιν κίχνα έλεγε, ότι „το προλεταριάτω δεν έχει άλλο όπλο στον αγόνα για την κατάκτισι τις εκςυσίας, εκτος απτιν όργάνοσι» («Ενα βίμα εμπρος κε διο πίσω»). Ο Δένιν εκςιγύσε, ότι το προλεταριάτω όργανομένο «αποκτά κνιέα θέλικι, κ κρτι κνιέα θέλικι τις προτοπόρας κιλιάδας, τις εκατοντάδας κιλιάδον, τυ εκατομιρίου κταντάι θέλικι τις τάκκισ». Να γιατι κ ίδρικι κινκεντρομένο κόμμα κ με επιβλικω κέντρο κχε τέτια τεράστια κμαία για όλι την περετέρω πορία τυ προλετάρικω αγόνα, για τι διμιουργία ενότιτας δράκκισ τυ προλεταριάτω. Το κπυδεότερω όμος ίταν, το να βασικι αφτι κ ενότιτα τις θέλικκς κε κ ενότιτα τις δράκκισ κτιν ορθι θεωρία τυ επαναστατικω μαρκικζμου. Ακρικος τέτιω ίδω κ κόμμα νέου τύπου ίδρικε ο Δένιν, για τέτια όργάνοσι πάλεβε.

Το „Τί να κάνουμε“ βκζι το ζίτιμα τις όργάνοκκς τον — εκς επανκέκματω κ επαναστατω. Στο ΙΙ Σινέδριο τυ κόματος το ζίτιμα αφτω προκάλεσε ιδιέτερι απότομι αντίστασι εκ μέρος τον μενκςεβίκον, κε τυ Τρότσκι, πυ θεωρούσαν, ότι μέλος τυ κόματος κπορι να γίνι κε οποικσδιόποτε καθιγιτικς, πυ δεν θέλι μεν να κπι κτιν όργάνοσι, αλα τις προσφέρι την δύνα, ίτε την άλι κπικεσία.

Το «Τί να κάνουμε» κσεσπαθόνι ενάντια ρ'έκίνι τιν «ελεφθερία κριτικίς», πυ έχι πέρασι ρτα κόματα τυ Η Ιντερνατσιονάλυ κε ρίμφονα με τιν οπία κάθε οργάνοσι κε κάθε μέλοσ τυ κόματος μπορι να κριτί οπιαδίποτε άποπει τυ αρέσι. Ο Λένιν πάνο ρ' αφτο το ζίτιμα έλεγε. «...Βέβεα, ίστε ελέφθερι να κάμετε, ότι θέλετε, ίστε ελέφθερι ακόμα να πάτε κε ρτο βάλτο, μα κ'εμικ ίμαστε ελέφθερι να οργανοθόμε ρε τέτιο κόμα, πυ δε θέλι να πέσι ρτο βάλτο». Ο Λένιν ιπόδιχνε, ότι εμικ αποτελούμε κόμα ομοιόεατον, πάμε πάνο ρε απότομο νκρεμο κε ίμαστε ιποχρεομένοι να προφιλάτυμε τον εαφτό-μασ απο τέτιωσ ανθρόπωσ, πυ φονά'ουν κε τσιρίζυν για ελεφθερία κριτικίς, ενο ρτιν πραγματικότητα αποπιρόντε να μαρ νκρεμίζυν απο τον απότομο νκρεμο ρτιν άβιςα, ρτο βάλτο.

Σε κίνο τον κερρ έμπενε πια το ζίτιμα: τί λογιρ πρέπι νάνε το κόμα; Κόμα ομοιόεατον, ίτε μπορον μέεα ρ'αφτο νάνε οπιερ δίποτε φράκκιερ, ρέθματα κε γρύπερ; Ο Λένιν ρτο «Τί να κάνουμε» έβαλε το ζίτιμα ορ εκικίς. Στιν αρχι πρέπι να χορίουμε τα ρίνορά-μαρ οριτικα με τωρ ικονομικτερ κε τικ παρόμικ μ'αφτωρ γρύπερ, πρέπι να αντιτάκουμε τιν επαναρτατικι μαρκκιτικί-μαρ άποπει απέναντι ρ' όλερ τικ ιπόλικερ απόπικ, να δό- ρουμε μάχι με όλερ, να τωρ αποδίκουμε ρε τί δεν ρίμφονάμε μαζί-τωρ κ'έπιτα να τωρ πόμε: Αν θέλετε να ενοθίτε πάνο ρτο δικόμα ρ το πρράγραμμα, πάνο ρτιρ δικέρ-μαρ αντιλίπικ ρι για τιν ένορ, ορίτε. Αν όχι, τότε πρέπι να πολερμικουμε ενάντιά-μαρ.

Το „Τί να κάνουμε“ κε ι «Ιρρα» κατέφεραν βαρικτί- πικ ενάντια ρτον προτογονιζμο, προίλικίτην τιν προοχι ρτα γενικα πολιτικα προβλίματα, τον οργανόεοσ κε τον ριτρώ- φον, πυ ίχαν τι λανθαζμένοι ιδέα, ότι το κριότερο ίταν να θάλυν ρτιν τάκικ τιν επιτόπια εργασία, ενο το κέντρο κε τα γενικα πολιτικα ζιτί- ματα ίταν ζιτίματα δεφτεροβάθμια.

Το βιβλίο „Τί να κάνουμε“ απει απο όλα τα μέλι τικ οργάνοτικ να κρικόνε γερα τον ιρικλό τίτλο τυ επαναρτατικ να διαμορφόρυν μέεα-τωρ επαναρτατικερ ιδιότικερ. Κεέχορι προοχι έδινε ο Λένιν ρτιν προέλικικ τον εργατον ρτιρ επιτροπέρ μαρ. Χοριρ ιπερβολι μπορούμε να πόμε, ότι το «Τί να κάνουμε» ίταν, κε ρτι βάζικ κε εκακολουθι να ίνε ο καλίτε- ρο ρο διγορ κáθε οργανοτικ τυ κόματος. Στο βιβλίο αφτο ο Λένιν θάζικ το ζίτιμα τυ κόματος, τι θικικι οργανοτικι δίναμικ τυ οπίυ αποτελούν ι εκρ επανκέλματος επαναρτατέρ.

Τι ίνε ι εκρ επανκέλματος επαναρτατέρ;

Απάντικ ράφτικ τιν ερότικι μαρ δίνυν ι παρακάτο καρακτιρζμικ τω Λένιν για τον Ιβαν Βαζίλιεβικ Μπαμπόρκικ κε Γιακοφ Μιχάιλεβικυ

Σβερντλοφ. Καλύτερο δε παράδειγμα εκς επανκέλματος επαναστάτι, για τον οπίο το έργο τις επανάστασις ήταν το παν σόλι τυ τι ζοι, έχουμε τον ίδιο Βλαδίμιρ Ιλιτς Λένιν.

Το Δεκέμβρι τυ 1910 εκσαφορμισ τυ θανάτου τυ Μπαμπόρσκιν, τυ πρότου εργάτι ανταποκριτι τις „Ισκρας“, ο Λένιν έγγραψε σε άρθρο τα εκσις:

„Ο Μπαμπόρσκιν έπεσε θίμα τις απάνθρωπις θηριοδίας τον οπριτζνικον,⁽¹⁾ μα κε πεθένοντας ίκσερε, ότι το έργο, για το οπίο αφιέροσε σόλι-τυ τι ζοι, δεν θα πεθάνι κε ότι θι το αποτελιόσυν δεκάδες, εκατοντάδες χιλιάδες, εκατομίρια άλα χέρια. Ικσερε, ότι γι αφτο το έργο θα θειάσυν τι ζοι-τυς άλι σίντροφι—εργάτες, πυ θα εκσακολυθίσυν τον αγόνα όσπυ να νικίσυν . . . Κε τέτι λαικι ίροσε ιπάρχυν. Αφτι ίνε ι άνθροπι όμι με τον Μπαπυρσκιν. Ανθροπι, πυ όχι ένα κε διο χρόνια, αλα ολόκληρες δεκαετιρίδες πριν τιν επανάστασι, αφιέροσαν τι ζοι-τυς στον αγόνα, για τιν απελεφτέροσι τις εργατικις τάξις . . . Ανθροπι, πυ εστάθικαν επι κεφαλις τυ ένοπλυ μαζικυ αγόνα, ενάντια στιν τσαρικι αφτοκρατορία, στον κερυ πυ επίλθε κρίσι, πυ κρέςπασε ι επανάστασι, πυ εκατομίρια εκατομιρίον μπίχανε σε κίνισι. Οτι καταχτήθηκε απτιν τσαρικι αφτοκρατορία, καταχτήθηκε αποκλιστικα με τον αγόνα τον μαζον, πυ καθοδιγόνταν απο τέτιυς ανθρόπουσαν τον Μπαμπόρσκιν.“²

Στι σινεδριάσι τυ ΠΚΕΚ (ВЦИК) τις VΙ περιόδου στις 18 Μαρτι 1919 αφιερομένοι στι μνίμι τυ Σβερντλοφ ο Λένιν στο λόγο τυ ίπε:

«Ρίχνοντας μια ματια στο δρομο τις ζοις τυ ιγέτι αφτου τις προλετάρικις επανάστασις, θα δόμε με μιας, ότι το ακσιόλογο οργανότηό-τυ τάλαντο διαμορφόθηκε στιν πορία μακρυ αγόνα, ότι ο ιγέτις αφτος τις προλετάρικις επανάστασις, όλα τα ακσιόλογα προσόντα τυ σιμένοντος επαναστάτι τα σφιριλάτισε ο ίδιος επιζίσας κε δοκιμάσας τι δράσι τυ επαναστάτι σε διάφορες εποχες, κάτω απτις βαρίτερες σινθίκες. Στιν πρώτι περιόδο τις δράσις τυ, πολι νέος, μ' αδίνατι ακόμα αντίλιπει πολιτικις σινίδισις, δόθηκε με μιας κε ολόκληρος στο έργο τις επανάστασις. Στιν εποχι αφτι, στις αρχες τυ XX εόνα έχουμε μπροστα μας το σίντροφο Σβερντλοφ, σαν τέλιο, καλοδουλομένο τίπο εκς επανκέλματος επαναστάτι, άνθροπο, πυ απέκοπσε κάθε δεζμο με τιν ικογένιά-τυ, με τιν καλοζοία κε τις σινίδισις τις παλιας μπυρτζζουαζικις κινονίας, άνθροπο πυ ολόκληρος κε με αφταπάρνισι δόθηκε στιν επανάστασι κε πολα χρόνια, μάλιστα δεκαετιρίδες, απτις φιλακες στις εκσορίες κι απτις εκσορίες στις φιλακες σφιριλάτισε μέσα τυ τις ιδιότιτες, πυ χαλιβδοναν τυς επαναστάτες για πολα κε πολα χρόνια.

. . . Κε αν μερικι ήταν τις ιδέας — κε τέτι σιχνότερα ήταν ι

1. Έτσι ονομάζονταν ιδιέτερα ι σοματοφιλακες τυ Ιβαν τυ τρομερο πυ διακρίθικαν για τις θηριοδίες-τυς.

αντίπαλί-μας κε ι αμφιταλαντεθόμενι — ότι αφτι ι ολοκληρωτικι απορό-
φισι τυ ατόμου απτιν παράνομι εργασία, αφτο το ιδίωμα τυ εκς επανκέλ-
ματος επαναστάτι, τον απομακρίνι απτις μάζες, το παράδειγμα τις επα-
να στατικis δράσις τυ Σβερντλοφ ακριβος μας αποδίχνι πόσο βαθια λανθα-
ζμένι ίνε αφτι ι ιδέα. Απ εναντίας αφτι ι απεριόριστι αφοσίωσι στο έργο
τις επανάστασις, πυ χαρακτηρίζι τι δράσι ανθρόπου, ιοπί περάσανε μεγάλο
μέρος τις ζωίς-τυς στις σκοτινες φιλακες κε στις απόμακρες εκσορίες τις
Σιθιρίας, διμύργισε τέτωσ ιγέτες, πυ αποτελου το άνθος τυ προλεταριά-
τυ-μας. Κε αν αφτι ι αφοσίωσι ίνε σινδιαζμένι με τιν δεκσιότιτα να δια-
λέγι τυς ανθρόπου με το διακανονίζμο τις οργανοτικis εργασίας, τότε
αφτι, κε μόνι αφτι, ίνε ικανι να σφιριλατι τυς μεγάλυς οργανοτες.

Μέσον τον παρανόμον ομίλον, μέσον τις παράνομις επαναστατικis
εργασίας, μέσον τυ παράνομου κόματος, το οπίο κανένασ δεν ενεσάρχο-
νε κε δεν εκξέφραζε τόσο ακέρεα, όσο ο Σβερντλοφ, μόνο μέσον ενος τέ-
τιω πραχτικυ σχολιυ, μόνο μ'αφτο το δρόμο μπόρεσε νάρθι ο Σβερ τλοφ
μέχρι το πόστο τυ πρώτου ανθρόπου στιν πρώτι σοσιαλιστικι, Σοβετικι δι-
μοκρατία, μέχρι το πόστο τυ πρώτου οργανοτι τον πλατιον, προλετάρικον
μάζον. «¹.

Αφτος ίνε ο τίπος τυ εκς επανκέλματος επαναστάτι, για τον οπίο
έγραψε ο Λένιν στο βιβλίω-τυ «Τί να κάνουμε», ο τίπος, πυ σφιριλά-
τισε το κόμα σε μακρόχρονο αγόνα κε πάνο στον οπίον στιριζόμενο το
Κόμα ενίκισε.

Αγόνας τυ Λένιν ενάντια στον οπορτυνιζμο σε διεθνι κλίμακα στις παρομονες τις πρώτις επανάστασις.

Ίδαμε, ότι απτιν αρχι τις πολιτικis δράσις τυ ο Λένιν εκίρικσε πό-
λεμο όχι μόνο ενάντια στο ροσικο, αλα κε ενάντια στο διεθνι οπορτυ-
νιζμο όλον τον ίδον κε όλον τον αποχρόσεον. Στα τέλι τις τελεφετέας δεκαετι-
ρίδας τυ 19-ου εόνα, όταν στι Ροσία ι ικονομιστες αποπιράθικαν να πάρυν
στα χέρια-τυς το εργατικο κίνημα, ο Λένιν ιπόδιχνε, ότι το ρέβμα αφ-
το δεν ίταν τιχέο, ίτε εθνικο: στο εργατικο κίνημα τις Διτικis Εθρόπις
σίχοσε επίσης κεφάλι ο οπορτυνιζμος. Ίδαμε, ότι στι γερμανικι σοσιαλ δι-
μοκρατία, στο καθοδιγιτικο κόμα τυ II Ιντερνατσιονάλυ, σιρα ολόγλιρι
γνωστον σοσιαλ-διμοκρατον, με επικεφαλis τον Μπερνςστάιν, επιδόθηκε
στιν κριτικι κε αναθεόρισι (ρεβίζια) τον βασικον θέσεον τις διδασκαλίας τυ
Μαρκς κε τις επαναστατικis πολιτικis. Το κίνημα αφτο με τιν ονομασία
ρεβιζιονιζμοσ, πήρε τιν τελικι μορφή-τυ στα 1899 στο βιβλίω

1) Λένιν. Δογος στι μνίμι τυ Σβερντλοφ τ. XXIV σελ. 80-81

2. Λένιν τ. XIV σελ. 397 — 398.

το Μπερνςτάιν «Προϊποθέσις το σοσιαλιζμου». Η κομματικη καθοδίζετι τις γερμανικη σοσιαλ-δημοκρατίας επι πολιν κερσ αμφιταλαντέθονταν, πριν κσεπροβάλι ενάντια στον Μπερνςτάιν. Ο Καύτσκι, πο πολι αργα επιχίρισε να κριτικάρι τον Μπερνςσταινιζμο έδωσε κλασικη κεντριστη κριτικη, πρόδωσε τις θέσις το επασαστατικου μαρκιζμου σε σιρα στυδέον ζιτιμάτον, όποσ ι θεωρία τις επανάσταςις, ι διχτατορία το προλεταριάτου κ.α. Η αριστερι γερμανι σοσιαλ δημοκράτες Ρόζα Λυκσενπυργ, Πάρβυς κε άλι δεν έδικσαν τιν απετόμενι αποφασιστικότιτα στον αγόνα για τιν εκδίοκσι τον οπορτυνιστον, δεν αγονίσθησαν να καθαρίσουν το κόμμα απτυσ οπορτυνιστες. Ο Λένιν απεναντίς χορις να χάσι σιγμι επιτέθηκε αμίλιχτα ενάντια στο ρεβιζιονιζμο. Μετακσι τον ιγετον τις σοσιαλ-δημοκρατίας ο Λένιν ήταν ο μόνοσ, πο αφω κσεσκέπασε τιν κινονικη πολιτικη οσία το ρεβιζιονιζμου με μιασ πλιρέστατα εχτίμισε τον κίνδινο το ρεβιζιονιζμου σαν πράχτορα τις μπουρζουαζιάς στο εργατικο κίνημα. Στο λενινιστικο αγόνα ενάντια στο ρεβιζιονιζμο απο τιν αρχιοσ το τέλος καθαρα κε κσάστερα φένετε ικατανόσιςι τυ διεθνυσ χαραχτίρα, ο στενοσ εκσοτερικος ιδεολογικος κε πολιτικος δεζμοσ μετακσι οπορτυνιζμου (ικονομιζμου), κε τυ ρεβιζιονιζμου τυ εσοτερικου. Η ικονομιστες δεν ίνε άλο τίποτε παρα ρόσι Μπερνςσταινιστες, έτσι έβαλε το ζίτιμα ο Λένιν.

Τί παριστάνι σιν πραχτικη ο Μπερνςσταινιζμοσ αποδίχνι ο τοτινοσ γάλοσ σοσιαλιστικη Μιλεραν, πο στα 1899 μπίκε στο μπουρζουαζικο ιπουργίο, πο φιμίστικε για τις θιριοδίεσ τυ ενάντια στις εργατικησ απεργίεσ. Αντι να κατακρίνον με τιν αρμόζουσα αφστιρότιτα τον εκτροχιαζμένο αποστάτι τυ σοσιαλιζμου Μιλεραν, μερικη απτυσ ιγέτες τυ II Ιντερνατσιονάλυ (Βαντερβελτε, Αυερ κε άλι) σιμφονίσανε μαζί-τυ κε άλι κεντριστεσ τίπο Καύτσκι, αμφιταλαντέφθησαν, αποπιράθησαν να κρατίσουν σιμφιλιστικη στάσι. (Κίτα διάσιμι «καυτσυκένια» απόφασι, πο πρότινε ο Καύτσκι κε επικίροσε το παρισινο σινέδριο τυ II Ιντερνατσιονάλυ στα 1900). Ο Λένιν με σινέπια σινεχίζοντασ τι γραμί-τυ πίρε απέναντι στο Μιλεραν αδιάλαχτι στάσι.

Στα χρόνια αφτα ο Λένιν εκθέτι τις θασικησ θέσις τυ για το εργατικο κίνημα — ακριβοσ τιν ιδέα τυ διεθνι χαραχτίρα τυ αγόνα ενάντια στον οπορτυνιζμο». . . Στιν σίνχρονη διεθνη σοσιαλ-δημοκρατία—έγγρωφε στα 1902 στο βιβλίο-τυ „Τί να κάνομε“, — σχηματίσθησαν διο κατεφθίνσις (επανάστατικη κε οπορτυνιστικη — Γλαροσλάφσκι), ο αγόνασ μετακσι τον οπίον κάποτε κσέσπαζε κε άναθε με ζοιμι φλόγα κάποτε θρίσκονταν σε ίφεσι χ'ι φοτια ιποβόσκι κάτω απτι στάχτι παρενετικον αποφάσεων αναχοχίς»¹. Η φιλονικίεσ διαφόρον ρεθμά-

τον μέσα στο σοσιαλισμο απο εθνικες, που ήτανε, μεταβλήθηκαν για πρώτη φορά σε διεθνεις.

Η άγκλι φαβιάνι, η γάλλι μινιστριαλιστες, η γερμανι μπερνςσταινιστες, η ρόσι „χριτικι“, όλοι αφτι αποτελουν μια ικογένια, όλοι αφτι επιδοκιμάζουν ο ένας τον άλλο διδάσκουν ο ένας τον άλλο κε ενομένοι κεςπαθούν ενάντια στο «δογματικο μαρκσιζμο». (Έτσι ονομάζανε η οπορτυνιστες τον επαναστατικο μαρκσιζμο — Γιαροσλάφσκι). Κι εδο ο Λένιν σιμιόνι τι βα ρι κι προ ο π τ ι κ ι τυ διεθνους επαναστατικου κινήματος. «Πολι πιθανο ε'αφτι τιν πρότι πραγματικη διεθνη κίνησρι με το σοσιαλιστικο οπορτυνιζμο, η διεθνης επαναστατικη σοσιαλ-δημοκρατία να δινάμορι αρκετα, για να βάλι τέρμα στιν πολιτι αντίδρασι, που προπολυ βασιλέβι στιν Εβρόπι».

Μέσον τυ τσακίζματος τυ οπορτυνιζμου, προς τι νίκι ενάντια στον τακσικο εχτρο — τέτια ήταν η γενικη γραμμι τυ Λένιν κε στι Ροσία κε σε διεθνη κλίμακα. Στο ίδιο τυ έργο „Τί να κάνομε“ ο Λένιν αναπτίσι τιν αρχι, για το απαρέτιτο τυ αμίλιχτυ αγόνα, όχι μόνο ενάντια στους οπορτυνιστες, αλα κε ενάντια στι διαλαχτικότητα κε επιτίθετε αμίλιχτα ενάντια ε'εκίνους, που εχς αρχις μας „ηποδοκίμαζαν, διότι χωριστίκαμε σε ιδιέτερι γρούπα κε διότι διαλέκαμε το δρόμο τυ αγόνα κε όχι τίς σιμφιλίσις“¹.

Τρις περιόδι τις ιστορίας τυ κόματος ίσαμε το II σινέδριο τυ ΡΣΔΕΚ

Παραπάνο ίδαμε, πως ο Λένιν διερι όλη τιν ιστορία τυ κόματος ίσαμε το II σινέδριο, σε τρις περιόδους. Στιν πρότι, απτο 1884 ίσαμε το 1894, στι δέφτερι απτο 1894 ίσαμε το 1898. Η τρίτη περίοδος τιν οπία ο Λένιν ονομάζι περίοδο διασπορας, κατάπτωσης, αμφιταλαντέφσεων, αρχίζι απτο 1897 κε διαδέχετε καθ'ολοκληρία τιν δέφτερι περίοδο ίστερα απτο I σινέδριο 1898. Η περίοδος αφτι αποτελεί περίοδο αγόνα ενάντια στις ικονομιστες, τυς νεοβγαζμένους εσερυς κε ενάντια στις απόπιρες τον φιλελεφθέρων για καθιπότακσι τυ εργατικου κινήματος. Η τεράστια εργασία τις διαφότησις αφτον τον ζιτιμάτων αρχις, που σχετίζοντε με τον αγόνα, γένικε απτον Λένιν κε τυς οπαδύστου. Στιν περίοδο αφτι δουθίκανε πια η μάχες πάνω ε'όλη τα σοβκρα ζιτίματα κε ε'αφτες τις φιλονικίες με τυς ικονομιστε, φάνιχαν εχίνα τα πρότα σιμάδια τυ μελόμενου μενσεβέικου σιστίματος απόπσειον τυ Πλεχάνοφ, Αχσελροντ, Μαρτοφ κε τον άλλον μενσεβέικον ιγετον. Ακριβος η λενινιστες εργάστικαν περισσότερο απο κάθε άλλον για το λικβιτάριζμα τις περιόδου τις διασπορας, τις κατάπτωσης κε τον αμφιταλαντέφσεων, ενόνοντας, πάνω στι βάσι τον λενινιστικον απόπσειον τιν πλιονοπισφία τον σοσιαλ-δημοκρατικον οργάνόσειον στι Ροσία.

1. Λένιν τ. ΙV σελ. 369

Ο Λένιν τελιόνι το διβλίο τυ «Τί να κάνομε» με τιν πεπίθισι, ότι . . . ι τετάρτι περίοδος θα φέρι τιν ενίσχισι τυ μαχίτικυ μαρξισμυ, ότι ι σοσιαλ-δημοκρατία θα θγι απτιν κρίσι δινατι κε ανδρομένι, ότι τιν οπορτονιστικι οπισθοφιλακι θ'αντικαταστήσι το πραγματικο τάγμα τις εμπροθοφιλακισ τις πιο επαναστατικισ τάχσισ.

Προσκαλόντας σε τέτια «αντικατάστασι» κε σινοπιζόντας όλα τι παραπάνο μπορούμε στιν ερώτισι: τί να κάνομε; να δόσομε τι σίντομι απάντισι:

„Να λιχβιτάρουμε τιν τρίτι περίοδο“¹.

Αφτο το πρόβλημα — το λιχβιτάρισμα τις τρίτισ περίοδου — έπρεπε να το λίσισα ίσα το II σινέδριο τυ κόματος κε το έλισε με αρκετι επιτυχία. Ο αγόνας τον διο βασικον γραμον, πυ διεκσάγονταν μετακσι επαναστατον κε νομίμον μαρξιστον κε ικονομιστον, στο II σινέδριο, έλαβε μορφι αγόνα μετακσι διο σχηματιζμένον κομάτον — τον μπολσεβίικον κε τον μενσεβίικον.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΚΕΦΑΛΕΟ

Λένιν. „Τί να κάνομε“ τ. IV σελ. 359 — 505.

---

¹ Λένιν τ. IV σελ. 501.

ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΙΝΕΔΡΙΟ ΤΥ ΚΟΜΑΤΟΣ Ι ΕΠΟΧΙ ΤΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ

Σύνθεσι κε σημασία τυ II σινεδρίου τυ κόματος.

Τον Ιούλιο τυ 1903 σινκλήθηκε στο Λονδίνο το II σινεδριο τυ κόματος. Πρεβερέθησαν το όλο 44 αντιπρόσωποι απο 26 οργανόσι. Πρέπι να σιμιάσουμε, ότι απ'αφτυς τυς 44 αντιπροσώπους ήταν μόνο 4 εργάτες. Απ'αφτο φένετε, ότι ι εργάτες εκίνι τιν εποχι δεν αναδίκσανε ακόμα αρκετο αριθμο ιγետον για τιν σοσιαλ-δικοκρατικι εργασία κε όχι, ότι το κόμα μας ήτανε κόμα διανουμένον, όπος μας σικοφαντων ι σπορτουμιστες.

Στο σινεδριο παραβρίσκονταν κε αντιπρόσωποι τις «Ισκρας» τις «Λίνκας τις επαναστατικις σοσιαλ-δικοκρατίας» τυ «Σινδέζμου τον ρόσον «σοσιαλ-δικοκρατον» (ικονομιστον) κε αντιπρόσωπος τυ «Μπουντ». Οπαδι τις «Ισκρας» δεν ήταν όλι ι αντιπρόσωποι τον επιτροπον τις Ροσίας. Αναμετακσι τυς υπίρχαν ικονομιστες (π. χ. απο τιν επιτροπι τυ Βορονεζ) υπίρχαν σμφιταλαντεδόμενι, ι ανόμαζόμενι «βάλτος» (απτο «Νότιο εργάτι κ.α.). Τέλος μέσα σтин ίδια «Ισκρα» υπίρχαν ι λεγόμενι „μαλάκι“, πυ σ'αφτο το σινεδριο έβαλαν τα θεμέλια τυ μενσεβιχιζμου-όπος ο Μάρτοφ κε ο Τρότσκι.

Το II σινεδριο ίχε εκσερετικα στυδέα σημασία για τιν ιστορία τυ κόματος. Το II σινεδριο παραδέχτικε το πρόγραμμα, πυ σινέτακσε κίριος ο Πλεχάνοφ. Μα γι'αφτο το πρόγραμμα ο Λένιν έκαμε σιμαντικες επιδιορθόσις, πυ το μετέβαλαν σε μπολσεβίχιχο πρόγραμμα.

Το σινεδριο επικίρесе το καταστατικο τυ κόματος, ίδρισε κεντρικα όργανα: τιν Κεντρικι επιτροπι, το Κεντρικό όργανο, το Σιμβόλιο τυ κόματος. Το σινεδριο καθόρισε τι θέσι μας απέναντι στα στυδεότερα ζιτιματα ταχτικις, τι θέσι μας με τυς φιλελεφθέρους, με τυς εσέρους κε στο εθνικο ζιτιμα. Το II σινεδριο αποτελεί αφετίρια, απτιν οπία αρχίζει ο χωρισμος τυ σοσιαλ-δικοκρατικου κόματος σε μπολσεβιχιкус κε μενσεβιχιкус. Στο II σινεδριο εμφανίζετε το μπολσεβίχιχο κομα.

Στο II σινεδριο φάνικε το μενσεβιχιχο ρέθμα, πυ σ'όλι τιν περιό-

Διαφωνίες πάνω στα προγραμματικά ζήτήματα μέσα στη ζίντακι τις «Ισκρας»

Διαβάζοντας κανείς μονάχα τα πρωτόκολλα του II συνεδρίου του κόματος, δεν θα μπορεί να σχηματίσει ιδέα του αγώνα μεταξύ Λένιν και Πλεχάνοφ πριν το συνεδρίο, για το ζήτημα του προγράμματος του κόματος.

Η επεξεργασία του προγράμματος γένηκε στη ζίντακι τις «Ισκρας». Ο Λένιν, αρχίζοντας απτο 1895 δόλεβε ανεκάρτητα για ζίντακι προγράμματος. Όταν ο Πλεχάνοφ στα 1901 έστειλε σχέδιο προγράμματος, ο Λένιν δεν εσιμφόνισε μ'αφτο και πρότινε δικό-του σχέδιο. Ο Πλεχάνοφ αιχτα φοθέρισε με σχίζμα, αν θα γινόταν δεχτο το σχέδιο του Λένιν¹. Μόλα τάφτα, κάτω απο τιν επιδράσι τις κριτικισ του Λένιν, άλλαξε το πρό-το πρόγραμμα. Ιστερα απο πολεις ζιζιτίσις γένηκε δεχτι σιρα μεταβολον και διορθόσειον, που πρότινε ο Λένιν κι' αφτο έκανε το πρόγραμμα του κόματος δεχτο για τους λενινιστες.

Πιεις ίσαν ι φιλονικίες στη ζίντακι τις «Ισκρας» για το ζήτημα του προγράμματος; Ο Λένιν απετύσε πρώτο και κηριότερο το πρόγραμμα νανε μαχικτικο πρόγραμμα του κόματος, ενο κίνο που έγγραψε ο Πλεχάνοφ ίταν μάλον «πρόγραμμα για μαθίτες (ιδίος στο κηριότερο μέρος το αφιερομένο στον χαραχιριζμο του καπιταλιζμο) και μά-λιστα για μαθίτες τις πρώτις τάχσις, όπου γίνετε λόγος για τον καπιταλιζμο γενικα και όχι για το ροσικου καπιταλιζμο».² Ο Λένιν απετύσε σιν-και κρημένοι θέσι του ζιζιμάτος του ροσικου καπιταλιζμο, οριζμένα, καθαρα σιμ-περάζματα. «... γράφουμε — έλεγε ο Λένιν — όχι άρθρο ενάντια σιως κριτικις, αλα πρόγραμμα μαχικτικου κόματος, απτο οπιό όχι μόνο τα εκατομύρια τον προλεταριόν, αλα και εκατομύρια τον τεχνικον και τον κατα-έτραμένον απτους πομέσεικους και καπιταλιστες αγροτον, θα βγάλον το αναπόφευχτο σιμπεράζμα, ότι ι μόνι-τους σιτιρία ένκνιτε στην προσχόρισι στο προλετοριακο κόμα».³ Ο Λένιν επρότινε να μπει στο πρόγραμμα καθάρότερι ιπόδιξι τον σχέ-σειον του προλεταριάτου απέναντι στη μικρο-μπυρζζουαζία. Στο σχέδιο του προγράμματος, που πρότινε ο Πλε-χάνοφ, δεν διεκρίνονταν ι ετιές τις διασρέσκιαι και τις επαναστατικότητιαι του προλεταριάτου και ι ετία τις διασρέσκιαι τον μικρον παραγογον, τον τεχνικον και τον αγροτον. Τι διάκρισι αφτι ο Λένιν τι θεωρούσε απαρέ-τιτι, πρώτο και κηριότερο, για τον ορθου καθοριζμο του ρολου του προλετα-ριάτου, σαν ιγέτι, σαν ιγεμόνα, και του μικρου παραγογου, σαν σιμάχου.

1. Κιτα τι Λενινικι σιλογι III σελ. 285.

2. Λένιν. τ. IV σελ. 18

3. Στο ίδιο μέρος. σελ. 23

δο τις ιστορίας του κόματος το σιμόνουμε με την επονομία τροτσκίζμος. Γι' αφτο λιπον πρέπει να σταματίσουμε με ιδιέτερι προσοχι στο II σινέδριο του κόματος.

Μεγαλίτερι σημασία ίχαν η διορθόσις του Λένιν, για το σπουδεότερο προγραμματικο ζήτημα, που αφορούσε την διχτατορία του προλεταριάτου. Ο Λένιν αντιθετα με τον Πλεχάνοφ επεμενε να μπι στο πρόγραμμα άρθρο για την διχτατορία του προλεταριάτου. Εκφράζοντας την αντίρική του έγγραψε, ότι «... η παραδοχι τις ανανχεότιτας τις διχτατορίας του προλεταριάτου ίνε στενότερα κε αναπόσπαστα σινδεδεμένι με την θέσι του Κομμουνιστικου Μανιφέστου, όπου αναφέρετε, ότι το προλεταριάτο ίνε ιμόνι πραγματικη επαναστατικη τάξι»¹. Ο Λένιν εθεορούσε, ότι κάτω απο τους όρους τις άφκσις του επαναστατικου κινήματος έπρεπε να μπι στο πρόγραμμα το ζήτημα τις εθνικοποιήσις τις γης, για την εποχι όμως είναι θεορούσε απαρέτιτο ίν απέτισι να επιστραφουν τ' αποχομένα κομάτια (οτρεζκες) στους χορικούς.

«Οτρεζκες» ονομάζονταν τα κομάτια τις γης, που ιπομέσσιχι, στον κερο τις «απελεφθέροσις» τον χορικον, ατόκοψαν απτι γι τον αγροτον.

Η «οτρεζκες» ίτανε τα καλύτερα κομάτια γης για καλιέργια, βοσκι, λιβάδια, δάσι, παραποταμιες κ.τ.λ. χορις τα οπία η χορική δεν μπορούσαν να εκσακολουθουν το νικοκiriό-τους, κ ίσαν αναγκαζμένι να τα νικιάζιν απτους πρόιν πομέσσιχός-τους. Η «οτρεζκες» ίσαν ένα απτα σπουδεότερα απομινάρια τις δουλοπαρικίας στο χοριο κε μ'αφτες η πομέσσιχι ίχαν κε πάλι τους χορικούς πιαζμένους απτο λεμο.

Προτίνοντας την απέτισι τις επιστροφισ τις „οτρεζκας“ στο χορικο ο Λένιν διέβλεπε ε'αφτι την απέτισι μέσον εκσάπλοσις τις επανάστασις, μέσον για να τραβιχθουν στην επανάστασι η πλατιες αγροτικες μάζες. Ο Πλεχάνοφ αρνούνταν κατ'αρχιν την εθνικοποιήσις τις γης στην εποχι τις μπορζουάδικης επανάστασις, θεορόντας, ότι η εθνικοποιήσις έχει τον τόπο τις μονάχα στη σοσιαλιστικη επανάστασι.

Η θέσι του αγροτικου ζιτίματος εκσοτερίκεψε τις σοβαρες διαφονίες μετακσι του Λένιν κε τον λιπον μελον τις σίντακσις τις „Ισκρας“.

Η διαφονίες αφτες κατ'α βάσι ίταν προάνκει τον μελοντικον διαφονιον μετακσι μπολσεβίκον κε μενσεβίκον, στο ζιτίμα των σχέσεων τις εργατικης τάξις απέναντι στην αγροτια.

Μονάχα χάρις στις διορθόσις του Λένιν κε στον αγόνα του μέσα στην σίντακσις τις „Ισκρας“, το πρόγραμμα του κόματος πήρε μορφι, παραδεχτι για τους μπολσεβίκους. Αφου το παραδέχτικαν το πρόγραμμα η μπολσεβίχι αγωνίστικαν γι αφτο κε ιποστήρικαν τις επαναστατικες απε-

1. Λενίνικη τ. V σελ. 29

τίσις τυ. Ι μενσεβίχι απ εναντίας, πολες φορες θεωρούσαν το πρόγραμμα „κυρελόχαρτο“, το παραβίαζον χάριν τον συμφερόντων τις μπυρζζαζίας κε τον μικροαστον ζιμάχον τυς.

Ι παραδοχι τυ προγράματος τυ ΡΣΔΕΚ στο ΙΙ ζινέδριο.

Αν κε στο ζινέδριο όλα τα μέλι τις ζίνταξισ τις „Ιςκρας“ υποστήρικσαν το ενίεο σχέδιο τυ προγράματος, ι διαφονίες θήχικαν στο μέσο σε ζιρα ζιτιμάτων αρχον κε κατα τι διάρχια τυ ζινεδρίου, προπάντων δε ιςτερα απτο ζινέδριο. Ι διαφονίες αφτες έδίκσαν τι διαφορετικι αντίλιπσι τον μπολσεβέχικον κε μενσεβέχικον για τα ζυδεότερα ζιτίματα τις θεωρίας κε τις πραχτικισ τις επανάστασισ. Στο πρόγραμμα, πυ γένικε δεχτο το κριότερο ίνε, ότι καθαρα κε κιάστερα λέγι, ότι σκοπός-μας ίνε ι κινονικι επανάστασι κε ότι „απαρέτιος όρος για τιν κινονικι επανάστασι ίνε ι διχτατορία τυ προλεταριάτυ διλαδι ι κατάχτισι εκ μέρυσ τυ προλεταριάτυ τέτιας πολιτικισ εκσυζίας, πυ θα τυ επιτρέπσι να καταπνίχσι κάθε αντίστασι τον εκμεταλεφτον“

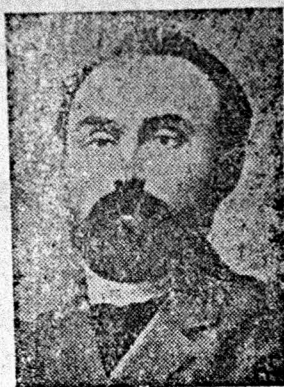
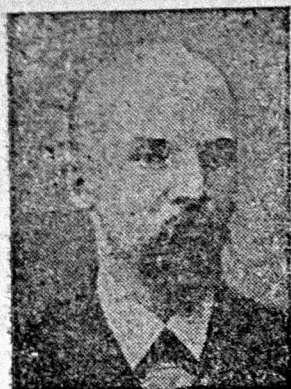
Στο πρόγραμμα ζιμαντικο μέρος κατέχι το ονομαζόμενο „πρόγραμμα —μίνιμουμ“ (ελάχιστον), διλαδι ι απετίσις μας, πυ προβάλαμε ακόμα πριν απο τιν τελιοτικι νίχι τυ προλεταριάτυ ενάντια στην μπυρζζαζία. Εκι γίνετε λόγος κε για τιν εθνοζινέλερσι κε για το γενικο, ίσο, άμεσο δικέομα πσιφοφορίας ζτι δημοκρατικι ρεζύπλικια. Μόλα τάφτα ειμς κε τότε τι δημοκρατία τι θεωρούσαμε όχι ρχοποαλαμέσο. Τιν ιδέα αφτι τιν ανέπτικε στο ζινέδριο κι ο Πλεχάνοφ, πυ τότε υποστήριζε το Λένιν.

„Ι επιτιχία τις επανάστασισ ίνε ο ανότερος νόμος. Κε αν γι αφτι τιν επιτιχία θάτανε ανάνχι να περιοριζθον προσορινα ι δίνα κε ι τάδε δημοκρατικεσ αρχεσ, καχύργιμα θα χάναμε αν σταματόσαμε μπροστα ζ'αφτυς τυς περιοριζμυς. Προσοπικι ιδέα εκφράζοντασ λέγο, ότι κε τιν αρχι τυ γενικου εκλογικου δικέοματος πρέπει να τιν πάρουμε απο τιν άποψι τις θασικισ μυ αρχισ, για τιν δημοκρατία. Ιποθετικα μπορούσε να σκεφθι κανις περίστασι, κατα τιν οπία ειμς ι ζοσιαλ-διμονράτεσ θα εκφραζόμεστε ενάντια στο γενικο εκλογικο δικέομα. Ι μπυρζζαζία τον ιταλικον δημοκρατιον αφέρεσε ένα κερο απτυς εθγενις τα εκλογικα δικέοματα. Κε το επαναστατικο προλεταριάτο μπορούσε να περιορίζι τα πολιτικα δικέοματα, τον ανότερον κινονικον τάκσειον, όποσ ι κινονικεσ αφτεσ τάχισ περιόριζαν άλοτε τα δικά-τυ πολιτικα δικέοματα“.

Κε παραχάτο.

„Αν ζτιν παραφορα τυ επαναστατικου ενθουζιαζμού-τυ ο λζος εκζέλεγε πολι καλι βυλι, ειμς έπρεπε να φροντίζουμε, όστε ι βυλι αφτι να μένι

Ομάδα (πλειονοπριφία τις „Ισκρας“) συμμετοχόν το
 Η συνεδριον του κόματος στα 1903.
 Πρώτι σιρα (απταριστερα στα δεχσια). Λένιν, Πλε-
 χάνοφ, Γυσεφ.
 Δέφτερι σιρα (απταριστερα στα δεχσια) Σσοτμαν,
 Στοπανι, Ζεμλιατζκα,
 Τρίτι κε τέταρτι σιρα (απταριστερα στα δεχσια)
 Μπαυμαν, Στεπανοφ, Κρασιχοφ, Διατοφ.

πολι, κερσο αν ι εκλογες δεν ιταν επιτιχιμένες, τότε έπρεπε να φροντίσουμε να διαλιςουμε αφτι τι βυλι, όχι ίστερα απο δυο χρόνια, αλα αν ιταν δυνατο ίστερα απο δυο βδομάδες»¹.

Τον Πλεχάνοφ, για το λόγο-τυ αφτο, όχι μόνο δεν τον χιροκρό-τισαν στο ρινεδριο, αλα κε τον ριριόκσανε, απόδειξι, ότι κε τότε ιπύρχαν στο κόμα-μας άνθρωπι, πυ ανότερο ρκοπό-τους ίχαν τιν μπορζζουαζικι δημοκρατία κε παραπέρα δεν ενούσαν να προχορουν. Κε τέτι δεν θρί-ρουνταν λίγι μεταξι τον μενρσεβίκον. Εις άλυ μας ίνε γνωστο, ότι κε ο ίδιος ο Πλεχάνοφ πολι γλίγορα αρνίθηκε τις ιδέες, πυ ιποστίριξε στο II ρινεδριο. Κερούμε πόσο ο Πλεχάνοφ αγαναχτύσε, όταν ι μπορζζεβίκι διέλικαν τιν εθνορινέλεφρι στις αρχες τυ 1918, όταν διλαδι εφάρμοσαν ρτιν πράξι εκίνο, πυ αφτος ιπεράρπιζε άλοτε με λόγια. Εδο πρέπι να λεχθι; ότι ι δεξρια μερίδα τυ II ρινεδριου διαμαρτιρόντανε, ότι το πρόγραμμα ιταν κα θ' ιπερβ ο λ ι ν ε π α ν α ρ τ α τ ι κ ο .

Το δέφτερο ζίτιμα, πυ προχάλεσε τις επιθέρις τις δεξριες μερίδας τυ ρινεδριου (ικονομιστον «βάλτον») στο II ρινεδριο, ιταν το ζίτιμα για τις „οτρέζκες“ στο αγροτικο μέρος τυ προγράματος. Οπος δίξιμε παραπάνο, στο πρόγραμμα μπύκε ι απέτιρι να επιστραφυν ρτυς χορικυς ι «οτρέζκες» διλαδι τα χομάτια τις γις, πυ έμιναν απτον κερσο τις „απε-λεφθέρορις“ τον χορικον ρτιν κατοχι τον πομέρρικον, ρφινομένα α ά-μερα ρτα χομάτια τον χορικον κ'εγίνονταν ετία να ρκλαβόνοντε περιό-τερο ι αγρότες. Στο II ρινεδριο ιπύρχαν ρίντροφι, πυ θεωρούσαν αφτι τιν απέτιρι ιπερ το δέον επαναρτατικι. Ταφτόχρονα το κόμα τότερ ακόμα μαζι με τιν απέτιρι για τιν κατάργιρι τον πλιρομον εκραγορας κε τον ανα-ριον, επρότινε τιν κατάργιρι τον επιδαριντικον για τιν αγροτια μπορ-ζζουαζικον νόμον, τιν «κατάχτιρι . . . τον μοναρτιριακον κε εκλριςιαρτι-κον χτιμάτον, καθορ κε τον κλιρουχικον (υτέλι), τον κρατικον (καμπινέτςκι), τον ανιρόντον ρε πρόρποπα τις τραρικιρ ικογένιαρ. Σινάμα το κόμα απετύσε τι φορολογία τον γεον τον γεοχτιμόνον κε τον εβγενον, πυ επ'φελόνταν τα χρεολίγια...“ Τα ικονομικα αφτα μέσα έπρεπε να ρχιματίρουν ιδιέτερο λαικο φόντο (κεφάλεο) για τις ανάνκερ τον αγροτικον κινοτίτον.

Θα ιδύμε παρακάτο, ότι ίστερα απο δυο τρία χρόνια το πρόγραμμα αφτο θα φανι ανεπαρκερ. Το χίμα τις επανάρταρις φύρκορε τόσο πολι, ι ριμετοχι τις αγροτιαρ ρτιν επανάρταρι έλαβε ρπυδέερ διαρτάρις, όρτε το III ρινεδριο τυ κόματος πρότινε αποφαιρριτικότερο κε επαναρτατικό-τερο πρόγραμμα. Ι μπορζζεβίκι όμορ κε στο II ρινεδριο δόσανε ορθι θέρι ρτο αγροτικο κε χορικο ζίτιμα. Ακόμα κε τότε ι μπορζζεβίκι καθόρισαν ορθι γραμι αγόνα για τιν ανάπτυκι τις επιροις ρτιρ αρροικερ μάζερ,

1) „Προτόκολα τυ II ρινεδριου τυ ΡΣΔΕΚ“ ρελ. 182. Κοματικο εκδοτικι 1932

για προσέλκισι-τους στον επαναστατικο-δημοκρατικο αγώνα κε υποστήριξι το κίνηματος εκ μέρους τυ προλεταριάτου στι δημοκρατικη επανάστασι, πυ ακόμα δεν θα εκσαφανίσι τον καπιταλισμο, αλα μπορι να γίιι εκαλοπάτι, για τι νίιι τις σοσιαλιστικις επανάστασις.

Σιζιτίσις ακόμα κε τότε αναφίσιαν γίρο στο εθνιχο ζίτιμα. Το πρόγραμμα απετύσε δικέομα αφτοκαθαριζμο τον εθνιχοτίτον. Ι εκ μέρους τον Πολονον αντιπρόσοπι ς. ς. Γανετςκι κε Βάρςκι μίλιαν ενάντια ς'αφτιν τιν απέτισι. Ιποστήριζαν τις απόπισι τις Διουκσεμπουργ για το εθνιχο ζίτιμα. Δέγανε, ότι ι απέτισι τυ δικέοματος τον εθνον για αφτοκαθαριζμο ίνε μπουρζουαζικη απέτισι κε κατέφθινσι ενάντια στιν ενότιτα τυ προλεταριάτου όλον τον χορον. Όταν στιν επι τυ προγράματος επιτροπι τυ ΙΙ σινεδριύ σιζιτόνταν αφτο το ζίτιμα, ο Γανέτςκι κε ο Βάρςκι απέτισαν, όπος το σινεδριο τυ κόματός-μάς πσιφίσι ενάντια στον αφτοκαθοριζμο τις Πολονίας. Κε όταν ι επιτροπι δεν σιμφόνισε μαζί-τους, αποχόρισαν απτο σινεδριο κε το «Κόμα τυ βασιλιύ τις Πολονίας κε Λιθουανίας», όπος ονομάζονταν τότε, δεν προσχόρισε στο ΡΣΔΕΚ. Στο ζίτιμα αφτο ίχε δικέο ο Λένιν, ίχαν δικέο ι μπολσεβίχι, πυ ίστερα αγωνίστικαν, για τιν υποστήριξι αφτον τον ίδιον απόπειον, ος προς το εθνιχο ζίτιμα, πυ μας εκσασφάλισαν τιν επιτιχία τις επανάστασις κε τιν υποστήριξι τον εργαζομένον όλον τον λαον. Έτσι τότε ακόμα στα 1903 ο Λένιν κε ι μπολσεβίχι ανιχτα πολέμισαν τα λάθι τις Ρ. Δύκσεμπουργ.

Το πρόγραμμα τυ ΙΙ σινεδριύ τυ κόματος ίταν πρόγραμμα επαναστατικυ μαρξισιζμο. Το πρόγραμμα αφτο έβαλε οριστικα το ζίτιμα τις διχτατορίας τυ προλεταριάτου, το ρόλο τυ προλεταριάτου σαν ιγεμόνα τις επανάστασις, καθόρισε τις ορθις σχέσις με τιν αγροτια κε χάραξε ορθι γραμι για το εθνιχο ζίτιμα. Αφτα όλα αποτελύσαν μεγάλο θίμα προς τα εμπρος.

Το καταστατατικο τυ κόματος. Διαφωνίεις για το ζίτιμα τις ιδιότιτας τυ μέλυς τυ κόματος.

Αλο θίμα προς τα εμπρος αποτελεί ι επιχίροσι τυ καταστατικυ τυ κόματος. Ι μεγαλύτερες διαφορες προέκίπσαν πάνω στα ζιτιματα πιος μπορι να θεωρίτε μέλος τυ κόματος. Το οργανοτικο ζίτιμα ίπέρχσε ο κυριότερος χρίκος τυ ΙΙ σινεδριύ κε ι οργανοτικες διαφορες γένικαν επί α τυ σχίζματος τυ κόματος. Ο Λένιν πρότινε, όπος το πρώτο άρθρο το καταστατικυ διατιποθι ος εκσις.

«Μέλος τυ κόματος λογαριάζετε εκίνοσ, πυ αναγνωρίζι το πρόγραμμα κε υποστηρίζι

το κόμμα με ιλικά μέσα με την προσοπι-
χί-τυσιμετοχίσε κάπια οργάνοσι του κό-
ματος»¹).

Σίμφωνα μ'αφτο το άρθρο μέλος του κόματος θα λογαριάζονταν μόνον εκίνος, πυ πραγματικά βρισκόνταν μες την οργάνοσι, πυ υπάκουε καθ'όλα στο κόμμα, πυ αναγνόριζε την πιαρχία του κόματος υποχρεοτική καθ'όλα για τον εαυτό-του. Με τους όρους τις παράνομης εργασίας αφτο εκσασφάλιζε για το κόμμα πιο καλίσ πίοτιτας σίνθεσι, λιγότερι στην ποσότητα, αλα πιοτικά καλύτερι κε γερότερι. Έτσι θα κέρουμε, ότι έχουμε να κάμουμε με ανθρώπος, δικυς μας καθ'όλα, πρόθυμυς να υποτάκουν τι δράσι-τυς στις απετίσις του κόματος θα έχουμε λιγότερους διλυς, αμφιταλαντεδόμενυς, πυ θέλυν μεν να πάρυν μέρος στην επανάστασι, φοδύντε όμως να μπυν στην κομματική οργάνοσι.

Αλι μερίδα αντιπροσώπων — ι κατόπιν μενσεβίχι — πρότιναν να μπι στο καταστατικό το εκσίς άρθρο, πυ σινέταξε ο Μάρτοφ.

„Μέλος του ΡΣΔΕΚ λογαριάζετε εκίνος, πυ παραδέχεται το πρόγραμμα πυ υποστiriζι το κόμμα με ιλικά μέσα, πυ προσφέρει στο κόμμα ταχτικά προσοπιχίσι νεργασία, κατό απο την καθοδίγισι μιας τον οργάνοσι βρόν-τυ».

Όπος βλέπετε ι μενσεβίχι λογαρίαζαν, ότι για να γίνι κανίς μέλος του κόματος δεν ίνε ανάνχι νε κε καλά να μπι σε κάπια οργάνοσι τί κόματος. Δέγανι: ίνε ανάνχι μίπος ένας καθιγίτις, ένας μαθίτις γυμνασινα μπι το δίχως άλλο στην οργάνοσι του κόματος, για να θεωρίτε μέλος του; Κε μίπος δεν ίνε αρκετι ι προσοπιχί βοίθια, χωρίς να ανίχι το μέλος στην οργάνοσι; Γι αφτο το ζήτημα γένικαν ζοιρες φιλονικίες, πυ εκσακολύθισαν κε ίστερα απτο ΙΙ σινέδριο κε απόδικσαν, ότι ι ένια του Κόματος τί λογίς πρέπει νάνε το κόμμα, τι σιμένι μέλος του κόματος σ'εμας ίνε διαφορετική. Ι μπολσεβίχι υποστiriζοντας την διατίποσι, αγωνίζονταν, όπος ι οργάνοσι ποτιςτι με προλετάρικη πιαρχία, αγωνίζονταν για σινκεντροτική οργάνοσι του κόματος, θίοτι χωρίς αφτα το κόμμα θάταν μαλακο ζιμάρι, απτο οπίο ι μπουρζουάδες ατομιστες κε ι „αφεντο-αναρχίστες“ (όπος ονόμασε ο Δένιν τον Τρότσκι) μπορούσαν να κάμυν, ότι τυς κα έβεινε. Γι αφτο ο Δένιν έγραψε: „Ι διατίποσι του σ. Μάρτοφ, ίτε θα μένι νεκρο γράμα, κενι φράσι, ίτε θα οφελίσι κηρίος κε σχεδον αποκλιστικά „τυς διανοούμενυς, πυ πέρα για πέρα ίνε εμποτιζμένι με αστιχοατομιζμο κε δεν θέλυν να μπυν στην οργάνοσι. Στα λόγι

1. Δένιν τ. VI σελ. 12 Ιπογραμιζμος δικος-μυ Ε. Γ.

στρομάτων του προλεταριάτου, ενο στην πραγματικότητα εκσιπηρετι τα σιμ-
φέροντα του αστον διανοομ ένον, πυ απορέβγυν τιν προλε-
τάρικι οργάνοσι κε τιν προλετάρικι πιθαρχία». 1) Σ' αφο το σινέδριο ι
μενσεβεβίκι, στο ζίτιμα τυ πρότυ άρθρου ίχαν πλιονοπσιφία κατα 2-3
πσίφυσ. Αφο πρέπι να το κσέρυν εκίνι, πυ νομίζυν, ότι στο σινέδριο
γιαφο το ζίτιμα ίχαμε εμικ τιν πλιονοπσιφία. Οχι, τιν
πλιονοπσιφία σ'αφο το σινέδριο ο Δένιν τιν ίχε σтин εκλογι τις Κεν-
τρικικ επιτροπικ κε τυ Κεντρικυ οργάνυ τυ κόματος, όταν αποχόρισαν
απτο σινέδριο ι πιο δεκσι ικονομιστες, ι μπυντόφτσι κε ο „βάλτος» πυ
εν σόματι ιποστίριζαν τυς μενσεβεβίκυσ.

Αν κε στο σινέδριο παρεθρίσκονταν λίγι εργάτες, εντότικ απτικ
σιζιτίσικ κε τικ φιλονικίικ στο ζίτιμα πίοσ πρέπι να λογαριάζετε μέλοσ
τυ κόματος, φένετε, ότι ο Δένιν κε ι μπολσεβεβίκι ακόμα κε τότε προσ-
παθύσαν να δυναμόσυν τον εργατικο πικρίνα τυ κόματος. Ο
Δένιν ιπόδιχνε, ότι θάσικ τικ οργάνοσικ-μασ πρέπι να αποτελυν ι εργάτες
τικ φάμπρικασ κε τον εργοστασίον, ενο ι μενσεβεβίκι φροντίζανε να μιν
απομαχρίνυν απτο κόμα τυσ αμφίβολυσ σινοδιπόρυσ, πυ έρχονταν σε
μασ απτυσ μικροαστυσ κε ακόμα απο τυσ αστυσ διανοόμενυσ. Γι αφο
στο III σινέδριο τυ κόματος, στο δικό-μασ μπολσεβεβίκικ ο
σινέδριο, όταν μαζοχτίχαμε χωρικ τυσ μενσεβεβίκικ ακιρόσαμε το 1 άρθρο
τυ καταστατικυ, πυ επικιρόθικε στο II σινέδριο κε αποφασίσαμε να λογα-
ριάζυντε μέλι τυ κόματος, όχι εκίνι, πυ μόνο σιμφονυν να προσφέρυν
προσοπικι ιπικεσία σтин οργάνοσι, αλα εκίνι, πυ πραγματικα μπένυν σε
μια απο τικ οργάνοσικ-μασ.

Ποσ σχιματίζετε το κόμα τικ εργατικ
τικ τάκσικ σε κράτοσ, όπου σινικπάρχυν πο-
λεσ εθνικότικτεσ; Μπορικ να φτιασικ το κό-
μα κατα εθνικότικτεσ; Στο II σινέδριο τυ κόματος ι αντι-
πρόσοπικ τικ εβραικικ εργατικικ οργάνοσικ «Μπυντ» απετύσαν να δοθικ
σтин οργάνοσικ-τικ το δικέομα τικ μοναδικικ αντι-
προσοπίας τυ εβραικυ προλεταριάτυ. Τί θα
σίμενε, αν δεχόμασταν αφο τιν πρότασικ; Θα σίμενε ότι, όπου κικαν βρί-
σκονταν εβρέικ, έπρεπε να σχιματίσυν ιδιέτερικ οργάνοσ κε
νάχυν κσεχοριστικ αντιπροσοπία. Τότε κε στικ
Μόσχα, πυ ιπάρχυν τυλάχιστον 30-40 διάφορεσ εθνικότικτεσ θα ίχαμε
30-40 εθνικικ κομμυνιστικικ οργάνοσικ, 30-40 εθνικικ επιτροπεσ, πυ θα
οδιγύσαν αφοτεσ τικ οργάνοσικ κε στικ γενικικ επιτροπικ τικ πόλικ Μόσχασ
αντιπροσώπυσ απο όλεσ αφοτεσ τικ εθνικικ οργάνοσικ. Ενα ίδοσ ομοσπον-
διακικ επιτροπικ. Σιμφέρικ όμως ένα τέτικιο πράγμα
για οργάνοσικ, πυ πρέπι να εκδιλόνικ σιμφέ-

1) Δένιν τ. VI, σελ. 12

ροντα τάξεις, ανεξάρτητα απτιν εθνικό-
τητα, στην οποία ανέκιν ο εργάτης το δίνα
κε το τάδε μέρως; Ίπαμε στους αντιπροσώπους του «Μπουντ».
Εκί όπου ι εργάτες ζουν κατα σιμπαγίς μάζες, όπου αποτελουν τιν υπερ-
τερύς μάζα, εκί ίνε απαρέτιτο βασίζόμενι στι σπυδι κε τι γνοριμία τον
ιδιέτερον όρον ζοίς τον εβρέον εργατον κε τεχνιτον, να επεξεργασθουν
ιδιέτερα σχέδια προπαγάνδας κε αγιτάτσιας, να εκδίδοντε βιβλία κ.τ.λ.
Δεν μπορούμε όμως κε δεν πρέπει να σχιματίςουμε κόμα,
με ομοσπονδιακες αρχες, όπος απετύσαν ι μπουντόφτσι,
διλαδι κόμα όπου το προλεταριάτο κάθε μιας εθνικότητας νάχι τι δικί-του,
ιδιέτερι οργάνοσι κε αφτες ι οργανόσις να σινενούντε αναμετακί-τους.
Γι αφτο απορίψαμε τις απετίσις του Μπουντ. Ι αντιπρόσωπι αποχόρισαν
απτο σινέδριο κε εδίλοσαν, ότι το Μπουντ βγένι απτο κόμα.

Απ αφορμι τις αποχόρισίς του Μπουντ κε το εσσοβινιζμου τον μελό-
του, ο Δένιν έγραψε.

„... Τα ιστορικά, τα λογικά κε τα εθνικιστικά επιχίρίματα τον
μπουντιστον ίνε κατότερα κάθε κριτικίς. Ι περίοδος τις δασπορας, πυ
μεγάλωσε τιν αμφιταλάντεψι μετακί τον ρόσον σοσιαλ-δικοκρατον, κε
τιν απομόνοσι τον κσεχοριστον οργανόσεων, ίχε τις ίδιες κε μάλιστα
πιο χτιπιτες εκδίλοσις στους μπουντιστες.

Αντι να προτίνον σαν σίνθιμά τους, τον αγόνα ενάντια στην ιστο-
ρικά διαμορφόθισα απομόνοσι, (πυ ενισχίθικε απτι δασπορα), ανέπισσαν
αφτι τιν απομόνοσι σε αρχι, μεταχιριζόμενι για τιν ιποστίρικί-τις σο-
φίζματα σχετικά με τιν εσοτερικι αντιφατικότητα τις αφτονομίας κε τι
σιονιστικι ιδέα του εβραϊκου έθνους“¹.

Στο εθνικο ζιτίμα, πυ έχι μεγάλη σιμασία για τιν τίχι τις επα-
νάστασις, εμς ι μπολσεβέικι εφθις απτιν αρχι ανανκαστίκαμε να δι-
ε-
κσαγάγουμε αγόνα ενάντια σε διο μέτοπα.
ενάντια στι δεκσιπορτυνιστικι θέσι τον μπουντιστον κε ενάντια στον
«αριστερο» οπορτυνιζμο τον πολονον σοσιαλ-δικοκρατον. «Αρχίζοντας
απτο 1903, όταν το κόμα μας επεκίρωσε το πρόγραμμα, πάντοτε σι-
ναντόσαμε επίμονο αντίστασι εκ μέρως τον πολονον. Ι πολονι σοσιαλ-
δικοκράτες αποχόρισαν απ' αφτο (το ΙΙ-Γιαροσλ.) το σινέδριο, λέγοντας,
ότι το δικέομα του αφτοκαθιριζμου δεν ίνε γιαφτυς παραδεχτο... Αφτι
ι άνθρωπι θέλουν να κάνουν τι θέσι του κόματός-μας θέσι εσσοβινιστικι.»²

Ζιτίματα ταχτικίς κε στρατιγικίς.

Το ΙΙ σινέδριο για τις σχέσις με τυς φιλελεφθέρους.

Το ΙΙ σινέδριο καθόριζε τιν στρατιγικι κε ταχτικι — τι γραμι του
κόματός-μας στο άμεσο μέλον.

Πιά ζιτίματα έλιζε το ΙΙ σινέδριο;

1. Δένιν τ. VI σελ. 86. Ιπογρημιζμος δικός-μου Γιαροσλάφσκι

2. Δένιν τ. XX σελ. 275

Στο ζήτημα των σχέσεων με τους φιλελεφθέρους, όλοι σαν να συμφωνήσαμε με την ιδέα, που εκφράζει ο Μαρξ και ο Ενγκελς στο «Κομμουνιστικό Μανιφέστο». „Ι κομμουνιστές υποστηρίζουν παντού κάθε επαναστατικό κίνημα ενάντια στις υφιστάμενες κοινωνικές και πολιτικές σχέσεις.»

Στην εποχή του ΙΙ σινεδρίου υφίστατο όργανοσι τον φιλελεφθέρων υιοματομένη γύρω στο περιοδικό «Ουβοποζζένι» (απελεφθέροσι). Στην όργανοσι αφτι υπύρχαν υιογραφισ, δικηγόρι, αγροτικι παράγοντες (ζέμικιντεάτελι) και μετακισ αφτον και πομέσκικι και αντιπρόσοπι τισ φιλελεφθέρικισ βιομηχανικισ μπυρζζυαζίας. Πιο σκοπο ίχανε, τι ζιτόσανε; Φιλελεφθέρο σίνταγμα, νομοθεσία διλαδι, που να τους επέτρεπε να πάρουν περισσότερο μέρος στην κίβερνισι, παρόσο έπερναν ίσαμε τότε και να περιορίσουν, έστο και ολίγο τιν εκυςία του τζάρου. Μ' άλλυς λόγυς δεν ήταν καθόλου ενάντια στην εκυςία τισ μπυρζζυαζίας (διλαδι του εαφτύ τους) ότε ενάντια στον τζαριζμο. Ι θελαν να τα περιάκσυν με τον τζάρο, ν' άρθυνε υιομφονίες μαζί-το, να μιράσυν τιν εκυςία μετακισ τον εφπορόντων τάκσειον. Αφτο δε μπορούσαν να το πετίχουν με δικέ-τους δύναμικισ. Το σκοπό-τους αφτο μπορούσαν να τον πετίχουν μόνο με τι βοίθια κάπιας επαναστατικισ δύναμικισ — τισ εργατικισ τάκτικισ κατα πρώτο λόγο και τισ αγροτίας.

Τι ζιτόσαν απτους φιλελεφθέρους υιοενσεβίικι; Στην απόφασι, που πρώτικε ο Σταροβερ (Ποτρέςοφ) υιομφονόσαν να υποστηρίκσυν τους φιλελεφθέρους, με τον όρο όπος αφτα τα ρέδματα (τον φιλελεφθέρων Γιαρ.) «διλόσυν εν πρώτικισ καθαρά και χορις διπροσοπία, ότι στον αγόνα-τους ενάντια στην αφτοκρατορικι κίβερνικι θα πάρουν οριστικα το μέρος τισ ροσικισ σοσιαλ-δικοκρατίας, εκ δεφτέρυ, ότι δεν θα βάλουν στα προγράματά-τους απετίσικισ, που πάνε ενάντια στα υιοφέροντα τισ εργατικισ τάκτικισ και τισ δικοκρατίας γενικα ίτε, που να στικματίσυν τους υιοενσεβίικους και εκ τρίτυ, ότι σίνθιμα του αγόνα-τους θα έχυν το καθολικο, ίσο, μιστικο, και άμεσο δικέομα πσιφοφορίας».

Τι ζιτόσαν εκς άλυ υιοπολσεβίικι γι αφτο το ζήτημα στο ΙΙ σινεδριο; Ι υιοπολσεβίικι υποστήριζαν τιν πρότασι του Πλεχάνοφ, που στο ζήτημα αφτο τότε δεν ήταν υιομφονοσ με τους υιοενσεβίικους, όπος και στο ζήτημα του καταστατικυ του κόματός. Εμικισ υιοπολσεβίικι υποστηρίζαμε στο ΙΙ σινεδριο απόφασι, υιοπία έλεγε, ότι το κόμα μας « . . . υποχρεύτε να κσεισχεπάζικισ μπροστα στο προλεταριάτο τισ τευνότικα και τιν ανεπάρκικα του απελεθοτικυ κινίματος τισ μπυρζζυαζίας, παντού όπου θα φέρονταν αφτι υιοτευνότικα και ανεπάρκικα ».

Λέγαμε στους μενσεβίκους, ότι ι μ π ο ρ ζ ζ ο α ζ ί α μ π ο ρ ι ν α ι π ό ς χ ε τ ε π ο λ ά κ ε δ ι ά φ ο ρ α , μ π ο ρ ι μ ε τ ο ν „αποφασιστικότερο“ τρόπο να διλόσι, ότι θα ιποστιρίκι στα λόγια τις δίκες απετίσις τις εργατικίς τάκίς, κε όταν το απετι το ζιμφέρο τις θα προδόσι, όπος κε πρόδοσε τιν εργατικί τάκί σ'όλες τις επαναστάσις.

Ετσι εκι πυ ι μενσεβίκι έδεναν τον εαφτό-τους με τιν ιπόσχεσι να ιποστιρίζουν τυς φιλελεφθέρυς, αν ι τελεφετέι δίνανε ασίμαντες καθ' ολοκληρία στον τακσικο αγόνα πανιγυρικεσ ιποσχέςσις, ι μπολσεβεβίκι διάλεξαν επαναστατικί γρημι απέναντι ζτυς φιλελέφθερυς. Χορις να αρνύντε να ιποστιρίκουν το ζινεπεσ αντιπολιτεφτικο διμοκρατικο κίνιμα τον φιλελεφθέρον, ι μπολσεβεβίκι πρότιναν ζτιν εργατικί τάκί να βρίςκετε πάντα ζε επιφιλακί απέναντι ζτι φιλελέφθερι μπυρζζυαζία κε να μι δίνι πίστι ζτις ιποσχέςσις τις. Οσ τόσο ζτο ζινέδριο έγιναν δεχτες κε ι διο προτάσις τυ Πλεχάνοφ κε τυ Σταροβερ. Στο ΙΙ ζινέδριο τυ κόματος πάνο σ'αφτο το ζίτιμα ι μπολσεβεβίκι πέτιχαν αλαγι εκίνυ τυ μέρυς τις πρότασις (Σταροβερ), πυ περιελάμβανε τυς τρις παραπάνο όρυς τις ιποστιρίκεσ τον φιλελέφθερον.

Το ΙΙ ζινέδριο κε το κόμα τον ζοσιαλ-επαναστατον (εζέρον)

Το ΙΙ ζινέδριο πήρε απόφασι για τις σχέσις μας με τυς ζοσιαλ-επαναστάτετες. Ι ζοσιαλ-επαναστάτες, ίτε εζέρι, φανίκανε ζτιν πρότι δεκαετία τυ 20-υ εόνα ταφτόχρονα με το ζοίρεμα τυ επαναστατικυ κινίματος μετακί τον φιπιτον κε χορικον, κε κσανάφεραν ζτο μέσο τα χιρότερα λάθι τον ναροντινικον· τιν λανθαζμένι αντίλιπις τυς για τιν πορία τις ιστορικίς ανάπιτικίς, τιν μι ορθι εκτίμιςι τις ζιμασίας τίς αγροτιάς κε τιν ολότελα αβάζιμι διδασκαλία τυς για το ρόλο τυ ατόμου ζτιν ιστορία. Σίμφονα μ' αφτι τι διδασκαλία ζτον κόζμο ιπάρχουν ίροεσ κε όχλοσ. Ι ίροεσ, ίτε ι „κρητικα διανούμενεσ προζοπικότητεσ“ κάνουν τιν ιστορία κε ο όχλοσ κρηζιμέβι ζαν πιφλο όργανο. Γι αφτο κσαναγενίκανε κε τις μεγαλοπιιμένες ελπίδεσ για τον ατομικο αγόνα μέζον τις τρομοκρατίας τον κίβερνιτικον πραχτόρον. Το κόμασ μας διεκζίγαγε πάλι ενάντια ζτυς ζοσιαλ-επαναστάτετες» γιατι διέβλεπε ζτι δράκι τυς τιν επανάλιπις τον ανεπιτιχον πιραμάτον τις «Ναρόντναγια βόλια», ενο ι φιλελέφθερι ίταν έτιμι να τυς ιποστιρίκουν, γιατι κατζλάθεναν, ότι ζτυς εζέρυς θρίςκουν γνίσιυσ αδελφουσ ομοιδεάτεσ. Σίμφονα με τον οριζμο ενοσ πολιτικυ παράγοντα ι διαφορα μετακί τεροριζτον—εζέρον κε φιλελεφθέρον ίνε το ότι ι εζέρι λέγανε: „Δόστε μας ζίνταγμα ιδεμι θα πιροβολίζουμε“ ενο ι φιλελέφθερι λέγανε:

„Δότε μας σύνταγμα, ιδέμι θα πιροβολίσιυνε“, (ι έσέρι). Ι τάσι κε ι σκοπι τον εσέρον δεν προχορύσαν, όπος απόδικσε ι επασνάστσι τυ 1917, παραπέρα απο αστικο-διμοκρατικά μέτρα με μόνι τι διαφορα, ότι αφτι, μεταχιρίζονταν μέσα περισώτερο αποφασιστικά, περισώτερο επαναστατικά παρα ι φιλελέφθερι.

Ι εσέρι ίχανε κάπια επιροι μεταχσι τον χορικον σε κίνι τιν εποχι με τιν νεφελόδιχι διδασκαλία τυς για τον «εργαζόμενο λαο» αποχρίθοντας μ' αφτο τιν ίπαρχσι τάχσειν κε ταχσικν αγόνα μέσα σ' αφτον τον «εργαζόμενο λαο». Ανόμεσα σ τιν εργατικι τάχσι πολιμικρι επιροι ίχαν ι εσέρι, ος τόσο ίχαν κάπια επιροι κε μερικι εργάτες, απ' αφτος προπάντον, πυ ίτανε σινδεδεμένοι με το χοριο, πιστέβανε ιλικρινα στυς εσέρυς.

Ι προπαγάνδα τις τρομοκρατίας, διλαδι τυ αγόνα τον κσεχοριστον ήρόον τρομοκρατον ενάντια στιν αφτοκρατορία, έτρεφε με πσέφιικες ελπίδες τυς εργάτες κε χορικυς κε προπάντον μερίδα τις φιτιτικις νεολέας, πυ ελπίζανε κ ίχανε τιν πεπίθισι, ότι τάχα ι κσεχοριστι αφτι ήροες θα ιπερασπίσουν το λαο κε θα τον γλιτόσουν απτιν τσαρικι αφθερεςία.

Εμεις θεωρούσαμε, ότι το κομμα τον εσέρον προκσειν ήλάδι στο επαναστατικό κίνημα, γι αφτο κε στο ΙΙ σινέδριο πάρθικε απόφασι, σύμφωνα με τιν οπία, ι εσέρι λογαριάζονταν αστικο-διμοκρατικι φράκσια, με τιν οπία ι σχέσις αρχον τον σοσιαλ διμοκρατον, δεν μπορούσαν νάνε διαφορετικες απτις σχέσις με τυς αντιπρόσωπος τις μπουρζουαζίας. Το ότι δε ι εσέρι με απατιλα μέσα κσεπρόβθλαν κάτω απτι σιμέα τυ σοσιαλιζμυ, ανάνκασε το σινέδριο στιν απόφασι-τυ να χαρακτηρίσι τι δράει τυς «βλαβερι όχι μόνο για τιν πολιτικι ανάπτυχσι τυ προλεταριάτυ, αλα κε για το γενικο-διμοκρατικό αγόνα ενάντια στιν απολιταρχία». Κατ αντίθεσι με τι φιλελέφθερι μπουρζουαζία, πυ δεν ίταν επαναστατικι, ι εσέρι, όντας μια απτις μπουρζουαζικες φράκσιες, ανταναχλύσαν τα διμοκρατικά σιμφέροντα τις μικροαστικις τάχσις.

Ταφτόχρονα όμως μάφτο, το σινέδριο καταδίκασε αποφασιστικά « . . . κάθε αποπιρα ένοσις τον σοσιαλ-διμοκρατον με τυς σοσιαλ-επαναστάτες», παραδεχόμενο, ότι μπορον νκ γίνυν μονάχα μερικες σινενοίσις μαφτυς σε κσεχοριστες περιπτώσις αγόνα ενάντια στον τσαριζμο· κε ι όρι αφτον τον σιμφονιον ήπόκιντε στον έλεγχο τις Κεντρικις επιτροπις». ¹⁾

Τα μεταγενέστερα γεγονότα απόδικσαν πόσο ορθα χαρακτηρίσαμε τυς εσέρυς. Ι εσέρι ακόμαν πριν απτιν Οχτοβριανι επανάστσι βρεθίκανε στις γραμες τυ εχθρυ τις εργατικις τάχσις κε ίστερα απτον Οχτόβρι πήγαν μαζί με τυς μπελογθαρτέυς κε τυς οπαδύς τυ Κολτζακ, τυ Βράνκελ, τυ Ντενίχιν, ενάντια στο εργατικό αγροτικό κράτος. Αφτο

1 Πρωτόκολα τυ ΙΙ σινεδρίου τυ ΡΣΔΕΚ σελ. 429 Κομματικό εκδοτικό 1932

δεν σιμένι θέβεια, ότι μετακσι τον εσέρων δεν ιπέρχαν άνθροπι, αφοσιό-
μένι στα σιμφέρον α τον εργαζομένον, κσ ότι σαν μικρασσι επαναστά-
τες, δεν πέραν μέρος στον επαναστατικο αγόνα. Σινδεδεμένοι όπος ίτανε
με τις αγροτικες κσ εν μέρι κσ με τις εργατικες μάζες ,δεν μπορούσαν,
να μιν πάρυν μέρος στον αγόνα. Εν σινόλο όμος ο ρόλος τυ κόματος
τον εσέρων στιν επανάστασι ίταν ρόλος φρένου, τυ αποπιρόνταν να σιν-
κρατίσι τιν επανά.τασι στα πλέσια τυ αστικο-διμοκρατικυ κράτους. Τις
ιδίας κατιγορίας ίταν άλοστε κσ το κόμα τον μερσεβίχον.

Εκλογες τον κεντρικον οργάνον Οργανοτικο σχίζμα

Στι σιμερινι εποχι το σινέδριο εκλέγι τιν Κεντρικι επιτροπι τυ
κόματος. Ι Κεντρικι επιτροπι ίνε το ανότερο καθοδιγιτικο κοματιγο κέν-
τρο, απτο ένα ίσαμε το άλο σινέδριο. Εκτος απ'αφτο το σινέδριο εκλέγι
τιν Κεντρικι επιτροπι ελέγχυ (ΚΕΕ), (1) τυ αποτελι το ανότερο όργα-
νο ελέγχυ τον μελον τυ κόματος κσ τον ιδιετέρον κοματικον οργανόσειον.
Ι Κεντρικι επιτροπι τυ κόματος εκλέγι (διορίζι) μόνι-τις τι σίντακσι
τυ Κεντρικυ οργάνου («Πράβδα»).

Εχίνι τιν εποχι τα κεντρικα όργανα τυ κόματος ίταν φτιαζμένα
αλιότικα. Το ΙΙ σινέδριο εκέλεκε όχι μόνο Κεντρικι επιτροπι, αλα κσ
σίντακσι τυ Κεντρικυ οργάνου τις „Ισκρας“. Δεν πρέπει να κσεχάσειμε,
ότι ι «Ισκρα» πριν απτο ΙΙ σινέδριο ίταν ταφτόχρονα εκίνο, τυ σίμερα ίνε
Κεντρικι επιτροπι κσ Κεντρικο όργανο τυ κόματος. Ι «Ισκρα» δεν ίταν μόνο
έντιπο όργανο τυ κόματος, κσιότερι κεντρικι εφιμερίδα. Ι σίντακσι τις „Ισ-
κρας“ έπεζε πριν απτο ΙΙ σινέδριο κσ ρόλο Κεντρικις επιτροπις τυ κόμα-
τος. Όταν σινκλίθηκε το ΙΙ σινέδριο τυ κόματος κσ αποχάλιπκε, όπος ίδαμε,
σε ολόκληρι σιρα ζιτιμάτων δεκσιες ταλαντέφσις (στο ζίτιμα τυ προγράμα-
τοι, στις σχέσις με τυς φιλελεφθέρυς, στο ζίτιμα τυ καταστατικυ) μπρο-
στα στιν πλιονοπσιφία τυ σινεδρίου, τυ σχηματίσθηκε, ίστερα απτιν αποχώ-
ρισι τον μπυντιστον κσ τον ικονομιστον, μπίκε το ζίτιμα τις ενίσχις
τις επιροις τυ ρέδματος, τυ αντιπροσόπεθε ο Λένιν κσ ι μπολσεβίχι.
Κε επιδι ο Πλεχάνοφ, στο ΙΙ σινέδριο σε πολα ζιτιματα ιποστίριζε ακο-
μα τι γραμι τον μπολσεβίχον, (στο ζίτιμα τον φιλελεφθέρον κσ στο ζί-
τιμα τυ καταστατικυ τυ κόματος) γιαφτο ο Λένιν φρόντιζε να εκσασφα-
λίσι, τυλάχιστον στιν αρχι, όστε τιν καθοδίγισι να τιν έχι ι «Ισκρα», το
Κεντρικο όργανο τυ κόματος. Κατα πρότασι τυ Λένιν σιντάχτες τις
«Ισκρας» εκλέγισαν ο Λένιν, ο Πλεχάνοφ, ο Μαρτοφ κσ μέλι τις Κεν-
τρικις επιτροπις μόνον μπολσεβ.κι ο Λέγιικ, Κρζζιζζανόφσκι, ο Νοσκοφ.
Ο Μαρτοφ επρότινε να εκλεγι στιν σίντακσι τυ Κεντρικυ οργάνου (Κ.Ο)
ι παλαια εκσάδα. Πλεχάνοφ, Λένιν, Ακσερλοντ, Μαρτοφ Ποτρέσοφ, Ζαζόλιτς.
Όταν ι πλιονοπσιφία τυ σινεδρίου απόριπκε αφτιν τιν πρότασι κσ εκλε-

1) Κεντρικι εκσελεγκτικι [ρεβιζιόναγια] επιτροπι.

γχε ι τρώικα (τριάδα), πυ πρότινε ο Δένιν, ο Μαρτοφ εδίλοσε, ότι δεν μπένι στι ζίνταξι τυ Κ.Ο. Πάνο ς'αφτο το ζίτιμα το ζινέδριο εδιχάστιχε κε σχηματίστικαν ι «πλιονοψιφία» (μπολςσεβίχι) κε ι „μονοψιφία“ (μενςσεβίχι).

Για τι λίσι τον πιθανον διαμφισδιτίσιμον ζιτιμάτον μεταξι τις Κεντρικis επιτροπισ κε τις ζίνταξισ τυ Κεντρικου οργάνου, ιδρίθηκε το ζιμβύλιο τυ κόματος, αποτελούμενο απο πέντε μέλι· διο απτιν Κεντρικι επιτροπι, διο απτο Κεντρικου όργαυο κε ένα εκλεγμένο απτο ζινέδριο. Τα κεντρικα όργαυα τυ κόματος ίχαν τέτια ογκόδιχι ζίνθεσι, επιδι κάτω απο τυς όρυς τυ τσαρικου καθεστότος, ι Κεντρικι επιτροπι σαν πρρχτικου όργαυο, πυ δόλεθε στι Ροσία, μπορούσε έφκολα να πέσι στα χέρια τις αστινομίας κε τότε τιν καθοδίγισι τυ κόματος θα ανελάμβανε στιν πραγματικóτητα το Κεντρικου όργαυο. Τόρα τιπόδιχε εκτενις αλιλογραφία τον ιγετον τυ μενςσεβιχιζμυ Μαρτοφ, Ακσελροντ, Ποτρέζοφ, κ. λ. Απ'αφτι τιν αλιλογραφία φένετε, ότι ι μενςσεβίχι ίρθαν στο ζινέδριο, πεπιζμένοι εκτον προτέρον για το αναπόφευχτο τυ διχαζμυ τυ κόματος κε γι αφτο δεν έκαμαν διάχρισι μέσον. Κε όμος δεν τραπίκανε να κατιγορίσουν τυς μπολςσεβίχους σαν σχιζματικους. Ιδιέτερα ς'αφτο διακρίθηκε κίριος ο Τρότσκι, πυ κατιγόρισε τον Δένιν, σαν „μάστορι φραξιονιστικον τεχναζμάτον» κε „ιγέτι τις αντιδραστικis πτέριγας τυ κόματος».

Αχολύθος άλακε το προσωπικου τις Κεντρικis επιτροπισ· έγινε κοσπάτσια (διλ. μπίκαν χωρις εκλογι), ο Δένιν, ο Δ.Β. Κράσιν, ο Γάλπεριν, ι Ζεμλιάτσκα, ο Μ. Ροζενμπεργ, ο Γυζάροφ, ο Δυπροβίνσκι (Ινοκέντι), ο Β. Καρποφ, ο Α. Λιμπίμοφ (Μαρχ).

Τα ζιμπεράζματα τυ Η ζινεδριύ

Το Η ζινέδριο γένικε σε εποχι, πυ ολοένα μεγάλουε το επαναστατικου κίνιμα, οπόταν ι εργατικι τάξι γίνονταν ολοένα πιο ενεργος δίναμι τις αστικο-διμοκρατικis επανάστασις. Το Η ζινέδριο γινότανε στον κερου, όπου ι επαναστατικι αγροτια βγίχε στι ζικνι τυ πολιτικου αγόνα, όταν μεταξι τον μικροαστικον μαζον τυ χωριυ κε τις πόλις άρχικε ι επαναστατικι άνοδος, όταν γίνονταν πια αρκετα κσεσκέπαστος ο αγόνας για τιν επιροι πάνο στο προλεταριάτο απτι μια μερια εκ μέρυς τον επαναστατον μαρκιστον κι απτιν άλι μερια εκμέρυς τον αστον διμοκρατον, όταν μεταξι τον διο αφτον αντιπάλον αποπιρόντανε να καταλάβυν μέσι, ζιμβιδαστικι θέσι ι μενςσεβίχι.

Το Η ζινέδριο τυ κόματος έθεσε τις θάσις τυ μπολςσεβιχιζμυ, σαν ανεκσάρτιτου κόματος. „Προιγυμένος, — έγραφε ο Δένιν, — το κόμα-μας δεν αποτελούσε οργαυομένο ζίνολο, αλα μόνο άθριζμα κσεχωριστον ομίλον κε γι αφτο αφτες ι γρύπες δεν μπορούσαν, πρρα ιδιολογικης μόνον σχε-

εις νάχουε αναμετακί-τους. Τώρα γενίχουμε οργανομένο κόμα¹ Αποκί-νι τι στιγμή το κόμα τον μπολσεβίχον κσεπροβάλι με το δικό-το όνομα. Στι ζοι το κόματος ιπέρκσαν ιστερότερα στιγμες, οπόταν το κόμα έκανε απόπιρες, ν'αποκαταστήσι ενιέο μέτοπο με τος μενσεβίχους κε προχόρισε μάλιστα μέχρι προσορινις, τιπικις ένσεις μ'αφτυς. Απτο ΙΙ ζινεδρίο κε ιστερότερα ι επαναστατικι πτέριγα το μαρκεζιζμο αποχτάι ζιμασία ιδιέτερου κόματος, κόματος μπολσεβίχον. Ι μπολσεβίχι ιπερασπ ζοντε οριζμένι δικί-τυς οργανοτικι γραμι. Ι μπολσεβίχι επε-κσεργάζοντε δικί-τυς ταχτικι, τιν διετιπόνουν πρότα στο ΙΙ ζινεδρίο το κόματος κε έπιτα, με περισότερι ακρίβια τιν καθορίζουν στο ΙΙΙ ζινεδρίο. Το ΙΙ ζινεδρίο δίνι στο κόμα πρόγραμμα, καταστατικο κε απεφάσις για τα σοβαρότερα ζιτίματα τις επαναστατικις ταχτικις. Ι ιδέα, ότι ι επανάστασι ζτι Ροσία μπορι να νικίσι, σαν επαναστατικο κίνημα τις εργα-τικις τάχσις ενσαρκόνετε απτυς μπολσεβίχους ζτι ζοι. Στο ΙΙ ζινεδρίο το 1903 λσμβάνι χόραν ι πρότι μεγάλι επισκόπις όλον τον ιδεολογικον εφο-δίον το κόματος, γίνετε ι βασικι μετάθεσι τον ρεθμάτον ζτιν οργάνοσι τις εργατιας· το μπολσεβιχιζμο, απτι μια μερια, το μενσεβιχιζμο κε τροτσκιζμο σαν ιδιέτερο ρέθμα το μενσεβιχιζμο απτιν άλι. Σε πολυς φενόντανε ασίμαντες εκίνι τιν εποχι ι διαφορες, πυ βγίχαν στο μέσο προ το ζινεδρίο κε στον κερο το ζινεδρίο. Μπροστα στα επαναστατικα γεγονότα, πυ κσετιλίγουνταν, σε πολυς φενόντανε έφχολι ι εκσομάλινς· αφτον τον διαφορον, τις οπίες δεν θεωρούσαν βαθιες. Κε όμως ι κατοπινι ιστορία τις επανάστασις, ι κατοπινι ιστορία το κόματος απόδικσε, ότι ι διαφορινίς, πυ αρχίσανε ακόμα ζτιν ζίντακι τις «Ισκρας» ζινεχίθιχαν στο μετέπιτα αγόνα μέσα στο κόμα κε στο ΙΙ ζινεδρίο οδίγισαν στο σχι-ματιζμο διο κομάτον.

Το σχίζμα στο ΙΙ ζινεδρίο ίχε τεράστια ο εθνι ζιμασία. Για ιπεράσπις τον μενσεβίχον κσεπροβάλαν ι αρχιγι το ΙΙ Ιντερνατζιονάλο. Για ιπερασπις το κόματος κε τις κοματικότητας ο Δένιν (ι μπολσεβίχι) διεκζίγαζαν αγονα ενάντια στο ροσικο κε διεθνι οπορτυνιζμο.

Αξιο ζιμιόσις ίνε ότι κατόπιν, όταν σχιματίζονταν το Κομμουνιστικο Ιντερνατζιονάλο ι μπολσεβίχικες οργανοτικες βάσις το σχιματιζμο το κόματος μπίχαν όλες ζτυς 21 όρυς τις παραδοχίς στο Κομμουνιστικο Ιντερνατζιονάλο. Στιν § 3 το καταστατικο το Κομμουνιστικο Ιντερνατζιονάλο καθορίζετε κατα τον εκζις τρόπο ι ιδιότιτα το μέλυς στο κόμα. „Μέλος το κομμουνιστικο κόματος κε το κομμουνιστικο Ιντερνατζιονάλο μπορι να θεωρίτε καθένας, πυ αναγνωρίζι το πρόγραμμα κε το καταστατικο το αν-τίστιχου κομμουνιστικο κόματος κε το Κομμουνιστικο Ιντερνατζιονάλο, πυ ίνε μέλος τις θζικις, κατότερις κοματικις οργάνοσις κε δουλέδι ενεργα ζ'αφτιν, πυ ιποτάζετε ζ'όλες τις αποφάσις το κόματος κε το Κομμουνιστικο Ιντερνατζιονάλο κε πλιρόνι ταχτικα τις ζινδρομέζ-του“.

1) Δένιν τ. VI ζελ. 291

Ο αγόνας, που διεκσάχτηκε στο II σινέδριο του κόματος γύρω σε τέτια βασικά ζιτίματα προγράματος με ταχτικis όπος το ζιτίμα τις διχτατορίας του προλεταριάτου, το ζιτίμα τον δρόμον προς τη δημοκρατικη διχτατορία του προλεταριάτου με τις αγροτίας, το ζιτίμα τις αγροτίας με το ρόλου-τις στην επανάστασι, το ζιτίμα τον σχέσεων απέναντι στη φιλελέφθερι μπουρζουαζία. εκσιγι πολλα απο κίνα, που γένικαν ιστεροτερα στο κόμα. Το II σινέδριο του κόματος σινόπσιζε τα σιμπεράζματα τον πρότον τριον περιόδον τις ανάπτυκσις του σοσιαλ-δημοκρατικου κινήματος, για τις σπιές έγγραφσε ο Δένιν στο βιβλίο-του «Τί να κάνουμε». Νά γιατι η λεπτομερής μελέτη του II σινεδρίου ίνε ιδιετερός απαρέτιτι για τον καθένο, που θέλι να γνорίσι κατα βάθος τιν ιστορία του κόματος τον μπολσεβίκον.

Η «Ισκρα», όπος ίδαμε, εκτέλεσε σοβαρο ιστορικο πρόβλημα πριν το II σινέδριο. Η «Ισκρα» ίπέρκισε κολεχτιβιστικος οργανοτις του κόματος, βοίθισε στο λιχβιτάριζμα τις περιόδου τις „διασπορας με τον αμφιταλαντέφσεων“ βοίθισε να διμυργιθι κόμα. Επεκσεργάσθικε το πρόγραμμα, με τα σπουδεότερα ζιτίματα τις οργανοσις με τις ταχτικis του εργατικου κόματος. Η «Ισκρα» διετίποσε με ακρίβια τις διαφορες μετακσι τις επαναστατικis με τις οπορτυνιστικis μεταριθμιστικis πτέριγας του κόματος. Το κριότερο πρόβλημα του II σινεδρίου του κόματος αποτελύσε η «ίδρισι πραγματικου κόματος πάνω σε βάσι αρχον με σε οργανοτικis βάσις, που πρότινε με επεκσεργάσθικε η „Ισκρα“.

Στο 1901 στη Ζρίχι προσκλήθικε σινέδριο τον σοσιαλ-δημοκρατικον ομίλον του εκσοτερικου: τις «Ισκρας», τις «Ζαρίας» τις επαναστατικis οργανοσις «Σοσιαλ-δημοκράτις», του ομίλου «Απελεφθέροσι τις εργατίας», τις γρούπας «Μπορμπα» (αγόνας), του „Σινδέζμου ρόσον σοσιαλ-δημοκρατον“ με τις εκσοτερικis επιτροπις του Μπουνη.

Στο ενοτικο αφτο σινέδριο τον ομίλον του εκσοτερικου γένικε απότομη ορθέτις μετακσι τις «λίγας τις ροσικis επαναστατικis σοσιαλ-δημοκρατίας του εκσοτερικου» με τις «Ροποτζετελτζεσκαγια μεταριθμιστικis οργανοσις». Σ'αφτιν τιν ορθέτις μεγάλο ρόλο έπεκσε ο Δένιν.

Η «Ισκρα», διεκσάγοντας αγόνα ενάντι στους ικονομιστες τις Ροσίας, σινένοσε τις περισότερες επιτροπες του κόματος με τας ομίλους. Αρχι να ναφέρουμε, ότι προτίτερα απ'αφτι τιν ένοσι στην Πετρώπολι ιφίσταντο 5 ανεκσάρτιτες σοσιαλ-δημοκρατικis οργανοσις. Ο ιδεολογικος ρόλος τις „Ισκρας“ κατοχιρόνονταν με τιν οργανοτικη ένοσι των οργανόσεων, που προσχούριαν στην «Ισκρα». Στο έργο τις σισπίροσις των επιτοπιόν οργανόσεων τις Ροσίας γύρω στην „Ισκρα“, μεγάλη σιμασία ίχε η εργασία των πραχτόρον αφτις τις εφιμερίδας (Ρ.Σ. Ζιμλιάτσκα, Φ.Β. Λενγνικ, Π. Α. Κράσι-

Μάρτοφ, Λένιν, Ακσελροντ, Ποτρέσοφ. Η στρουφι ιπέρκε μιρέα για τα πέντε μέλι τις εκσάδας. Πέσαν απτο άρμα. Ο Λένιν έμινε στον ενικο αριθμο . . . Σίμερα κάθε μπολσεβίκος καταλαβένι, ότι χωρις τον αποφασιστικο αγόνα τυ Λένιν ενάντια στιν πεντάδα, χωρις εκτοπιζμο τις πεντάδας, το κόμα-μας δεν θα μπορούσε να σιμπτιχθι σαν κόμα μπολσεβίκον, ικανο να οδιγίσι τυς προλετόριυς στιν επανάστασι»¹.

Σίντομι επισκόπισι τις εσοκοματικισ ζοις τυ κόματος απτιν εποχι τυ II σινεδριού ίσαμε τις αρχες τις επανάστασις τυ 1905

Εδο πρέπει να επιστίσουμε τιν προσοχί-μας στα σπουδέτερα γεγονότα τις ζοις τυ σοσιαλ-διμοκρατιку κόματος, απτο II σινεδριο (1903), ίσαμε τιν αρχι τις επανάστασις κε το III σινεδριο (Απρίλι 1905). Η περίοδος αφτι έχι σπουδέα σιμασία για τιν ιστορία τυ μπολσεβικιζμο. Η ζοι τυ κόματος κε τον κέντρον τυ εκσοτεριку, διατελύσε κάτω απο θαρισ όρου εντατιку φρακσιονιστιку αγόνα ανακατομένου με προσοπιχα αλιλοφραγόματα. Κατ'απ αφτυς τυς όρου αφτι η διαγογι τυ Λένιν, ι ταχτικί-τυ, η μέθοδες τυ αγόνα για τιν ιπεράσπισι τον ιδεόν-τυ, για τιν κομα-τιμι ενότιτα κε για τις κοματικες μάζες ανάδικσαν καθαρα τα βασικα χαρακτηριστικα τυ μπολσεβικιζμο.

Εφθις, ίστερα απτο σινεδριο, η μενσεβίχι άρχισαν αγόνα ενάντια στις αποφάσις-τυ κε οργάνοσαν ανεπίσιμο φρακσιονιστιку κέντρο «Μπιυρο μιονοπισιφίας» με μέλι τον Ακσελροντ, το Μάρτοφ, το Νταν, τον Ποτρέσοφ, τον Τρότσκι, σινεγάλεσαν τριήμερι σίσκεπσι (Σεπτέβρις τυ 1903) στι Γενέβι απο 17 μέλι τις μιοπισιφίας τυ II σινεδριού. Σκοπος όλον αφτον τον διαβιμάτον ίταν ένας: να εκσαλίψουν τιν επιροι τυ Λένιν, έστο κε με τιν εκμιδένισι τις κοματικισ εργασις κε τι διάλισι τον κοματικον κέντρον τα οπία εκσελέγικαν στο σινεδριο. Η αδιαντροπια τον μενσεβίκον έφτασε σε τέτιο σιμίο, πυ όταν ο Πλεχάνοφ στις διαπραγματέφρις με τον Νταν, τον παρέπεμπσε στις αποφάσις τυ σινεδριού, ο τελεφτέος εδίλοσε ανέσχιντα, ότι η αποφάσις αφτες ίνε ιποχρεοτικες μόνο για τυς απλοιкуς, ενο σ'έχίνυς, πυ κέρουν τα πράματα, μονάχα γέλιο μπορουν να προχαλέσουν. Το σινεδριο τις «Δίνκας τον επαναστατον σοσιαλ-διμοκρατον», πυ γένικε ίστερότερα άλακσε τιν κατάσταση. Η πλιονοπισιφία τις Δίνκας κράτισε αντιπολιτεφτιку-μενσεβικιχι θέσι απέναντι στιν Κ. Ε. κε στις αποφάσις τυ II σινεδριού. Ειχεφφρασαν μομφι ενάντια στο Λένιν, για τι θέσι-τυ, σχετικα με τα οργανοτικα ζιτίματα κε

1. XV σινεδριο τυ ΠΚΚ(μπ) απτα στενογραφιμένα πρακτιχα σελ. 378.

πίραν αποφάσεις, που έδιναν μενσεβίτικη εκτίμηση στη δράση του ΙΙ σινεδρίου. Ο Πλεχάνοφ άρχισε να απεισιδημεί με τη μιοψιφία και υποχώρησε σ'αφτί με κάθε τρόπο. Εζήτησε ίστερα απτίιν Κ. Ε. κοσπτάτσια, δηλαδή πρόςλιπσι στη σίνταξι τις «Ισκρας» τον παλεον σίνταχτον, κοσπτάτσια τεσάρων μενσεβίτικον στην Κ. Ε. και δύο θέσεων στο Συμβούλιο.

Ο Λένιν ήγίκε απτίιν σίνταξι του Κ.Ο, για να οχιροθί στην Κ.Ε. το κόματος και να βαρέσι αποκι τους οπορτουμιστες. Ιστερα απτίιν αποχώρησι του Λένιν απο τη σίνταξι τις «Ισκρας», ο Πλεχάνοφ, με το τιπικό δικέομα που ήχε, πήρε τέσαρες μενσεβίτικος στη σίνταξι τις «Ισκρας» αν και δεν ήσαν εκλεγμένοι απτίο σινεδρίο. Και έτσι ο Πλεχάνοφ, ίστερα απο ολιγοχρόνιο διαμονή στις τάξεις τον μπολσεβίτικον (ΙΙ σινεδρίο) επέστρεψε στους μενσεβίτικος. Με βάση τις γενικισ θέσις του μενσεβίτικισμου, ο Πλεχάνοφ άρχικε τέρα να επιτίθετε ενάντια στο Λένιν και στις αποφάσεις του ΙΙ σινεδρίου. Ιστερα απ'αφτά οριμάξι στο Λένιν το σχέδιο τις σίνκλις του ΙΙΙ σινεδρίου: αγωνίστικη για το σκοπο αφτίο μέσα στην Κ. Ε και αποπράθικη, χωρίς επιτυχία όμως, να καταπίσι και τον πρόεδρο του Συμβουλίου του κόματος, τον Πλεχάνοφ. Τον Γενάρη του 1904 γένικη σίνκλις το Συμβούλιου του κόματος. Η πρότασι του Λένιν, για το απαρέτιτο τις εκσάλιπσις τον φρακσιονιστικον διαφωνιον και το ανεπίτρεπτο του μπουκοταρίζματος τον Κεντρικον οργάνων, για τίν υποχρεοτικη υποταγή στις αποφάσεις του σινεδρίου, για τίν κοματικη πειθαρχία, απορίφθικη απτίους μενσεβίτικος Πλεχάνοφ, Μάρτοφ και Ακσελροντ. Αφτί πέρασαν δική τους πρότασι για το απαρέτιτο τις αντιπροσωπίας των μενσεβίτικον στην Κ.Ε. Ο Λένιν και ο Λένγκιν (Κυρτις) κάνανε δήλοσι, ότι η τέτια αντικοματικη πολιτικη του Συμβουλίου ήνε επιθλαβισ και ότι ήνε απαρέτιτη η σίνκλις ΙΙΙ σινεδρίου. Στο αναμεταξι όμως μερικα μέλη τις Κ.Ε. κράτισαν σιμφιλιοτικη θέσι με τους οπορτουμιστες μενσεβίτικος και έκαναν κοσπτάτσια τρις μενσεβίτικος στην Κ.Ε. Ο Λένιν διεκσίγαγε αγόνα ενάντια στους σιμφιλιοτες μέσα στην Κ.Ε. και κσεσκέπαξε τη θέσι τους, σαν πράχτορες του μενσεβίτικισμου στις γραμμες του κόματος.

Για τίν γνωριμία με τη μενσεβίτικη ιδεολογία εκίνη τις εποχισ, περισσότερο ενδιαφέρον παρυσιάζων η γνόμες του Ακσελροντ, του Τρότσκι και του Πλεχάνοφ. Γενικα τους χαραχτιρίξι όλους η άρνησις τις σπυδρότητας τον οργανοτικον ζιτιμάτον.

Ο Ακσελροντ έλεγε, ότι δεν καταλαβένη τί πράμα ήνε ο οπορτουμισμος στα οργανοτικα ζιτίματα. Ο Λένιν απαντύσε. Το πρώτο χαραχτιριστικο σιμίο αποτελεί η οπορτουμιστικη σχέση απέναντι στα οργανοτικα ζι-

τίματα, όταν i άνθρωποι δεν σκέπτοντε να ιδρύσουν μαχιτικι οργάνοσι τις εργατικις τάξις. Το δέφτερο χαρακτηριστικο σιμίο αποτελεί i άρνις i τις μ πολλες εβίκιχικις άποπισις για το κόμα, σαν μαχιτικι δίναμι. Το τρίτο χαρακτηριστικο σιμίο αποτελεί i άρνις i τις πολιτικις τις παλεας «Ισκρας» κε tu σινκεντροτιζμου. Ο Ακσελροντ λογάριαζε, ότι το προλεταριάτο δεν έχι προς το παρον κόμα, ότι i ιφιστάμενες οργανόσις ίνε ιδεολογιικι οπαδι tu προλεταριάτου μέσα στην επαναστατικι ιντελιγέντσια. I μπουρζουαζικι επανάστασι ίνε απάρετιτι, θα τιν κάμι i μπουρζουαζία τον πόλεον με τιν ιποστήρικσι tu προλεταριάτου κε μόνο ίστερα απ'αφτα θα φανυν i προοπτικες tu αλιθινου, διλαδι tu πλατιου κε νόμιμου αγόνα tu προλεταριάτου, στον οπιου θα τραδιχτι όλι i τήξι. Εδο i μενσεβίικι χάτο απο νέου όρουσ αντέγραφαν τυς ικονομιστες, πυ τυς κρεσκέπασε i λενινιστικι «Ισκρα».

Ο Τρότσκι, όπος στο ΙΙ σινεδριου, έτσι κε ίστερα απ'αφτο ακολουθι κατα νόδα το μενσεβίικου Ακσελροντ. Κε ο ίδιος δεν «ενοι» τι «ένιγμα» ίνε αφτι i σίνθεσι, διλαδι i αρμονικι ένοσι τον επαναστατικο-διμοκρατικον κε σοσιαλιστικον σκοπον. Δεν δίνι καμια σιμασία στα οργανοτικα ζιτίματα κε καφχιέτε για το ότι αρνίτε τι στυδεότιτα τυς. Τιν ιδέα tu Λένιν για τον σινκεντροτιζμου τιν θεωρι «τιποτένια ολότελα». Ο Τρότσκι, οπουρτυνιστικα θεωρι, ότι απάρεττος προκαταρτικος όρουσ για τι δυνατότιτα τις κατάχτικις τις προλεταρίικις διχτατορίας, πρέπει νάνε i πρόζλιπσι στις γραμες tu κόματος όλις τις εργατικις τάξις. Δεν ενοι τι σιμασία τις μπουρζουαζικις επανάστασις με ιγεμονία tu προλεταριάτου κε στο σινκεκριμένο πρόγραμμα δράσις εκσιμνι το μενσεβίικου σχέδιο τις καμπάνιας για τα ζέμστβο.

I στροφι tu Πλεχάνοφ τυς μενσεβίικουσ δεν ίνε βέβεα κάτι το τιχέο. Ιδαμε, ότι στις φιλονικίες για το πρόγραμμα στι σίνταχσι τις «Ισκρας» ο Πλεχάνοφ ανάπτικσε κε ιποστήριζε σιρα ιδεον, πυ καθολοκλιρία, μπιχαν στο ιδεολογιικου οπλοστάσιου tu μενσεβίικιζμου. Ο Πλεχάνοφ ίταν ενάντια στην εθνικοπίισι τις γις, δεν ένούσε το ρόλο τις αγροτιας, κε το κριότερο, ότι μόνο ιποχορόντας στην επίμονι πιέσι tu Λένιν πρότινε στο πρόγραμμα άρθρο για τι διχτατορία tu προλεταριάτου. Σ όλα αφτα τα ζιτίματα i μενσεβίικι ακολουθιζαν τι γραμι tu Πλεχάνοφ. Στι μετάβασι, i μάλον στην επιστροφι tu στο μενσεβίικιζμου σινετέλεσε ίδαμε ένα βαθμο κε το γεγονοσ τις αποκένόσις tu απτυς πραγματικουσ όρουσ tu ροσικου επαναστατικου αγόνα. Ο Πλεχάνοφ έλεγε, ότι θεωρούσε όχι σοβαρες, αλα μάλον «πεδιχες» τις διαφωνίες tu σινεδριου, ότι δεν δίνι σιμασία στα οργανοτικα ζιτίματα, ότι λίγο σιμα-

παθαί τος μπολσεβίκους κε ότι για τιν ενότιτα τυ κόματος „με κάθε τρόπο“ ανακρύει πρίμνα κε ακολουθεί το ρέβμα τυ μενσεβίκιζμου. Ι άρνισι τυ αγόνα για το προλετάριχο σινκεντροπιμένο κόμα ζίμενε στιν πραγματικότητα άρνισι τυ αγόνα για τιν ιγεμονία τυ προλεταριατυ στιν αστικι επανάστασι, χορισι τις διχτατορίας τυ προλεταριάτυ. Ο Πλεχάνοφ θοιθάί έμπρακτα τος μενσεβίκους, χαρίζοντας σ' αφτυς τιν αφθεντικότητα τυ όνοματός τυ. Αλα ζίμφωνα με τιν έκφρασι τυ μενσεβίκου Πάρβους ι «αμορφία τυ οπορτυνιζμου δεν βλάφτι, αλα σιντελι μάλον στιν εκδιλοσιτις πολιμορφίας τυ». Με όλι τιν πικιλία τον ατομικον αποχρόσσειον τον γνομον, ο ρόλος τις νέας «Ισκρας»¹ κε τυ μενσεβίκιζμου στο ζίνολό-τυ απόβλεπε στιν εκμιδένισι τυ επαναστατικου ρόλυ τυ κόματος, στιν ιποτίμισι τις σιμασίας τις ένοπλις εκζέγερσις κε τις προετιμασίας μι αφτιν. Παράλιλα με τι θεωρητικι θάδιζε κε ι πραχτικι δυλια τον μενσεβίκον για τιν αποζίνθεσι τυ κόματος. Αρχίζοντας απτά μέσα τυ 1903 ι μενδίκι επεχίρισαν αποφασιστικι επίθεσι ενάντια σ' όλες τις επαρχιακες επιτροπες. Το Συμβόλιο τυ κόματος εκζέδοκε απόφασι ίδρισις ινστιτύτυ πλιρεκυσίον τυ Κεντρικου οργάνου. Ι πλιρεκυσίυ αφτι πέρνανε φιλολογία κε χρίματα, εποφελύνταν τιν αφθεντικότητα τις «Ισκρας», παρακάπτοντας τιν Κ.Ε. με παρασκινιακους σινδιαζμους, φρόντιζαν να πάρυν στα χέρια τις διάφορες επιτροπες. Στι Μόσχα ιδρίθηκε ανεπίσιμο μενσεβίκιχο κέντρο, στο Πίτερ διασπάζτικε ι διαδίλοσι, στιν Οδισο κε στο Εκατερινοσλαβ πήραν σχεδόν με τιν βία τιν επιτροπι.

Έτσι ίστερα απτο ΙΙ σινέδριο στιν πραγματικότητα ιπέρχαν διο κ ό μ α τ α , το καθένα με το καθοδγιτικο κέντρο-τυ, με τις κατα τόπυς επιτροπες, με τα κεντρικά-τυ όργανα..

Αρχι τυ Τροτσκιζμου. Ο τροτσκιζμος στο ΙΙ σινέδριο κε ίστερα απ' αφτο

Στο τέλος τις τελεφτέας δεκατίας τυ 19-υ εόνα, στο Νικολάεβο ο Τρότσκι πήρε μέρος στιν οργάνοσι ομίλυ, πυ τελεφτέα, ενόθικε με τιν οργάνοσι «Γιωζζνι ρομπό ζι». Ο Τρότσκι εκσορίστικε στι Σιβιρία στο κιβερνίο Ιρκύτσκι, απόπυ έφιγε για το εκσοτερικο, κε προσχόρισε στιν „Ισκρα“. Ο Δένιν τον θάρτικε με το παρατσούκλι «Πένα» γιατι έγραφε καλά κε μασιτίγονε στα γερα. Ι προσένκισι τυ Τρότσκι με τον Δένιν δεν βάστακε πολι κερο. Ένα κερο ι αντυσχροφτσι τον ονόμαζαν μάλιστα «λενινιστικι μανχούρα». Γλίγορα αποδίχτικε, ότι ι ιδέες τυ Τρότσκι, ι πεπιθίσις-τυ πλιζιάζαν πολι περισσότερο με τις πεπιθίσις κε τις ιδέες τον μεν-

1 Απτον αριθμο 53, όταν ίστερα απτιν αποχόρισι τυ Δένιν ο Πλεχάνοφ πήρε στι ζίνταξι 4 μενσεβίκους, ι „Ισκρα“ γένικε μενσεβίκιχι.

ρσεβίκον. Αφτο φάνικε, όπος ίδαμε, στο ΙΙ σινέδριο τυ κόματος. Αν θα διερέσουμε τα μέλι τυ κόματος στο ΙΙ σινέδριο σε μπολσεβίκους κε μενσεβίκους, ο Τρότσκι τότε πια ίταν μενσεβίκος. Μαχιτικι θέσι στις τάξεις τυ μενσεβικισμού πύρε ο Τρότσκι ίστερα απτο ΙΙ σινέδριο. Μενσεβίκος όντας ο Τρότσκι, όταν πλυσίαζε ι επανάστασι τυ 1905, άρχισε κάπος να κσεχορίζι απτους άλλος μενσεβίκους, γιати πύρε κάτι τι απτον μπολσεβικισμό κε εδοχίμασε να βαστάκει σιμβιαστικι θέσι, με μεγαλίτερι πάντα κλίσι στο μέρος τυ μενσεβικισμού. Αφτι ι γραμι τυ Τρότσκι, ο τροτσκιζμος διλαδι, σε διάφορες εποχες τις ιστορίας έπερνε διαφορετικες κατέφθινεις. Τον τροτσκιζμο τον σιναντόμε κε στα 1905, όταν ο Τρότσκι ανέπτισε τιν προταθίσα εκ μέρυσ τυ Πάρβυς κε τις Ρ. Λύκσεμπυργ θεωρία τις «διάρχους επανάστασις» (για τιν σπία θα μιλίσουμε λεπτομερος αργότερα), τον σιναντάμε κε στα χρόνια τις κατάπτοςις τις επανάστασις, στην περίοδο τυ ονομαζόμενου λικβινταρισμο (αφτο θα το κσιγίσουμε λεπτομερέστερα παρακάτω) στα χρόνια τυ ιμπεριαλιστικυ πολέμου κε ε'να διάστημα ανάμεσα στον Φλεβάρι κε τον Οχτόβρι τυ 1917. Αργότερα, σι δέφτερι εκσαμινία τυ 1917, όταν ο Τρότσκι πέρασε στο κόμα τον μπολσεβίκον, ο τροτσκιζμος πύρε διαφορετικο χρώμα κε απόδεικε τι μικροαστικί-τυ υσία κε στην περίοδο τον διαπραγματέφσεων τυ Μπρεστ, 1918, κε στις ριζιτίσις για τα επανκελματικα σινδικάτα 1920/21 κε στις ριζιτίσις για τιν εσοκοματικι δημοκρατία 1923, κε σι δέφτερι ριζιτίσις για τα „μαθίματα τυ Οχτόβρι“ 1924, κε τελεφτέα όταν πύρε αντεπαναστατικι θέσι κε διόχθηκε απτο κόμα το 1927 κε απο τιν ΕΣΣΔ. Πιες ίσαν ι εκδιλόσις τυ τροτσκιζμο στο ΙΙ σινέδριο τυ κόματος;

1. Ο μενσεβίκος Τρότσκι ιπερασπίζονταν το μενσεβίκικο 1-ο άρθρο τυ καταστατικυ. Ο Τρότσκι ετόνισε τα εκσις: ότι ι πρότασι τυ Λένιν, ι πρότασι τον μπολσεβίκον θα στεναχορέβε τυς με μ ο ν ο μ έ ν υ ς δ ι α ν ο ύ μ ε ν υ ς. «τυ στέχοντε στο επίπεδο τυ κοματικυ προγράματος κε καθένας χωριστα προσφέρει ιπιρεσιές στο κόμα κάτο απο τιν καθοδίγισι τις οργάνοσίς-τυ». Ο Λένιν απεναντίας αποδείχνι, ότι πρέπι να εκσασφαλίσουμε για το κόμα μεγαλίτερο κε σιμαντικότερο ρόλο τυ προλεταριάτυ.

2. Τις ιδέες τον μπολσεβίκον για το κόμα κε για τιν διχτατορία τυ προλεταριάτυ, ο μενσεβίκος Τρότσκι τις ονόμαζε κε τότε διχτατορία πάνω στο προλεταριάτο. Ιχε τιν ιδέα, ότι ι διχτατορία τυ προλεταριάτυ θάνε δυνατι τότε μόνο, όταν το σοσιαλ-δημοκρατικο κόμα κε ι εργατικι τάξει θα σινταφτιστυν πιο περισότερο. Πλίρις όμος σιντάφτισι τυ κόματος μπορι να επέλθι μόνο στον κομμουνισμό κε ο αγόνας για τι διχτατορία τυ προλεταριάτυ αποτελεί μεταβατικι περίοδο, σιτιν οπία σε περιβάλο τυ τακτικυ αγόνα, ιδρύετε ι σοσιαλιστικι κινονία. Όλα αφτα έλιπαν

απο τι διατίποσι το Τρότσκι. Σινεπος ο Τρότσκι αρνούνταν στην πραγματικότητα τι δικτατορία το προλεταριάτο. Ι μπολσεβίκι ενούσαν όλος δι-όλο διαφορετικά τιν οργάνοσι το κόματος. Το κόμα κατ'αφους, αποτελεί το πιο σινιδιτο, το πιο επαναστατικό, το πιο προτοπόρο τάγμα το προλεταριάτο, στον αγόνα για τι δικτατορία το προλεταριάτο, για τον κομμουνισμό.

3. Ο Τρότσκι ήταν ενάντια στο σινκεντροτισμο το κόματος. Τιν ιδέα το Λένιν κέ τον μπολσεβίκον για φιάσιμο τέτω κόματος, ο Τρότσκι τιν ονόμασε τότε «φτοχι στον υπέρτατο βαθμο ιδέα».

Ο Τρότσκι κσεπροβάλοντας ενάντια στην εϊδερένια πιθαρχία το κόματος εκίριτε τον «αφεντο αναρχισμό».

Τις μενσεβίδικες αφτες ιδέες ο Τρότσκι ανέπτυξε στην μπροσούρα το „Τα πολιτικά-μας προβλήματα“, που τόχι αφιερομένο «Στον αγαπιτό-το δάσκαλο Π. Ακσελροντ». Το βιβλίο αφο, κοστο μενσεβίδικο μα-μφέστο τιπόθηκε στις παραμονες τις πρώτης επανάστασις. Ο μαθιτις δεν έμινε πίσο απο τον „αγαπιτό-το δάσκαλο.“

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΚΕΦΑΛΕΟ

Λένιν, Ενα βίμα εμπρος κέ διο πίσο — τ. VI ζελ. 155-336.

Λένιν, Η σινεδριο το ΡΣΔΕΚ (Δόγι κέ σχέδια αποφάσεων το Λένιν) Απαντα τ. VI ζελ. 1-36.

Λένιν, Αποφάσις το Η σινεδριό το ΡΣΔΕΚ. Απαντα τ. VI ζελ. 398-405.

Λένιν, Σίντομι επικόπισι το σχίζματος το Ρ.Σ.Δ.Ε.Κ Απαντα τ. VII ζελ. 91-95.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Απτο ζινγραφά	Σελ. 2
-------------------------	--------

Κεφαλεο προτο. Ιςτοςικι προετιμαςια τυ μπολςςεβιζμυ

Ο ρόλος κε ι ζιμαςία τυ ΠΚΚ (μπ)	3
Τί ίνε λενιζμς	6
Γιατι ι Ροςία γίνεκε πατρίδα τυ μπολςςεβιζμς	10
Το επαναςτατικο κίνιμα πριν απτιν μεταρίθμιςι τυ 1861 „Ι απελεφθέρςι τον χορικον“	15
Ι ναρόντικι οργάνςι „Γι κε ελεφθερία“	19
„Ναρόντιαγια θόλια“ κε „Τς όρνι περεντελ“	26
Τα πρότα θίματα τυ εργατικο κινίματος	29
„Νοτιο-ροςικς ζίνδεζμς τον εργατον“	31
„Βόριςς ζίνδεζμς τον ρόςον εργατον“	33
Ι ζιμαςία τον πρότον εργατικον ομιλον κε τον πρότον εργατικον ζινδέζμον	36
Ι τςόρνι περεντέλτις	37
Λάθι τον ναρόντικον επαναςτάτον	39
Ι ιπιρςίες τον ναρόντικον επαναςτάτον	40
Φιλελέφθερος ναροντιζμς	40

Κεφάλεο δέφτερο. Αγόνας για τιν πολιτικι ιγεμονία τυ προλεταριάτυ ζτι Ροςία . . . . .

44

Απτιν ομάδα „Απελεφθέρςι τς εργαςίας ίςαμε τυ Ι ζινέδριο ΡΣΔΕΚ	
Ομάδα „Απελεφθέρςι τς εργαςίας	44
Εκςάπλοςι τι μαρκιζμς Ι πρότι ςοσιαλ-διμοκρατικι όμιλι	49
Νομιμος μαρκιζμς „Αντανάκλαςι τυ Μαρκιζμς ζτιν αστικι φιλολογια”	51
„Τί ίνε „φιλι τυ λαο“ κε πςς πολεμυ ενάντια ζτυς ςοσιαλ-διμοκράτες”	53
Σινδέζμς αγόνας για τιν απελεφθέρςι τς εργατικς τακςς“	55
Το πρότο ζινέδριο τυ κόματος — Μανιφέςτο τυ Ι ζινεδριυ	63

Κεφάλεο τριτο. Αγόνας για το κμόδα

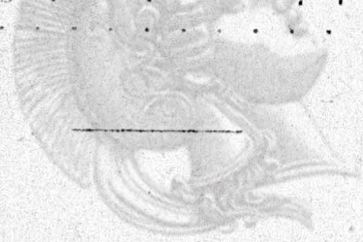
Περίοδος διαςπορας κατάπτοςςις αμφιταλαντέφςςων. αγόνας τςς Ιςκρας	67
Ι „κομμςνιςτες“ . οπςρτυνιςτικο ρέβημα ζτο ΡΣΔΕΚ	67
Ζυμπατόφτςςιζινα	74
Μαχαςφςςιζινα	75
Ο αγόνας τςς „Ιςκρας“ για το προλετάρικο κόμα	76

Η σημασία του βιβλίου του Λένιν «Τι να κάνουμε»	82
Τι ίνε ι εκς επανκέλματος επανάστáτες	84
Αγónας του Λένιν ενάντια στον οπορτουνίζμo σε διεθνή κλίμακα στις παραμονές τις πρώτης επανάστασης	86
Τρεις περίοδοι της ιστορίας του κόμματος ίσαμε το II ζινεδρίο του ΡΣΔΕΚ	88

Κεφάλαιο τέταρτο. Δέφτερο ζινεδρίο του κόμματος.

Η εποχή του σχίζματος	90
Σύνθεσι κε σημασία του II ζινεδρίου του κόμματος	90
Διαφωνίες πάνω στα πραγματικά ζιτήματα μέσα στη ζιντακί τις «Ισκρας»	91
Η παραδοχή του προγράματος του ΡΣΔΕΚ στο δέφτερο ζινεδρίο	93
Το καταστατικό του κόμματος. Διαφωνίες για το ζιτήμα της ιδιότητας του μέλους του κόμματος	96
Το δέφτερο ζινεδρίο κε το κόμμα τον σοσιαλ-επανάστáτον (εξερον)	101
Εκλογές του κεντρικού οργάνου. Οργανωτικόν σχίζμα	103
Τα συμπεράσματα του δέφτερου ζινεδρίου	104
Σίντορι επισκόπισι τις εξοχωματικές ζοίς του κόμματος απτιν εποχή δέφτερου ζινεδρίου ίσαμε τις αρχές της επανάστασης το 1905	108
Αρχι του τροτσκίζμου. Ο τροτσκίζμος στο δέφτερο ζινεδρίο κε έστερα απ'αφτίο	111

ΕΚΔΟΣΗ
ΕΚΔΕΛΕΥΣΗ

Ответствен. редактор Х. КАЧАЛОВ
Сдано в набор 11-ХІ 1933 г.
Техредактор К. КЯХИДИ
Партиздат, Ростов н-Д. Издание № 520
Формат бумаги 62х94
Тираж 3.000

Перевод Я. ФОТИАДИ
Подписано в печать 20-ХІ 1933 г.
Уполкрайлит П-3994
Об'ем 7,13 печ. л.
Знаков в 1 ш. л. 48,848
Заказ № 2378

Типография „Коммунистическая“
Ростов на-Дону 1933 г.

Переплетная фабрика
„Красный переплетчик“

AKADHMIA

ΝΟΜΟΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

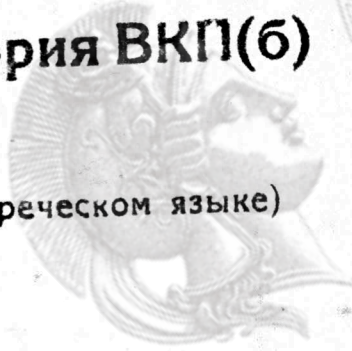
Тираж 75 экз.
Цена 75 коп.

16/34
1

Ем. Ярославский

История ВКП(б)

(на греческом языке)

АКАДЕМІА

АОННА

СКЛАД ИЗДАНИЯ
Ростов н-Д, Энгельса, 90
ПАРТИЗДАТ